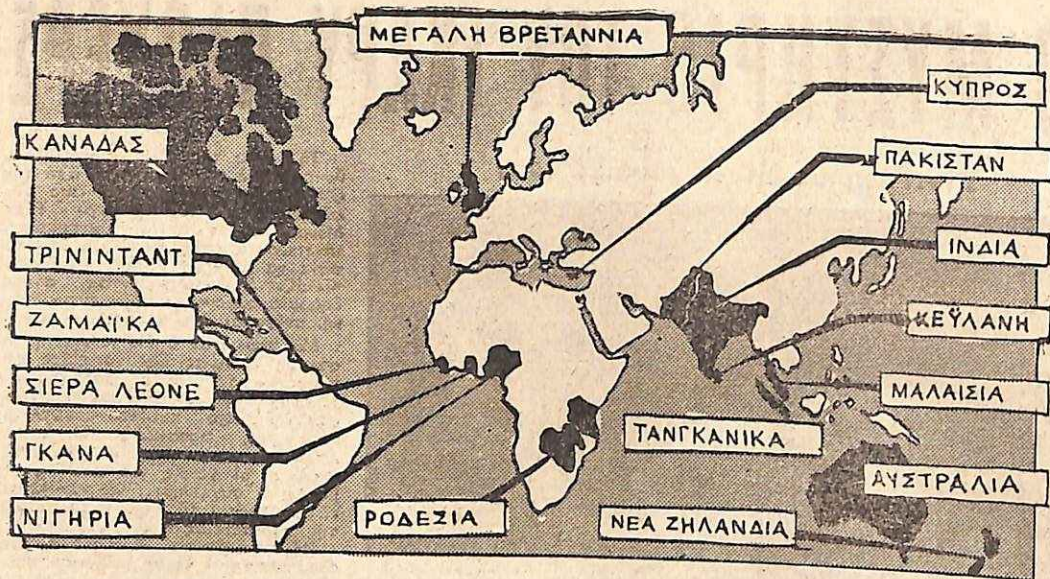

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

5 91

ΣΙΟΥ ΛΑΙ-ΟΝ

Χάρτης των Κρατών της Βρεταννικής Κοινοπολιτείας: Έμείς και η Ευρώπη...

νευρικότερος, αλλά και πέρα για πέρα άπλοτος και άποφασιστικός, αναγκάστηκε να τονίσει, ύψωντας τον τόνο της φωνής του: — Μην ξεχνάτε ότι η Μεγάλη Βρετανία είναι μια χώρα ανεξάρτητη. Δεν υπάρχει καμιά συμφωνία, που να μας απαγορεύει, για χάρη της Κοινοπολιτείας, να μην μπουέ στην Κοινή Ευρωπαϊκή 'Αγορά!..

Για πρώτη φορά στην ιστορία της 'Αγγλίας ένας πρωθυπουργός της, καθόριζε με τρόπο κατηγορηματικό μια απόλυτη ανεξαρτησία, προς τα κράτη της Κοινοπολιτείας.

Γιατί, στη μακρά βρεταννική ιστορία, το αντίθετο συνέβαινε.

Όλοκληση ή πολιτική της Μεγάλης Βρετανίας απέδιδε με σύστημα, με επιμονή, με μαεστρία, με θυσίες να κρατήσει σφιχτά κοντά της τις αποικίες της, τις κτήσεις της και κατόπιν τα κράτη της Βρεταννικής Κοινοπολιτείας, που γι' αυτήν κάθε 'Αγγλος αισθανόταν υπερήφανος.

Όχι, βέβαια, πως τώρα η αγγλική πολιτική εγκαταλείπει την

Η ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ

Η αγγλική αυτοκρατορία, η Ευρώπη και το μέλλον

Ξαφνικά ή φωνή του Μακμίλλαν από βαρεία και άχρωμη έγινε γέματη συγκίνηση και κουφά πάθος. Ο άλλοτε μετριόπαδης και συγκρατημένος τζέντλεμαν, που ηγείται σήμερα της Μεγάλης Βρετανίας, ξαφνικά μεταμορφώθηκε. Το βλέμμα του άποφασιστικό και διαπεραστικό, καρφώθηκε διαδοχικά στα πρόσωπα των δεκαέξι συνυμνητών του, που σιωπηλοί τον άκουγαν. Τα μάτια του, είχαν γίνει άεικίνητα. Το δεξί του χέρι με νευρικές κινήσεις άρχισε να τονίζει τα λόγια του.

Αφήνοντας τα τεχνικά επιχειρήματα, παραμερίζοντας τους πολιτικούς λόγους, ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας προσπάθησε άποτεινόμενος στους συναδέλφους του των δεκαέξι κρατών της Κοινοπολιτείας, να ντινάξει τις άραχνες και τις σκόνες που σκεπάζουν άκόμην την 'Βρεταννική αυτοκρατορία.

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η παλιά, σεβάσμια και προμερή Βρεταννική Αυτοκρατορία, που σιγά - σιγά πήρε τη μορφή της Κοινοπολιτείας, με έπικεντρο το Λονδίνο, άηλκει όριστικά σε μια άλλη εποχή.

Με πάθος προσπάθησε ο Μακμίλλαν να πείσει για την καινούργια, την επαναστατική αυτή αλήθεια τους Πρωθυπουργούς των δεκαέξι κρατών της Κοινοπολιτείας.

Και η διάσκεψη των Πρωθυπουργών που είχαν έρδει από τα πέτατα της Γης στο παλιό κτίριο του Μάσλμπουρου Χάουζ, για να εξετάσουν το πρόβλημα της εισδοχής της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή Ευρωπαϊκή 'Αγορά, πήρε ένα τόνο αντίξοιο της μεγάλης στιγμής. Γιατί πέρα από τα οικονομικά και πολιτικά προβλήματα η Μεγάλη Βρετανία περνάει μια έντονη κρίση συνειδήσεως.

Και ο Μακμίλλαν προσπάθησε με πάθος άσυλήστο στον χαρακτήρα του, να στρέψει τα βλέμματα των πρωθυπουργών της Κοινοπολιτείας προς τα σύνορα του μέλλοντος.

Το μέλλον του κόσμου θα εξαρτηθεί από το ρόλο της Ευρώπης στις προσεχείς δεκαετίες. Αυτή την άλήθεια προσπάθησε να 'φωτίσει' ο Μακμίλλαν, τονίζοντας συγχρόνως ότι η Μεγάλη Βρετανία δεν μπορεί πια να μείνει έξω από την πορεία προς την ένότητα της Ευρώπης.

Για τις νέες, άλλωστε, γενιές οι παλιές διαφορές μεταξύ Ευρωπαϊκών δυνάμεων, οι αλληματοί ανταγωνισμοί, άποτελούν κάτι το άπόλυτα άναχρονιστικό.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Άλλά, ήτανε κάτι το πρωτόφαντο στην ιστορία της 'Αγγλίας, κάτι που πριν άκόμα λίγα χρόνια θα έθεωρείτο πραγματική χίμαιρα

κάτι το άπόλυτα επαναστατικό, στο πιο συντηρητικό κράτος του κόσμου, το θέαμα του γηραιού τζέντλεμαν, πρωθυπουργού μιας Κυβερνήσεως των Τόρους, που ξαφνικά στρεφότανε πλησίον προς την Ευρώπη, γυρίζοντας τις πλάτες του στην Αυτοκρατορία.

Βαρεία ήτανε η άτυμόσφαιρα στη διάσκεψη των Πρωθυπουργών. Από τους δεκαέξι εινε ζήτημα αν οι δυο άκολουθούσαν τη γραμμή του Μακμίλλαν.

Στην μοντέρνα ποδοσφαιρική όρολογία το «μάτς» ένεφάνιζε ένα συντηρητικό σκόρ για το Μακμίλλαν, ένα τρομερό 14-2.

Δραματική γινότανε η άτυμόσφαιρα στη μεγάλη αίθουσα του Μάσλμπουρου Χάουζ.

Και ο Μακμίλλαν όλοένα και

Κοινοπολιτεία, άλλά έχοντας να διαλέξει άνάμεσα στην Ευρωπαϊκή 'Οργάνωση και την Κοινοπολιτεία, προτίμηε την Ευρώπη.

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΜΑΚ-ΜΙΛΛΑΝ

Και το πρόβλημα εινε τόσο δραματικό, τόσο επαναστατικό, ώστε για να το άντιμετωπίσει ο ίδιος ο Βρετανός Πρωθυπουργός, που άπάντα του εινε στραμμένα τα βλέμματα όλων των 'Αγγλων μεταμορφώθηκε.

Μέχρι σήμερα ο συντηρητικός ήγέτης εινε την λίγο άχρωμη γοητεία ενός τζέντλεμαν που βγήκε από μια παλιά έγγλέζικη γκρα-δούρα.

Και ξαφνικά, κατάπληκτοι οι 'Αγγλοι άνακάλυψαν έναν καινούργιο σχεδόν Τσάοτσιλ.

Ορμητικός και με την άχρια μαχητικότητα της άπελπισίας ο Μακμίλλαν ρίχτηκε στον άγώνα.

Ο πολιτικός του ρεαλισμός τον ώδηγησε σε μια τέτοια μεταμόρφωση. Συνήθως ευλύγιστος, πολύ ευλύγιστος κατάλαβε ότι σ' ένα κρίσιμο και επαναστατικό θέμα, μόνον η όρμη και η άποφασιστικότητα σώζουν.

Ο έγγονος αυτός ενός φτωχού Σκώτου άγορότου, που σπούδασε στην 'Οξφόρδη, έτοιμάζοντας ένα δίπλωμα ελληνικών και λατινικών, ο πολεμιστής του μεγάλου πολέμου με τα δυο τραύματα, ο «σόντι δαυδής» που παντρεύτηκε μια δούκισσα, δίνει τη μεγάλη μάχη της ζωής του. Και μια ήττα θα εινε τρομερή. Όχι μόνο για τον ίδιο, άλλά για όλοκληση τη Μεγάλη Βρετανία.

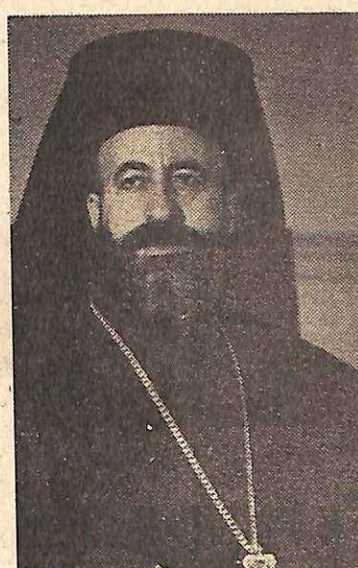
Η μόρφωση άλλωστε του Μακμίλλαν, η κουλτούρα του ειναι — πράμα όχι πολύ συνηθισμένο στους 'Αγγλους — καθαρά εύρωπαϊκή.

Μιλάει καλά τα γαλλικά και έκνευρίζεται με την στάση των συμπατριωτών του, που κατά βάθος περιφρονούν την Ευρώπη.

Ο Μακμίλλαν βλέπει περιδεής να το «σάχνε» οι άρχηγοί της Κοινοπολιτείας...

Ο Πρόεδρος της 'Ινδίας Νεχρού, ο Πρωθυπουργός του Καναδά Ντιφενμπέικερ, ο Πρόεδρος της Γκάνα Νκουμάχ και ο Πρόεδρος της Κύπρου Μακάριος. Πότε θα ξαναπαίμε στο Λονδίνο;

στο διαυροδρόμι μιας νέας ποδηικης

ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Πίσω, βέβαια, από τη δραματική πάλη άνάμεσα στα κράτη της Κοινοπολιτείας και τη Μεγάλη Βρετανία, για το θέμα της εισόδου της στην Κοινή 'Αγορά, υπάρχουν τεράστια συμφέροντα, που ο Μακμίλλαν προσπαθεί όσο ειναι δυνατόν να περισώσει ή να υπερνικήσει.

Μέχρι τώρα τα προϊόντα των κρατών της Κοινοπολιτείας ειναν στην πρωτοκαθεδρία στην αγγλική άγορά. Η εισόδος όμως της 'Αγγλίας στην Κοινή Ευρωπαϊκή 'Αγορά θα έχη έναν άντίκτυπο πολύ δυσμενή στα προϊόντα της Κοινοπολιτείας.

Η Αυστραλία επιθυμεί να προστατευθούν τα προϊόντα της, έριο και φρούτα σε κονσέρβες. Η Νέα Ζηλανδία το βούτυρο, το τυρί και το κρέας.

Ο Καναδάς τα δημητριακά και ώρισμένα προϊόντα της διομηχανίας του.

Η Ρωδσία ο καπνός της.

Η 'Ινδία και το Πακιστάν το έργο.

Τα συμφέροντα ειναι πολύ ζωτικά, γι' αυτό και η μάχη εξελίσσεται δραματικά.

Άλλά η Μεγάλη Βρετανία δεν μπορεί να ξεαρτά το μέλλον της μόνο από την ευμερία των εξαγωγών της Κοινοπολιτείας.

Αν τελικά μείνει έξω από την Κοινή 'Αγορά και την Ευρώπη, σίγουρα θα πάθη άσφυξία και δε θα μπορέσουν να την σώσουν οι εξαγωγές της Νέας Ζηλανδίας ή της Ρωδσίας.

Η ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ ΧΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟ

Η παλιά αυτοκρατορική σχέση, ή κατοχή δηλαδή εδαφών από μια ισχυρή μητρόπολη, άήκει όριστικά στο παρελθόν. Η παλιά άποικιακή σχέση, πέθανε και τίποτα δε μπορεί να την άναστήσει.

Άλλά, η Κοινοπολιτεία, — δεκαέξι ανεξάρτητα κράτη, μίγμα

Μια χαρακτηριστική γελοιογραφία του Μακμίλλαν, που τον παρουσιάζει σαν ένα μοντέρνο «Φάνου» που μονολογεί: «Μέσα μου έχω δυο ψυχές...».

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Οι υπερεθνικιστικοί κύκλοι, άλλά και εύρύτατα λαϊκά στρώματα διατηρούν την πίστι προς την αυτοκρατορία, που συχνά δεν ειναι παρά μια άπλη και συχνά ροθυγραμμισμένη. Στρατιωτική συμμάχια μεταξύ των κρατών της Κοινοπολιτείας δεν ύφίσταται.

Οι κοινοί πολιτικοί θεσμοί χαλαρώνονται.

Η διάβρωσι στο οικοδόμημα της Κοινοπολιτείας προχωρεί ραγδαία, ενώ τελευταίος συνεκτικός δεσμός, ή γλώσσα και οι κοινές συνήθειες της ίθινούσης, κυρίως, τάσεως, διατηρούνται 'κόμια.

την «ευρωπαϊκή» πολιτική του Μακμίλλαν. Κι' όμως μετά τη Διάσκεψη των πρωθυπουργών της Κοινοπολιτείας, ή θέση του Μακμίλλαν εξακολουθεί να ειναι άδέβαιη και έπισφαλής.

Σ' όλο το 19ο αιώνα οι 'Αγγλοι, άφου κατόρθωσαν να διαιρούν συνεχώς την Ευρώπη, μπόρεσαν να δημιουργήσουν την αυτοκρατορία τους, πιστεύοντας, έτσι, ότι ή άπομόνωσι στο νησί τους ήτανε κάτι το μόνιμο και το πολύ έπιτυχημένο.

Η πρώτη δυσάρεστη — πολύ δυσάρεστη — κρούσι έγινε το 1914. Η δεύτερη το 1939.

Άλλά ο μύθος της «αυτοκρατορίας», όπως όλοι οι μύθοι, εξακολουθεί να έχη ρίζες στην 'Αγγλία. Και όταν οι μύθοι ριζώσουν ειναι πολύ δύσκολο οι λαοί να σκεφτούν λογικά και γόνιμα.

Ο Μακμίλλαν τραυματίστηκε βαρεία στη διάσκεψη της Κοινοπολιτείας. Ο ίδιος, άλλωστε, δεν προσπάθησε να κούνη τα πλύγματα που ύπείστη ή πολιτική του.

Άλλά, ειναι δέδαιο ότι ή πίστι του στη νέα γραμμή της πολιτικής της Μεγάλης Βρετανίας, — στην επαναστατική γραμμή της συνδέσεως με την Ευρώπη, — δεν κλονίστηκε. Αντίθετως φαίνεται ενισχυμένη.

Μα εκείνο που σίγουρα άνησυχεί βαθύτατα τον 'Αγγλο πρωθυπουργό, ειναι αν η Γαλλία, κυρίως, όπως και η Γερμανία, επιθυμούν ειλίκονα την εισόδο της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή 'Αγορά.

Και αν οι όροι της εισόδου της, δεν θα εινε πολύ δυσμενείς.

Άλλά αυτό ειναι άλλη ιστορία.

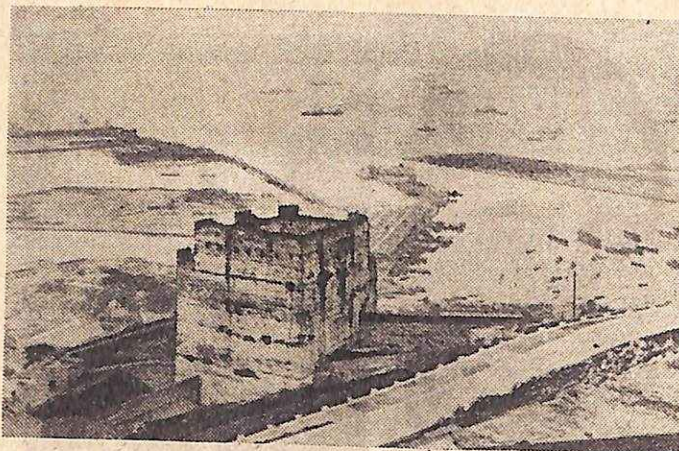
ΕΝΑ ΒΡΑΔΙ ΣΤΑ ΑΝΑΚΤΩΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΚΙΓΧΑΜ

Οι εξαωτερικές, όμως, εκδηλώσεις της Κοινοπολιτείας εξακολουθούν το ίδιο όπως πάντοτε λαμπρές.

Η Βασίλισσα Ελισάβετ άσπασε την έσοχή της και γύρισε στο Λονδίνο, για να δεχτεί τους Πρωθυπουργούς της Κοινοπολιτείας. Η παράδοσι της αυτοκρατορικής 'Αγγλίας ξανάηχε έστο και για μια βραδιά...

Ο Θεός άς σώσει τη Βασίλισσα.

ΕΠΙ. ΜΕΤ.

Ο λιμήν του Γιβραλτάρ μπορεί να χωρέσει δόλοκληρους στόλους. Αριστερά ο περίφημος «Πύργος των Μαύων».

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Το περίφημο σήλαιο με τους πιθήκους

Οι αρχαίοι καλούσαν το δρόμο του Γιβραλτάρ Κάλπη και τοποθετούσαν εκεί τις στήλες του 'Ηρακλέους, που αποτελούσαν το έσχατο όριο του τότε γνωστού. Το όνομα Κάλπη διατηρήθηκε επίσης και κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους. 'Η μετονομασία σε Γιβραλτάρ χρονολογείται από τον 8ον μ.Χ. αιώνα. Ένα παλιό χρονικό αναφέρει τα εξής:

«Το έτος 714 της χριστιανικής χρονολογίας, οι Μαύροι, οδηγούμενοι από τον Ταρίφ 'Αμπενζάρκα, ανέληφθησαν πρώτοι την στρατηγική σημασία αυτού του δρόμου. Κατεσκεύασαν, λοιπόν, πάνω σ' αυτόν ένα όχυρο φρούριο και εγκαταστάθηκαν στην πόλη. Μετά την άφιξη του Ταρίφ, ο δρόμος έλαβε το παλιό του όνομα της Κάλπης και μετονομάστηκε σε «Τζιμπέλ-Ταρίφ», δηλαδή «δρόμος του Ταρίφ». Από 'ωρα φθορά αυτού του δυνάστη, προήλθε το Γιβραλτάρ. Ο ιστοριογράφος των βασιλιάδων του Μαρόκου 'Αβδουλμαλίκ, όμως, υποστηρίζει ότι το Γιβραλτάρ προέρχεται από το «'Ορος της εισόδου, γιατί από εκεί πέρασαν οι Μουσουλμάνοι για να μπουν στην 'Ισπανία. Σύμφωνα μ' έναν άλλον ιστοριογράφο, τον Λέοντα τον 'Αφρικανό, η όρθη προέλευσις του ονόματος είναι το αρχαίο «Τζιμπέλ-φετόχ», που σημαίνει «'Ορος της Νίκης». Ο 'Αβδουλμασίμ Ταρίφ, 'Αβενταρίμ, τέλος, το παράγει από το «Τζιμπάλ-φάθ», που σημαίνει «Νικηφόρο πέρασμα».

Τα των Έρωτα

— Ο χειρότερος εχθρός των γυναικών είναι εκείνος που τις γνωρίζει κατά βάθος.
— Η γυναικα είναι ένα θελκτικό μουσικό όργανο, του οποίου η 'Αγάπη είναι το δοξάρι και ο άνδρας ο οργανοπαίχτης.
— Ο έρωας δεν είναι μόνο πάθος, αλλά ξυπνάει κι' άλλα πολλά.
— Το «πάντα» των έρωτευμένων είναι σαν το «ποτέ» των μεθυσμένων.
— Κι' εμένα κανείς τις γυναίκες ασφαλέστερα με την καλωσύνη, παρά με τη δύναμη.
— Η γλώσσα των έρωτευμένων έχει πολλές λέξεις και κάθε συλλαβή της είν' ένα χέρι.
— Ο διάβολος εκάμει σχολείο και πήρε δασκάλες τις γυναίκες.
— Οι έρωτευμένες γυναίκες κάνουν τρέλλες, οι έρωτευμένοι άντρες κάνουν κουταμάρες.
— Αν θέλεις ν' αποκτήσεις πολλά από τις γυναίκες, μὴ τους γυρεύεις τίποτα.
— Μία γυναίκα είναι παράδεισος. Δύο γυναίκες σπατάλη. Τρεις γυναίκες κλάσεις!
— Η γυναίκα είναι άγια στην εκκλησία, άγγελος στο δρόμο, λαούρετι στο παράδοξο και διάβολος στο σπίτι.
— Ο πιο άσπονδος εχθρός των γυναικών είναι ο νουνός που τις βάφτισε. Ξέρει την ηλικία τους

δεκάδες πλοίων με σανίδες πάχους 2 περίπου μέτρων και πάνω απ' αυτές έβαλε λαμαρίνες. Αυτός ο πρωτότυπος θώραξ τα έκανε απρόσβλητα. Μπόρεσαν έτσι να πλησιάσουν σε απόσταση μικρότερη από 500 μέτρα.

«Αλλ' οι 'Αγγλοι έμαθαν από κάποιον κατάσκοπο το τέχνασμα και σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν σιδερένια βλήματα, που τα έπυρρακτώναν πρώτα σε κλιβάνους. 'Αφσαν, λοιπόν, τα «πλωτά πυροβολεία» να πλησιάζουν και να πάρουν τις θέσεις τους. Σ' όλο αυτό το διάστημα χρησιμοποιούσαν συνηθισμένα βλήματα, που δεν κατόρθωναν να διαπεράσουν τη θωράκιση των εχθρικών πλοίων. Όταν, όμως, αυτά έφριξαν τις άγκυρες τους, άρχισαν ένα καταϊγιστικό πυρ εναντίον τους με πυρακτωμένα βλήματα. Οι 'Αγγλοι έσκόπευαν τα κατάρτια και τα πανιά, καθώς και τα γυνάμια μέρη του καταστρώματος, όπου τα πυρακτωμένα βλήματα προκαλούσαν πυρκαϊές. Οι Γαλλοίσπανοί έχασαν τότε τα περισσότερα πλοία τους και αναγκάστηκαν να λύσουν την πολιορκία.

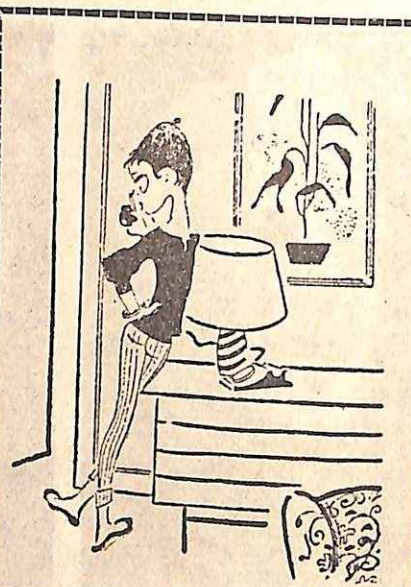
Όταν οι 'Αγγλοι εκυρίευσαν το δρόμο του Γιβραλτάρ, βρήκαν εκεί το περίφημο «σήλαιο των πιθήκων», όπου ζούσε μια άγλη αφρικανικών πιθήκων σε άγρια κατάσταση.

«Εκτοτε, οι πιθήκοι αυτοί έγιναν το σύμβολο της αγγλικής κυριαρχίας στο Γιβραλτάρ, έληφθησαν δε εξαιρετικά μέτρα για την προστασία και την αναπαραγωγή τους. Ένας παλιός θρύλος λέει ότι τότε μόνον θα φύγουν οι 'Αγγλοι από το Γιβραλτάρ, όταν πεθάνει και ο τελευταίος πιθήκος. Ο κίνδυνος αυτός παρουσιάστηκε κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα. Είχαν απομείνει τότε πέντε πιθήκους και κανένας αρσενικός πιθήκος. Η αγγλική διοίκηση μετέφερε άμεσα από τη απέναντι ακτή του Μαρόκου κάμποσους αρσενικούς πιθήκους. Απ' αυτούς επέλεξε μόνο ένας, αλλά κι αυτός πέθανε ύστερα από μερικούς μήνες. Στο μεταξύ, όμως, είχε γονιμοποιηθεί δύο ή τρεις θηλυκές. Έτσι, οι πιθήκοι του Γιβραλτάρ διατηρήθηκαν.

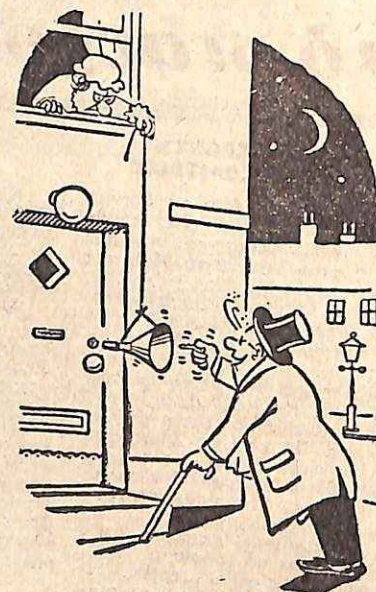
Η πόλις του Γιβραλτάρ έχει σήμερα περί τους 25.000 κατοίκους, που είναι μίγμα Γενοουηνόων, 'Ισπανών, 'Εβραίων και 'Αγγλων. Οι παλαιοί κάτοικοι, που υποχρεώθηκαν από τους 'Αγγλους να φύγουν, έχτισαν την πόλη Σάν Ρόκκο. Οι 'Αγγλοι έκαμαν αργότερα και δεύτερη έκκαθαρίσι, υποχρεώνοντας τους πτωχότερους να φύγουν στο 'Ισπανικό έδαφος.

Το Γιβραλτάρ έχει ωραία κτίρια και πολυκατοικίες με δέκα και πλέον όρόφους. Ο κεντρικός δρόμος του, όπου βρίσκονται τα καταστήματα, είναι στρωμένος με έζλα. Σ' αυτόν μπορεί να συναντήσει κανείς αντιπροσώπους όλων των φυλών της Γης.

Κάτω από το δρόμο του Γιβραλτάρ βρίσκονται σήμερα σπαραγγες συνολικού μήκους 50 χιλιομέτρων, όπου οι 'Αγγλοι έχουν συγκεντρώσει τεράστιες ποσότητες πολεμικού υλικού πράγμα που δείχνει ότι δεν σκοπεύουν να εγκαταλείψουν το δρόμο αυτό, που τους εξασφαλίζει την κυριαρχία της Μεσογείου και τους επιτρέπει να παίζουν αποφασιστικό ρόλο στα διεθνή ζητήματα.

— Δέ βοίσκω πουθενά τα σκουλάκια μου, Μιμη... Μήπως τα κατάπιες χθές, την ώρα που με φιλούσες;

Χωρίς λόγια.

— 'Ηρθα να εισπράξω την τελευταία δόση από τις βέρες σας!...

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ αρχαιολόγος Δαίριτ φερό άμφισβήτησε την 'Ιθάκη για πατρίδα του 'Οδυσσέα και διέτύπωσε τη θεωρία ότι η 'Ιθάκη του 'Ομήρου ήταν η σημερινή Λευκάδα. Η θεωρία του Δαίριτφελδ, που υποστηρίχθηκε και από άλλους αρχαιολόγους, έχει από ετών καταρριφθεί με επιστημονικά δεδομένα και η 'Αρχαιολογία δέχεται σήμερα πως η 'Ιθάκη ήταν το νησί που περιγράφουν τα όμηρικά έπη. Φθάνει όμως να ίδι κανείς τους σύγχρονους πολυταξιδεμένους και πολυμηχανούς Θιακούς, για να καταλάβει τίνος πρόγονος ήταν ο 'Οδυσσέας. Και πραγματικά σε κάθε γωνιά του κόσμου θα βρούμε κι' από ένα ξενιτεμένο Θιακό να διαπρέπει στη χώρα που τον φιλοξενεί.

Ο σημερινός Θιακός είναι ένα κράμα, Κεφαλλονίτη, Κερκυραίου και Ζακυνθινού. Είναι ο αντιπροσωπευτικότερος τύπος του 'Επτανησίου. Έχει το επιχειρηματικό πνεύμα του πρώτου, τη ρομαντική φύση του δεύτερου και το χιούμορ του τρίτου. Η χιουμοριστική διάθεση των Θιακών εκδηλώνεται διαρκώς και σ' αυτό τον τόπο τους. Στον καθένα, ξένο ή ντόπιο, θα κολλήσουν και κάποιο εύφρεστο παρατσουκί. Σ' τ' ανιάρχοντα είχαν βαφτίσει κάποτε κάποιο νεόπλουτο, που έπεμνε σάνες και καλά να κάνει το σπουδαίο και τον ευγενή. Δηλαδή, ήθελε να είναι με το σ' τ' ανιάρχοντα σ.

Σε κείνο όμως που διαφέρει βασικά ο Θιακός από τον Κερκυραίο και το Ζακυνθινό είναι στο ζήτημα της αποδομίας. Οι Κερκυραίοι και οι Ζακυνθίνοι είναι προσκολλημένοι στο νησί τους. Αν και τελευταία άρχισαν κι' αυτοί να αποδομούν.

Αντίθετα, ο Θιακός, όπως και ο Κεφαλλονίτης, γεννήθηκαν αποδομητικά πουλιά. Άγαπούν την περιπλάνηση και την εγκατάστασι στις πιο μακρινές και άπιαστες χώρες. Στην αποδομία οφείλεται και η συνεχής ελάττωσις του πληθυσμού στα δύο αυτά νησιά. Σύμφωνα με την τελευταία απογραφή ο νομός Κεφαλλονίτης, στον οποίο υπάγεται και η 'Ιθάκη, έσημείωσε ελάττωσις πληθυσμού μόνο στην τελευταία δεκαετία (1951—1961) κατά 15%. Μετά τις Κυκλάδες, όπου ο πληθυσμός στη δεκαετία που αναφέραμε παρουσίασε πτώσι κατά 21%, έρχονται δεύτερες στο ρεκόρ της φ' υ' ης α' π' ο' τ' η' γ' ε' ν' ε' τ' ε' ι' ρ' α' γ' η' η' 'Ιθάκη και η Κεφαλλονία. Και η περιπλάνησις του πολυμήχανου 'Οδυσσέα, που έκανε πραγίωστη την 'Ιθάκη στον αρχαίο και στο νεώτερο κόσμο, συνεχίζεται και τώρα από τους απογόνους του μυθικού βασιλιά.

Αν όμως τα έπη του 'Ομήρου έχουν αγαλλιάσει το ώρωστο νησί του 'Ιονίου με τόσο ποίηση και η φύσι δεν φάνηκε λιγότερο ποιητική απέναντί του. Το γέμισε με άφθονα δώρα. Και μπορεί η 'Ιθάκη να μην έχει ούτε τις Κέρκυρας, ούτε της Ζακύνθου, τις πλούσιες όμορφιές. Έχει όμως κάτι τ' έντονα επτανησιακό, το δέκαρο δικό της, που τραβάει τον επισκέπτη της. Έχει να επιδείξει φυσικές όμορφιες και τουριστικά ενδιαφέροντα.

Γραφικώτατο είναι το μεγάλο φυσικό λιμάνι της 'Ιθάκης. Στη μία πλευρά του βρίσκεται άμφιθεατρικά ηλιεμένη η πρωτεύουσά του, το Β α θ ύ. Η πολιτεία αυτή, όπως και τα χωριά της 'Ιθάκης, υπέστησαν μεγάλες καταστροφές από τους σεισμούς του 1953. Για να φθάσει όμως κανείς στο εύρηχορο λιμάνι θα περάσει προηγουμένως από ένα φαρδύ έλικοειδή διαύλο, πλάτους 300 μέτρων. Το λιμάνι είναι κλειστό σά λιμνη, σε σημείο μάλιστα που όταν το πλοίο άγκυροβολήσει να μη καταλαβαίνει ο ταξιδιώτης από πού πέρασε για να φθάσει ως εκεί. Στη μέση του λιμανιού υπάρ-

Το γραφικώτατο και άμφιθεατρικό λιμάνι του Βαθιός που είναι και πρωτεύουσα της 'Ιθάκης, με το πολυθύλιτο «Λαζαρέτο» ένα νησί—μικρογραφία μέσα στο κέντρο του λιμανιού.

ΙΘΑΚΗ

Η πατρίδα του πολυμήχανου 'Οδυσσέα

χει ένα χαριτωμένο μικρό νησάκι, το Λαζαράτο. Στα παλιά χρόνια χρησιμοποιήθηκε για ύγειονομεία και λοιμοκαθαρτήρια της 'Ιθάκης και κατόπιν για φυλακές.

Από την πρωτεύουσα της 'Ιθάκης, τα Βαθύ, ξεκινούν οι δρόμοι που φέρνουν στο έσωτερικό, διασχίζοντας μεγάλους άμπελώνες με άμπελια, που δαγούν το ξακουστό θιακό κρασί. Τα βουνά του νησιού που τα ψηλότερα έπερνούν τα 800 μέτρα, έχουν όλη την ευγένεια της επτανησιακής γης, αλλά και κάτι πιο διαφορετικό, με τις βραχώδεις και απόκρημνες πλαγιές τους που βυθίζονται στα γαλάνα νερά του 'Ιονίου. Απότομες και βραχώδεις χαράδρες υπάρχουν και στο έσωτερικό του νησιού. Μερικές βρέχονται από τα νερά που αναβλύζουν από πηγές, και σχηματίζουν ένα είδος μικρών καταρακτών. Άξιοσημείωτη είναι η πηγή κοντά στο χωριό Κολυμπί, που το σιδηρούχο νερό της μαυρίζει τα δοχεία. Μία άλλη ενδιαφέρουσα πηγή είναι κοντά στο Σαρακίνο. Από αυτή αναβλύζει ένα υφάλμυρο νερό που χύνεται συ μία απόκρημνη χαράδρα. Να είναι άραγε η Α ρ ε θ ο υ σ α κ ρ ή ν η του 'Ομήρου;

Από τα πιο έντυπωσιακά στην 'Ιθάκη είναι η μορφολογία των ακτών της. Ένας περίπλους του νησιού δίνει την ευκαιρία στον ταξιδιώτη να θαυμάσει τις πολυποίκιλες μορφές που πήραν οι βραχώδεις πλαγιές από τα κύματα που τις χτυπάνε. Άλλοτε πελώριοι βράχοι φαγόμενοι από το νερό και καταρριφμένοι.

Σε άλλες μεριές η θάλασσα γλύνοντας τα βράχο του έδωκε περιέργες μορφές ή σχημάτισε μέσα σ' αυτών κουφάλες και σπηλιές. Απο τις σπηλιές οι γνωστότερες είναι η Κ ο ρ α κ ο σ π η λ ι α, σ' αυτό δρόμο που πάει στον 'Αετό και η Μ α ρ μ α ρ ο σ π η λ ι α, σ' αυτό δρόμο που πάει στον 'Αντρο των Νυμφών του 'Ομήρου. Υπάρχει ακόμα και ο Α ρ α κ λ η ς Β ρ α χ ο ς, κοντά στην 'Ανωγή. Η παράδοσις λέει πως τον έβρισε εκεί ο 'Ηρακλής.

Η 'Ιθάκη παρουσιάζει περιορισμένο αρχαιολογικό ενδιαφέρον, γιατί ένα χαριτωμένο μικρό νησάκι, το Λαζαράτο. Στα παλιά χρόνια χρησιμοποιήθηκε για ύγειονομεία και λοιμοκαθαρτήρια της 'Ιθάκης και κατόπιν για φυλακές.

γιατί οι ανασκαφές δεν ολοκληρώθηκαν ως σήμερα. Γι' αυτό το λόγο δεν έχουμε πολλά πράγματα από την εποχή που ήταν η πρωτεύουσα του μεγάλου βασιλείου του Λαέρτη και του 'Οδυσσέα, και περιλάμβανε, εκτός από την 'Ιθάκη, την Κεφαλλονία, τη Ζακύνθο, τη Λευκάδα κι' ένα μεγάλο μέρος από την Αιτωλοακαρνανία. Ωστόσο, από τις ανασκαφές που έγιναν βρέθηκαν διάφορα ερείπια και σκορπισμένες αρχαιότητες. Τα σημαντικότερα είναι τα ερείπια των 'Αλκομένων, που θεωρούντο άλλοτε για κάστρο του 'Οδυσσέα, το αρχαίο λιμάνι-πόλις, που ίσως να ήταν η όμηρική πρωτεύουσα της 'Ιθάκης, μερικά λείψανα αρχαίων οικοδομών στους πρόποδες του βουνού της 'Εσθραγής, που ο λαός τα βάφτισε Σχολή του 'Ομήρου, οι Στάυλοι του Ευαίμου στο όροσηδιο της Μαραθίας και άλλες αρχαιότητες που ανάγονται ως το 1500 π.Χ. Εάν σε προηγούμενες εποχές, στη νεολιθική (ως το 3.000 π.Χ.) ή στη χάλκινη περίοδο (3.000—1.500 π.Χ.), έμεναν άνθρωποι στο νησί παραμένει άγνωστο. Στην εποχή όμως του 'Ομήρου (γύρω στα 1.100 π.Χ.) γνωρίζουμε από την 'Ιλιάδα και 'Ιδίο, από την 'Οδύσσεια ότι ήκμαζε το βασίλειο του 'Οδυσσέα και ότι οι κάτοικοι του ήταν μεγάλοι θαλασσοπόροι και έξερευνητές.

Ο 'Ομηρος υπήρξε ο μεγάλος διαφημιστής της αρχαίας 'Ιθάκης. Χωρίς αυτόν δεν θα έδαμε την Ιστορία της. Γιατί κανένα από τα έργα των αρχαίων που ασχολήθηκαν με το νησί αυτό του 'Ιονίου—και είχαν γράψει πολλοί—δεν σώθηκε ως σήμερα. Η μεγάλη όψη που είχε αποκτήσει η 'Ιθάκη από τα όμηρικά έπη της είχε δημιουργήσει στην αρχαία 'Ελλάδα ένα ένα είδος τουρισμού. Την έπισκεπτονται πολλοί περιηγητές 'Ελληνες και ξένοι και αρκετοί Έγραφαν γι' αυτή έργα που χάθηκαν.

Αλλά και στο νεώτερο κόσμο η πανοργία του πολυμήχανου προιστορικού βασιλιά της και η συζυγική πίστις της γυναίκας του καλλιέργησαν από το θρύλο και έκαναν το νησί αυτό παγκόσμια γνωστό. Δέ-

κα δολόκληρα χρόνια περίμενε η πίστη Πηνελόπη την επάνοδο του άντρα της, παρ' όλους τους «πειρασμούς» των μνηστήρων.

Στα ιστορικά χρόνια της αρχαίας 'Ελλάδας η 'Ιθάκη δεν έπαιξε σημαντικό ρόλο. Στίς ανασκαφές βρήκαν πλάκες με δωρική γραφή, που σημαίνει πως οι Δωριείς, μετά την κάθοδό τους, κατέλαβαν και τη νήσο. Αργότερα οι Κορίνθιοι έγιναν κύριοι της 'Ιθάκης, αλλά την εγκατέλειψαν γρήγορα, ίσως γιατί δεν τη βρήκαν αρκετά εκμεταλλεύσιμη. Όπωςδήποτε από τα ευρήματα των ανασκαφών και τις έρευνες που έγιναν πιστοποιείται ότι επί 500 περίπου χρόνια (από το 800—300 π.Χ.) υπήρχε αξιόλογη ζωή στο νησί. Βρέθηκαν τα ίχνη από τρεις μεγάλους ναούς, της 'Αθηνάς, της 'Ηρας και της 'Αρτέμιδος και η «πόλις των 'Ιθακών» όπως λεγόταν, σε νεώτερα χρόνια—που την αναφέρει και ο 'Ομηρος.

Μετά την αρχαία 'Ελλάδα η 'Ιθάκη άκολούθησε την τύχη των άλλων νησιών του 'Ιονίου. Είθε διαδοχικά διαφόρους κατακτητές και πρώτους τους Ρωμαίους. 'Επί Βυζαντίου η 'Ιθάκη, που αναφέρεται από τους Βυζαντινούς ως «'Η θ ρ α κ ή ν η σ ο ς» και με άλλες παραλλαγές του ονόματός της, ανήκε στην επαρχία της 'Ηπείρου. Έπειτα την πήραν οι 'Ισπανοί, οι Βενετιανοί, οι Γάλλοι και οι 'Αγγλοι. Τριακόσια χρόνια έμειναν οι Βενετιανοί. Έν τούτοις κανένας από τους ξένους κατακτητές δεν μπόρεσε ν' αείσει τη σφαγή του στην 'Ιθάκη, που διατηρήθηκε πάντοτε ελληνική και δεν κράτησε παρά ελάχιστα ίχνη από τη μακρόχρονη ξενική κατοχή. Αντίθετα πολλές τοποθεσίες του νησιού παρουσιάζονται και τώρα, παρ' όλη την πάροδο τσών αιώνων, συνδεδεμένες με τους όμηρικούς και μυθολογικούς χρόνους.

Στο διάστημα της αγγλικής κατοχής ο 'Ιδρυτής της 'Ιονίου 'Ακαδημίας λόγος Γκυλφορδ είχε αποφασίσει να την ανοίξει στην 'Ιθάκη. 'Επενέβη όμως και έματαιώσε την 'ιδρυσις της ο άρμοςτης Μαιτλαντ, φοβούμενος τις πατριωτικές ενέργειες της 'Ακαδημίας και δέχτηκε να εγκατασταθεί μόνο στην Κέρκυρα, για να είναι από την άμεση επίδραση της άρμοστίας. Αλλά και χωρίς την 'Ακαδημία, οι Θιακοί πρωτοστάτησαν σε πατριωτικές εκδηλώσεις όλο το διάστημα της αγγλικής κατοχής και ύπηρεσαν από το 1800 ως την 'Ελλάδα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

περνούσε άρατα τον καιρό του. Είχε από την άρχή αρκετά κέρδη, άφινω ότι είχε και κεφάλαια για να τ' άνοιξη... Μία μέρα, λοιπόν, ήρθε ένας πατέρας με την κόρη του. "Ήθελε κάποιο πληρωέυσιο έκ μέρους της κόρης του, να μπορέ να διαχειριζόταν ένα σπίτι, που η κόρη είχε κληρονομήσει από τη μητέρα της. Χωρίς να σάς τ' άπο- λυγώ, η κοπέλλα αυτή ήταν η Λιλίκα με τον πατέρα της. Η μη- τέρα της είχε πεθάνει πριν λίγο καιρό κι' η Λιλίκα είχε κληρονο- μήσει μία περιουσία αρκετά σε- βαστή.

Τό είδύλλιο άρχισε μπροστά στα μάτια μας. Άπό την πρώτη μέρα σχεδόν. Άκόμη όμως δε μπο- ρώ να σάς πώ, αν την άγάπησε πραγματικά ο Παντόπουλος ή αν άπό την πρώτη στιγμή έδωσε στο μάτι την προίκα της. Τό μόνο βέβαιο, είναι ότι αυτή τον ά- γάπησε με όλη της την ψυχή. Πού την έκανε, πού την εύρισκες στο γραφείο μας! Περνούσε όμως κρυφά, κλεφτά και φοβισμένη, έ- πειδή ο πατέρας της ούτε ήθελε ν' άκούση για ένα τέτοιο γάμο. Είχε άλλα ιδανικά για την κόρη του, κάποιον άλλον είχε στο μάτι. Στο τέλος, η Λιλίκα έκανε τό σάλτο μορτάλε! Δέχθηκε να την άπαγάγη ο Παντόπουλος.

Τά κορίτσια γούρλωσαν τά μά- τια της.

— Έγινε άπαγωγή; — Με όλους τους τύπους και κανόνες, άποκρίθηκε η Θεανώ μ' ένα θλιμένο χαμόγελο. Την πήρε ο Παντόπουλος κι' έφυγαν για τό έξωτερικό, όπου την παντρεύτηκε άμέσως. Ο πατέρας της πήγε στην άρχή στα δικαστήρια, έπει- τα όμως συνθηκολόγησε. Και σε λίγο γύρισε τό ζεύγος, εύτυχι- σμένο...

Σταμάτησε η Θεανώ. Τά άνοι- χτόχρωμά της μάτια πήσαν μία ρωμαντική έκφραση:

— Δέ θα ξεχάσω ποτέ τό πρό- σωπο αυτής της κοπέλλας, την πρώτη φορά που την είδα, παν- τρεμένη, γυναικα του. Ήταν η εύτυχία προσωποποιημένη. Τόν κτύπαζε στα μάτια και νόμιζε πως τό κόσμος όλος ήταν δικός της.

— Πόσον καιρό βάζατε η εύ- τυχία της; ρώτησε η Κάτια.

— Φαίνονεμικά, ως τώρα ποδ όλίγου, άποκρίθηκε η Θεανώ. Στην πραγματικότητα πολύ λίγο. Έ- πειδή, δέ θα είχαν περάσει έξη μήνες άπό την ημέρα του γάμου, κι' ο Παντόπουλος άοχιζε τά ίδια με τίς υπαλλήλους του και με ό- ποια γυναίκα τύχαινε στο βήμα του. Ή Λιλίκα όμως δέν έπαρινε είδησι.

— Ο κύριος διευθυντής μας τά κατάφερε μία χαρά, μία χα-

ρά... Κι' η Λιλίκα ήταν εύτυχισμέ- νη. Κι' αν άκόμη έφτανε σ' α- ντία της ίσως καιμία φορά, ότι ο σύζυγος δέν ήταν πρότυπο φρονι- μάδας, δέν την άνοιάζε. Ίσως να ήταν αρκετά έξυπνη, να καταλά- βαινε πως τέτοιος ήταν ο τύπος του. Πώς θα τον έκανε, αν ήθελε να τον δέση γερά κοντά της.

— Να όμως που τον χάνει τά- ρα, είπε η Ντόρα.

— Τόν χάνει, έπειδή βρεθηκε ένας σατανάς στο βήμα του. Τι να σάς πώ, κορίτσια αυτή η κο- πέλλα, η Λούση, δέν έχει Θεο. Πό- σες φορές της μίλησαν, πόσες φο- ρές δέν την παρακάλεσαν να τον άφήση ήσυχο!...

— Φταίει αυτή; ρώτησε η Σό- φη με δάκρυα στη φωνή. Φταίει αυτή; Σίγουρα ο διευθυντής θα την πίεσε στην άρχή...

— Ναί, ναί, άποκρίθηκε η Θε- ανώ, άποφεύγοντας αυτή την κου- βεντό. Θά την πίεσε, δέν υπάρχει αμφιβολία. Άλλά κι' αυτή έπρεπε να ξέρη ότι μ' ένα παντρεμένο άνθρωπο δέ μπορούσε να προχω- ρήσει. Αυτή όμως άπό την πρώτη στιγμή, όταν είδε τό ενδιαφέρον του Παντόπουλου, τόβαλε πρό- γραμμα να τον πάση άπό τη γυ- ναίκα του.

— Καί τώρα θριαμβεύει! πρό- φερε η Κάτια συλλογισμένη.

Η Ρίκα σήκωσε, το έμψυτο προσωπάκι της έδειχνε θυμό:

— Κορίτσια, μία τέτοια εύτυ- χία δέ θα την ήθελα! Όχι. Δέ λέω, πως κι' έμένα δέν είναι σκο- πός της ζωής μου να καλοπαν- τρευτώ. Τό παραδέχομαι. Άλλά, αν πρόκειται να βρσίω την εύτυ- χία μου στη δυστυχία μίας άλλης γυναικας, όχι.

— Τι θάκανες έσύ αν ήσουν στη θέση της; ρώτησε η Σόφη.

— Δέ θα τόν προκαλούσα στο σημείο ν' άφήση τη γυναίκα του για μένα.

— Η Ρίκα μπορούσε να είναι στη θέση της Λούσης και με τό παρά πάνω είπε η Ντόρα. Ο Παντόπουλος δέ θα είχε αντίρρη- σι φαντάζομαι.

— Φυσικά, είπε γελώντας η νόστιμη κοπέλλα. Φυσικά! Άλλά έγω είχα άλλες ιδέες.

Η Θεανώ την κτύπαζε με θαν- μασμό:

— Έσύ τά κατάφερες μία χα- ρά Ρίκα. Μπράβο σου! Πρέπει να όμολογήσω πως σε θαυμάζω.

— Πολεμική τακτική! γέλασε η Ρίκα.

Πρώτη φορά φαίνονταν τόσο διαχυτική και τόσο εύτυχισμένη.

Η Κάτια την κτύπαζε με κά- ποια ζήλεια:

— Καί δέ φοβάσαι με την τα- κτική σου μήπως τούς χάσης ό-

λους καιμία μέρα; Σάν να μου φαίνεται ότι έχεις υπερβολικά με- γάλη έμπιστοσύνη στις ικανότη- τές σου.

Της έοριξε η Ρίκα μία είρωνι- κή ματιά:

— Άν μείνω στο ράφι, Κάτια, θα κάνουμε παρέα.

— Μη με ξεχνάτε κι' έμένα! είπτε θλιμένη η Ντόρα.

— Έγω δέ σκέπτομαι να μεί- νω στο ράφι! διαμαρτυρήθηκε η Κάτια. Άλλά δέν πρόκειται να δείξω σε άντρα ότι μ' άρέσει, αν δέ μ' άρέση πραγματικά.

— Άσε να γεννηθή πρώτα ο άντρας, που θα σου άρέσει, να με- γάλωση και βλέπουμε! είδωνευθη- κε η Ρίκα.

Η Κάτια σούφρωσε τά φρύδια της, φάνηκε μία στιγμή συλλογι- σμένη.

— Σάν να μου φαίνεται ότι γεννήθηκε, πρόφερε, σάν να μ'όλ- σε μονάχη της.

Οί κοπέλλες την κτύπαζαν με περιέργεια.

— Παιδιά, παιδιά! φώναξε η Ρίκα εύσυνα. Προσοχή. Θάουμε σοβαρές ανακοινώσεις. Προσοχή!

— Μη περιμένετε πολλά πρά- γματα, γέλασε η Κάτια. Νά, ένα παραδειγμα θέλω να σάς φέρω. Είδα έναν άντρα που θα μπορού- σε να μ' άρέσει. Φυσικά δέν ξέρω τίποτε γι' αυτόν. Μόνο σάν εμφά- νισι τόν ξέρω. Και την πρώτη στι- γμή που τόν είδα, είπα ότι έναν τέτοιο άντρα θα μπορούσα να τόν άγαπήσω.

— Πάντως όχι τόν ποιητή μου! είπτε η Ρίκα.

— Τόν ποιητή;...

— Έστριψε τά χείλη της κοροϊ- δευτικά η Κάτια.

— Τόσο τρελλά γούστα δέν έ- χω Ρίκα. Στόν άφινω! Είμαι σί- γουρη όμως, ότι θα καταλάβεις κι' έσύ πως δέν πρέπει να στα- ματήσης σ' έναν τέτοιο άνθρωπο τη σκέψη σου.

— Πες μας λοιπόν ποιόν θα μπορούσες ν' άγαπήσης, δεσποι- νίς δύσκολη! Μας έσκασες! φώ- ναξε η Θεανώ.

— Τόν... Πήγε να πρήφει τ' όνομα. Την τελευταία στιγμή όμως έοριξε μία στενωχρή υατιά στη Λιάνα.

— Σταθήτε... Λιάνα. Μη νομί- σης πως σκέπτομαι σοβαρά να έ- ρωτοτηρήσω μαζί του. Για όνο- μα του Θεού! Έτσι τό λέω, για παράδειγμα.

— Τό Ντίνο; ρώτησε η Λιάνα. Κι' άβέλα της τό πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι άνησυχίας.

— Χμ... έκανε η Κάτια. Κι' αυτόν δέ θα τόν άπέκλεια. Άλλά, εκείνος πού θα μπορούσε πραγμα-

τικά να με συγκινήσει, θα ήταν ο Στεφανός Λυβίδης.

Τά μάγουλα της Λιάνας άνα- ψαν. Της ήρθε άποτομη αυτή η κουβέντα κι' η Κάτια τό παρατή- ρησε και γέλασε:

— Βλέπεις, Λιάνα; Έχουμε τά ίδια γούστα. Τό ξέρω πως κι' οί δυο είναι κατακτητές σου...

— Όχι δά! είπτε η κοπέλλα με μισό στόμα.

— Έννοια σου, έννοια σου, δέν πρόκειται να στούς άρπάξω. Χα- λάλι σου! Άλλά νά, ένα τέτοιο άντρα σάν τόν Λυβίδη, μάλιστα. Θά μπορούσα να τόν έρωτευτώ.

— Κριμα! άναστεναξε η Θε- ανώ. Κριμα! Τόσο άντρες μπαίνο- θγαίνουν εδω κι' έτιχε ναχτετε τά ίδια γούστα. Άλλά, για σταθήτε!

Η Λιάνα πρέπει ν' άποφασισή.

(Τά πρόφερε μισοσασει, μισοσ- δαρά αυτά τά λόγια η μεγαλοκο- πέλλα). "Ε. Λιάνα, δέ μπορείς να καταρνώεις δυό έσύ!...

— Γιατί όχι; διαμαρτυρήθηκε ζωηρά η Ρίκα. Γιατί όχι; Και δυό και τρεις και τέσσερις.

— Μη φέρνης τό δικό σου τό παραδειγμα προς μίμησι, Ρίκα.

— Τέντωσε η Ρίκα τό λυγρό της τό κορμί και χαμογέλασε. Τά λα- κάκια στα μάγουλά της παιχνιδί- σαν τρελλά:

— Αυτή είναι η εύτυχία. Νά νοιάθης πως εγείεις όνομα. Νά κα- ταλαίνης πως μπορείς να τρα- βήξης τίς κλωστές κι' οί μαριο- κέττες να παίξουν όπως θέλεις.

Η Ντόρα την κτύπαζε με άνοι- χτό τό στόμα.

— Κι' αν δέν παίξουν όπως θέλεις; ρώτησε η Θεανώ συλλογι- σμένη.

— Σήκωσε τούς ώμους της η Ρίκα.

— Τις πετάς, άφινεις τίς κλω- στές, και βρίσκεις άλλες. Δέν χά- νονται. Ο κόσμος είναι γεμάτος από άντρικές μαριονέτες.

Η Θεανώ κι' η Ντόρα την ά- κουγαν σάν άπολιθωμένες. Η Λιά- να ένοιωσε την καρδιά της να φου- σκώνη. Τά καταλάβαινε τά λόγια της νόστιμης συναδέλφου της.

Ναί... Μόνο πού δέν ένοιωσε την ίδια δύναμη. Άλλά γιατί όχι; Δυό άντρες της έδειχναν προτίμησι.

Δυό άντρες ήταν ίσως έτοιμοι να πέσουν στα πόδια της. Κανείς ά- πό τούς δυό δέν της είχε κάνει πρόταση γάμου, αυτό ήταν αλή-θεια. Πάντως κι' οί δυό τη συμ- παθούσαν.

Σά να διάβαζε τίς σκέψεις της, είπτε η Θεανώ:

— Καλά, Ρίκα. Τό ξέρω και τό πιστεύω ότι έχεις πολλές κα- τακτητές Τό βλέπω. Έσύ έχεις τό μέλι. Όποιος μπη στο γρά- φείο συνήθως σ' έσένα οίχνει πρώ- τα τά μάτια του. Άλλά, μπορείς

να μās πής με ελκίρνεια, πόσες προτάσεις γάμου έχεις άπό όλους αυτούς τούς θαυμαστάς σου; Ά- ληθινές και σοβαρές προτάσεις.

— Δέ θάθέλα να σάς πώ, ά- ποκρίθηκε συλλογισμένη η κοπέ- λα. Γιατί αυτά είναι κατά βάθος μυστικά. Άλλά, στο κάτω κάτω, γιατί να μί σάς πώ; Άκούστε λοιπόν...

— Γρήγορα! είπτε η Θεανώ κυττάζοντας τό ρολόι. Πά! πά! Πέρασε η ώρα, θάχουμε φωνές άπό τόν Παντόπουλο.

— Θέλετε να σταματήσω; ρώ- τησε η Ρίκα.

— Όχι, όχι να μās πής! φώ- ναξε η Σόφη. Να μās πής Ρίκα. Κι' έπειτα θα γράφουμε γρήγορα.

Η ΤΣΑΧΝΙΝΙΑ ΠΟΥ ΟΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Άκούμπησε η Ρίκα στην πλά- τη μίας καρέκλας κουνήθηκε σάν να βρισκόταν πάνω σε κούνια, και πρόφερε, ενώ τά μπριμπιλτά- της μάτια έφεραν γύρο στο δω- μάτιο, λές κι' είχε κιόλας μπρο- στά της τούς θαυμαστάς της:

— Έχω τρεις σοβαρές προτά- σεις γάμου, κορίτσια.

— Τρεις! φώναξαν όλες μ' ένα στόμα.

— Τρεις! Δέν είναι και πολ- λές.

— Λέγε, λέγε.

— Ο ένας είναι... ο ποιητής μου, όπως τόν λέτε.

— Σούκανε σοβαρή πρόταση; άπόρρησε η Κάτια.

— Φυσικά.

— Έλα τώρα, άστειεύεσαι, Ρίκα;

— Γιατί; άπόρρησε η κοπέλλα.

— Επειδή... μούκανε κι' έμένα έξομολόγησι... αλλά όχι φυσικά πρόταση γάμου.

Σούφρωσε τά φρύδια της η Ρίκα.

— Σούκανε έξομολόγησι ο Κον- τός; Πότε;

— Τότε πού έρχόταν σ' έμένα. Γιατί δέν τόν χώνεμα. Μούκανε διάφορες προτάσεις κάθε άλλο παρά σοβαρές, να λέγαται. Κι' επειδή δέν ήθελα ν' άκούσω, θεώ- ρησε καλό να μου γυρίση την πλάτη.

— Κι' έμένα μούκανε προτά- σεις, είπτε με όλη την άφέλεια η Ρίκα.

— Καί;

— Καί τώρα μου κάνει πρότα- σι γάμου.

— Όλες την κτύπαζαν έρωτημα- τικά. Κι' η Κάτια στο τέλος ξε- στόμισε την έρώτησι:

— Ρίκα... πές τώρα την αλή-θεια. Μεταξύ μας είμαστε... δέν ώφελεί να κρυβόμαστε πίσω άπό τό δακτύλο μας, έ; Πές την αλή-θεια... Άσφαλώς δέχθηκες τίς μη σοβαρές προτάσεις του, για να καταλήξη τώρα στις σοβαρές.

Γέλασε η Ρίκα. Ένα γέλιο κρυσταλλένιο.

— Τό φανταζόμουν ότι αυτό θα περνούσε άπό τό νού σου Κάτια.

— Πέφτω έξω;

— Δυστυχώς για τίς μαντικές σου δυνάμεις, πέφτεις όλότελα έ- ξω άγαπητή μου.

— Τότε, πρέπει να μās μάθης την τέχνη σου, είπτε η Θεανώ.

Της έοριξε μία ματιά άνεπαί- σθητα είρωνική η κοπέλλα.

— Εύχαρίστως δεσποινίς Θε- ανώ. Η τέχνη μου είναι πολύ ά- πλή. Δέν άπογοητεύω κανένα, δέν κάνω υποχωρήσεις σε κανένα.

— Μά, αυτό δέ συμβιβάζεται. Πώς είναι δυνατόν; Διηλώδη τί θέ- λεις να πής;

— Άκούδω αυτό πού σάς λέω. Δέν κάνω υποχωρήσεις, πως να σάς τό πώ;

— Μά δέ βγαίνεις έξω με τούς κυρίους αυτούς;

— Φυσικά. Πάντα όμως με πολ-

ΘΑ ΚΑΤΑΔΥΘΗ ΣΕ ΒΑΘΟΣ 300 ΜΕΤΡΩΝ

Ο νεαρός Έλβετός μαθηματικός Χάνς Κέλλερ έτοιμάζεται να κα- ταρρίση τό παγκόσμιο ρεκόρ καταδύσεων, κατεβαίνοντας σε βάθος 300 μέτρων, υπό την επίβλεψη της θαλάσσης. Έκτός από τόν άθλο αυτό, θα πραγματοποιήσει άκολουθώς και ένα δεύτερο, ανεβαίνοντας στην επιφάνεια μέσα σε μιάμιση ώρα μόνο (90 λεπτά). Αυτό θα έ- ναι και τό πιο δύσχερες μέρος του κατορθώματός του, δεδομένου ότι ο οργανισμός υποβάλλεται σε μεγάλη δοκιμασία κατά την άνοδο από μεγάλη θαλάσσια βάθη και μία ταχεία άνοδος προκαλεί θέταιο θά- νατο. Μέχρι σήμερα, ένας δύτης, πού κατέβαινε σε βάθος έκαστο μέ- τρων, χρειαζόταν πέντε ώρες για να ξαναέβη στην επιφάνεια. Τώρα όμως ο Κέλλερ, χάρις σε μία μάσκα όξυγόνου, δικής του κατασκευής συντομεύει κατά πολύ και καθιστά άκίνδυνη αυτή την άνοδο.

λή προσοχή κι' επίφυλαξι.

— Τι θα πη προσοχή κι' έπι- φύλαξι; διαμαρτυρήθηκε η Κάτια.

— Όταν σου ζητήσουν να βγής έξω μαζί τους, δά σου ζητήσουν και συνείχεια. Άν όχι την πρώτη φο- ρά, ασφαλώς της δεύτερης, την τρίτη...

— Ασφαλώς! συμφώνησε η Ρίκα.

— Καί τί γίνεται;

— Άναβάλλεται.

— Ός πότε;

— Ός ότου άναγκαστούνε να κάνουν πρόταση γάμου! γέλασε η νόστιμη κοπέλλα.

Την κτύπαζε η Θεανώ με δυ- σπιστία.

— Σάν πολύ άπλή είναι η συν- ταγή σου, Ρίκα. Πώς είναι δυνα- τόν να ξεγελάς έναν άντρα πονη- ρό, πού δέ βάξει άλλο σκοπό πα- ρά να διασκεδάσει με μία νόστι- μη κοπέλλα;

— Μονομαχούμε, δεσποινίς Θεανώ. Πονηρία έναντίον πονη- ριάς.

— Δέν είναι και τόσο εύκολο αυτό, είπτε η Κάτια.

— Παιχνιδάκι! γέλασε η Ρίκα. Ένα πολύ ένδιαφέρον παιχνίδι.

— Άς είναι, είπτε η Θεανώ. Πές μας για τίς άλλες σου προτά- σεις.

— Ο δεύτερος είναι ο Χαρά- λαμπρος Λακίτης!

— Ο γιατρός; φώναξε η Κάτια μ' ένδιαφέρον.

— Ο γιατρός, φυσικά.

— Χάθηκε άπό δώ και λέγαμε ότι άπογοητεύθηκε.

— Έοριξε η Ρίκα μία ματιά νε- μάτη αυτοπεποίθησι στη συνά- δελφό της.

— Γιατί ν' άπογοητευθή;

— Μά τόν έβαλες και π'ήνω- νε τόσο άκο δά τη λέξι!

— Τους άρέσει αυτό! Μήπως μ' ο ποιητής μου δέν πλήρωσε ά-

δέν άπατάμαι. Έσύ γύρισες την πλάτη στην κοινωνία όπου άνήκει αυτός.

— Άσε με έμένα! άναστεναξε η Κάτια. Τά πράγματα δέν είναι και τόσο άπλά. Άλλά σου λέω. Ρίτα, να τόν προτιμήσης. Νεισ- τα! Νειτά! Τι να τόν κανής τόν ποιητή σου; Είναι μεγάλος.

— Μεγάλος; άπόρρησε η Ρίκα. Είναι τριαντάδυ χρόνων. Έγώ είμαι είκοσιδύο. Καλή διαφορά.

— Πφ... έκανε η Κάτια. Δέκα χρόνια! Εύχαριστώ πολύ!

— Γιατί όμως να μη προτιμή- ση τό γιατρό; είπτε η Θεανώ συλ- λογισμένη. Πόσων χρόνων είναι ο Λακίτης;

— Τριάντα.

— Περίφηρο! Άντε Ρίκα, πά- ρε την άπόφασί να φάμε κιόλας κουρέτα.

— Δέν έχεις άλλες προτάσεις; ρώτησε η Λιάνα.

— Υπάρχουν μερικές άλλες, πού δέν τίς λαβαίνω ύπ' όψη, ά- ποκρίθηκε με όλη τη φυσικότητα η Ρίκα.

— Δηλαδή;

— Ο νεαρούλης, ο φοιτητής. Γούρλωσαν όλες τά μάτια τους.

— Ο Παύλος Παυλίδης; φώνα- ξε η Κάτια.

— Ναί, γέλασε η Ρίκα κι' έ- δωσε την έντύπωσι πως αυτό την διασκεδάζε.

— Άχ, τό χρυσόλι! μου! είπτε η Κάτια. Είναι έκτακτο παιδάκι. Έκτακτο!... Αυτόν μάλιστα, ά- τόν θα μπορούσα ίσως να τόν ά- γαπήσω.

— Έλεύθερα! είπτε η Ρίκα εί- ρωνικά. Γι' αυτόν, Κάτια, σου δί- νω υπογραφή, ότι δέν πρόκειται να σε καλέσω σε μονομαχία. Θέ- λεις μάλιστα να σού πω και τά προσόντα του; Μού τά είπτε, τά ξέω άπ' έξω κι' άνακατότα. Εί- ναι είκοσιδύο χρόνων. Ός τόν 'Ιούνιο έλπίζει να έχη πάλι τό δι- πλώμα του της χημείας. Μετά έλ- πίζει να πετύχη κάποια ύποτρο- φία για τό έξωτερικό...

»Είναι καλός φοιτητής κι' άγα- πάει τη δουλειά του. Λέει πως δέν υπάρχει πουθενά άλλου περισ- σότερη ποιήσι παρά στους τύπους της χημείας... Έξ' άλλου έχει κι' άλλα προσόντα. Είναι: φτωχός, πάμπτωχος. Κατάγεται άπό κά- ποιο χωριό της Λαμίας. Ο πατέ- ρας του έχει κάποιο κτηματάκι έ- κει κι' άπό αυτό περιμένουν να ζήσουν πέντε-έξη παιδιά. Αυτός, ο Παύλος διακρίθηκε στα γράμματα κι' η οικογένεια του δέν έστειλε με μεγάλη θυσία στην Άθήνα να σπουδάσει.

— Όπου διακρίθηκε πάλι! φώ- ναξε θριαμβευτικά η Κάτια, με χαρά, σάν να ήταν δικός της αν- θρώπος αυτός ο νεαρός.

— Ναί, όπου διακρίθηκε! πα- ραδέχθηκε η Ρίκα. Δέ σάς λέω, φαίνεται καλό παιδάκι, αλλά δέν τρελλάθηκε να σκεφτώ σοβαρά έ- ναν άντρα πού θέλει άλλα δέκα χρόνια για να δημιουργηθή...

— Γούστα! έκανε φιλοσοφικά η Θεανώ.

— Άλλους; Άλλους. Έχεις κι' άλλους υποψηφίους; ρώτησε η Ντόρα.

— Δίτασε η Ρίκα. Έπειτα γέλα- σε περιφροντικά.

— Είχα κι' άλλη ιδέα... άλλη μία γελοία πρόταση. Την πώ τη- λοία!

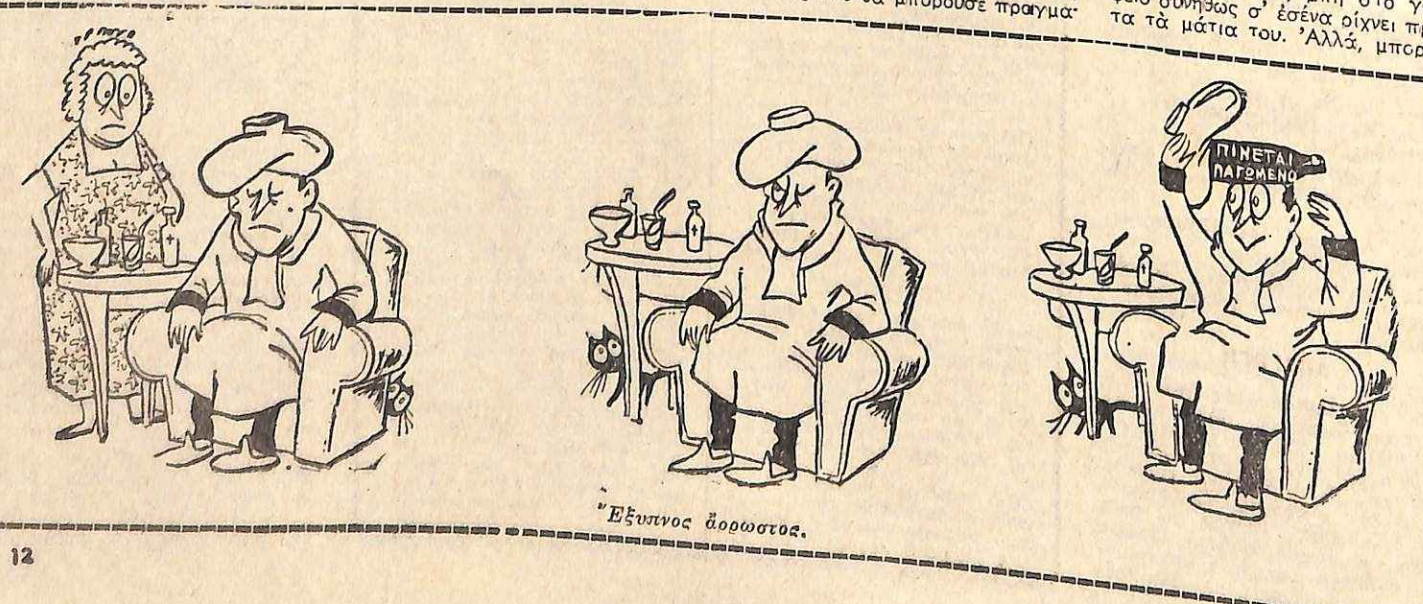
— Λέγε την! Λέγε την! φώνα- ξαν όλες οί κοπέλλες μ' ένα στόμα.

Τό πρόσωπο της Ρίκας σοβά- ρεψε.

— Κορίτσια. Αυτό είναι μυστι- κό, μεγάλο μυστικό.

— Λέγε! Τό ξέρεις πως δέν πρόκειται να τό μαρτυρήσουμε.

— Δίτασε πάλι η Ρίκα. Στο τέ- λος όμως νίκησε μέσα της η έπι-

Εξυμνος άρωματος.

θυμία να μαρτυρήσει το μυστικό της:

— 'Ο διευθυντής μας...
— Πώς;
— Σάν να ήταν ένα στόμα, φώναξαν τη λέξη οι κοπέλλες.
— Κορίτσια... γιά όνομα του Θεού...

— Ρίκα! Έκανε την παρατήρησι η Θεανώ, μόλις συνήλθε. Αυτό δεν έπρεπε καν να το πής, δεν έπρεπε!

— Τώρα όμως το είπα! φώναξε η Κάτια. Τώρα μάς έδωσε σε περιέργεια. Πρέπει να μάς τα πη όλα!

— Θα σάς τα πω, αλλά θα τα ξεχάσετε! είπε σοβαρά η κοπέλλα.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

— Νά... άρχισε η Ρίκα, κάπως στενοχωρημένη. Τον Παντόπουλο τον ξέρετε. Μ' άρχισε...

— Τό ξέρουμε, τό ξέρουμε! Πολιορκία! είπε η Θεανώ νευρικά.

— Τόσον καιρό... τόσον καιρό, τά κατάρφρα, τόν ξεγελούσα. Τώρα όμως δεν ξέρω τί τόν έπιασε. Την περασμένη έβδομάδα... εκεί που τού πήγα κάτι χαριτιά να κυττάξη, μούπιασε το χέρι και έτσι ξαφνικά μου είπα... με ρώτησε, τί θέλεγα αν αποφάσισε να χωρίση γιά να με παντρευτεί!

— Η Θεανώ πετάχτηκε. Τά μάγουλά της είχαν γίνει τόπους-τόπους κόκκινα.

— 'Ε, λοιπόν, όχι! Αυτός δεν είναι άνθρωπος... αυτός δεν έχει ανθρώπινα αισθήματα...

— Ρίκα, σάν να μην είναι αλήθεια, είπε η Κάτια δύσπιστα. Σάν να μην είναι αλήθεια!

— Γιατί; ρώτησε η κοπέλλα σουφρώνοντας τή φρύδια της.

— 'Αφού τά έχει με τη Λούση. 'Αφού από καιρό έδειχνε ότι της Λούσης ήταν κάτι το σοβαρό...

— Κορίτσια, έτσι μου μίλησε, είπα η Ρίκα άπλά. Τώρα μπορείτε εσείς να ξεδιανύσετε πώς και γιατί!

— Γιά σταθήτε! είπα η Ντόρα συλλογισμένη. Γιά σταθήτε! 'Ισως να στέκουν στη λογική όλα αυτά. 'Ισως νάχουν κάποια ψυχολογική εξήγησι.

— Γιά να δούμε τί θά μάς πη κι' η φιλόσοφος μας, δήλωσε μισοσοβαρά, μισοειρωνικά η Κάτια.

— Θέλω να τό σκεφθώ. 'Ο Παντόπουλος ρίχνει τά μάτια του σε όλες ή σχεδόν σε όλες τις υπαλλήλους του, δεν είναι έτσι;

— Ναί... 'Ετσι είναι!

— Η Λούση έδωσε σκοπό της ζωής της να τόν πάρη από τη γυναίκα του. Και πολέμησε με τά δικά της όπλα.

— Με την ασυνειδησία την ξετίσιπασα, είπα η Θεανώ με πάθος.

— Τά κατάρφε να τόν τρελλάνη τόσο, πού ν' αποφασίση, ό ήλίθιος αυτός, να καταστρέψη την οικογένεια του γιά κατήρι της.

— Καλά, είπα η Κάτια. 'Ως εκεί, ούτε ή πρώτη ούτε ή τελευταία μοiraίά γυναικα. πού καταστρέφει την εύτυχία ενός άντρου γύνου. 'Αν καί. έδώ που τά λέμε, ποτέ δε θά μπορούσα να καταλάβω, πώς ένα ύποκειμένο σάν τη Λούση, ένα μύλον ούδέτερο πλάσμα παρά γυναίκα, στάθηκε ίκα νή να τόν ξεμυαλίση τόσο.

— Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Νά δούμε τώρα τό ζήτημα της Ρίκας.

— Η Ρίκα τού άρεσε από την πρώτη στιγμή. Δεν ύπάρχει αμφιβολία.

— Είχα την τιμή! είρωνεύθηκε ή νόστιμη κοπέλλα.

— Τής έκανε πολιορκία κι' η Ρίκα ξέφραγε σάν τό χέλι. Τώρα όμως, 'ίσως, αφού αποφάσισε να καταστρέψη την οικογενειακή του

Σχοδή ΡΑΛΛΟΥ ΜΑΝΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ.
ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ-ΡΥΘΜΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ-ΛΑΪΚΟΙ Κ. ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ-ΜΟΥΣΙΚΗ

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟ ΕΥΡΩΠΗΣ (ΕΙΔΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΑΓΟΡΙΑ ΑΠΟ ΑΝΑΡΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ)

ΕΝΑΡΞΕΙΣ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΙΣ ΚΗΦΙΣΤΑΝ
ΠΑΝΟΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΤΗΛ. 32.043 & 24.201 (9-1 & 5-9)
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ, ΛΕΩΦ. ΟΛΓΑΣ 2 (10-1 & 5-7)

Τά μαθήματα του κλασσικού μπαλέτου θά διδάσκονται από τόν γνωστόν πρώτον χορευτήν και MAITRE DE BALLET κ. ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΝΤΕΠΙΑΝ.

εύτυχία, να έκανε τόν έξής συλλογισμό ό Παντόπουλος: Γιατί να κάνω την τρέλλα γιά τη Λούση κι' όχι γιά τη Ρίκα; Το σκάνδαλο θά γίνη πού θά γίνη. Γιατί να μην πάρω τουλάχιστον μία γυναίκα χαριτωμένη σάν τη Ρίκα;

— Δηλαδή, η Ρίκα έφρασε στόν 'ίδιο σκοπό, από άλλο δρόμο, άναστένανε η Θεανώ.

— 'Ακριβώς. 'Η Λούση τόν ξετρελλάνε με τις παροχωρήσεις της και η Ρίκα με την αντίστασί της.

— Και τί τού είπες; ρώτησε η Λιάνα.

— Του γέλασα στα μούτρα! άποκρίθηκε σε τόνο ευθυμο η Ρίκα.

— Σώπα... δεν είναι δυνατόν.

— 'Ασφαλώς, είναι δυνατόν! Τί άλλο μπορούσα να κάνω, παρά να τού γέλασω στα μούτρα;

— Κι' αυτός δε θύμωσε;

— Δεν τούδωσα τό δικαίωμα να θυμώση, είπα η Ρίκα με αυτοπεποίθησι. 'Εκανα πώς τάπεινα όλα σι' άστεία, και τό πέταξα μόνο, ότι δε θά μ' άρεσε ποτέ να είμαι δεύτερη, ότι έχω συνηθίσει να είμαι πάντα πρώτη. Αυτός 'ίσως να κατάλαβε ότι έννοούσα και τη Λούση. Πάντως από τότε δε μου ξαναμίλησε.

— Δε φοβάσαι όμως; ρώτησε

— Νάί, έσύ τι ανάγκη έχεις; Δεν πρόκειται να μείνεις χωρίς δουλειά.

— Κι' αν ακόμη έπρόκειτο να πεθάνω της πείνας, δε θά δεχόμουν τις προτάσεις του Παντόπουλου, είπα η Ρίκα και τό παίχτην δαίμονα προσπαθί της πήρε ξαφνικά μία σοβαρή έκφρασι.

— Την κύτταζε η Θεανώ με θανμασμό πάλι.

— 'Εσύ, παιδί μου, είσαι φαινόμωμο. Κανείς δε μπορεί να καταλάβη αν είσαι μία κοπέλλα σοβαρή ή ζωηρή.

— Είμαι λίγο απ' όλα! γάλα

σε ή Ρίκα. Πάντως, δε μ' άρέση να κάνω τό κακό...

Σταμάτησε φάνηκε να σκέπτεται. Και στό τέλος, συμπλήρωσε σάν να μιλούσε μονάχη της:

— Ούτε στόν έαυτό μου, ούτε στούς άλλους.

— Λοιπόν, φώναξε θριαμβευτικά ή Ντόρα, είναι όπως σας τό λέω! 'Ακριβώς έτσι θάγινε. Πρίν δεθώ με τη Λούση ό Παντόπουλος σκέφθηκε να κάνη μία άπόπειρα μη πετύχη τίποτε καλύτερο.

— Και τί θά γινόταν αν ή Ρίκα δεχόταν τις προτάσεις του; ρώτησε ή Κάτια.

— Τί θά γινόταν; ρώτησε ή Ρίκα γελώντας. Αυτή τη στιγμή θά ήμουν μ' ένα μάτι καί... τέρας άσχημίας.

— Γιατί;

— Γιατί ασφαλώς δε θά γλύτωνα από τη Λούση. Θα μου είχε ρίξει βιτριόλι τουλάχιστον!

— 'Η Λούση είναι ίκανή γιά ό'λα! παραδέχθηκε ή Θεανώ.

— Πάντως, μη νομίζετε πώς ό φόβος μ' έκανε ν' άρνρηθώ, είπα η Ρίκα με υπερηφάνεια. 'Αλλά, πιστεύω, ότι ή Λούση θά ήταν ίκα νή να κώνη κακό, αν τόν έχανε.

— 'Εμειναν κάμψη ώρα συλλογισμένες οι κοπέλλες. Τά δάκρυα άκουμπόσαν στίς γραφομηχανές άκίνητα. Οι κοριτσιίστικες σκέψεις πετούσαν.

— Κορίτσια! φώναξε άξαφνα ή Θεανώ, αλλάζοντας ύφος. Γρήγορα! Φτερά στα δάκρυα. 'Αν θέλετε να μην έχουμε φασαρία, δουλειά!

Σάν να περνούσε ήλεκτρισμός άπάνω τους, άρχισαν να κουνιούνται τά ρόδια δακτυλάκια. Και σε λίγο δεν άκούγε κανείς μέσα στο γραφείο παρά ένα βιαστικό χτύπημα... ένα ρυθμικό τίκ-τάκ. Οι κοριτσιίστικες καρδιές όμως συνώδυναν με τούς κίους τους χτύπους τό μονότονο τραγουδι τών γραφομηχανών.

Κάθε μία με τό δικό της χτύπο.

Τόν έλεγαν Τάσο Φρόντη κι' έρχόταν τρίτη φορά στο γραφείο. Τρεις ημέρες φορές στή Ντόρα. Τρεις ημέρες συνέχισε.

— 'Ηταν ένας άντρας 'ίσως τριών τα χρόνων σοβαρός, εύκίνητος, νεύρο μονάχο. Πρίν καθίση καλά, καλά, άρχισε την υπαγόρευσι. Τό πρόσωπό του, μακρολινό χλωμό κάτω από τά μαυρά 'ίσια μαλλιά του, έδειχνε εξυπνάδα και άποφασιστικότητα. Την πρώτη φορά είχε πάει στή Ντόρα σάν τύχη. Έπειδή αυτή δεν είχε δουλειά. Τίς άλλες δύο φορές πήγε κατ' ευθείαν άπάνω της.

— 'Ετσι κι' άπόψε ήρθε βιαστικός με τό χαροφύλακά του. 'Όλο τό γραφείο βοισκόταν σε κίνησι. Δουλειά! Καμμία από τις κοπέλλες δεν καθόταν.

— 'Η Λιάνα έγραφε ακόμη τά ύποκρεωτικά της, έπειδή ό Παντόπουλος δεν έννοούσε να την αφήσει σέ ήσυχία. Σήμερα θάλεγε κανείς πώς τόν είχε τοιμηπήσει κάποια μύγα. Τής είχε κάνει κόλασι τη ζωή. Την είχε βάσει να τού άντιγράψη γιά δεύτερη φορά σχεδόν όλα τά έγγραφα. Κατάπινε τ' άναφυλλήτα της ή Λιάνα και καταλάβαινε τά νεύρα της έτοιμα να τσακίσουν. 'Εβλεπε και τη Σόφη δίπλα της, σε κακή κατάσταση. Μόλις και συγκοστούσε τά δάκρυα ή μικρή. Πέντε μέρες τώρα, αυτή ή κατάσταση! Δεν άνοιγε σχεδόν τό στόμα της κι' έργαζόταν με μάτια βουρκωμένα. Αυτό έπηρέαζε και τη Λιάνα. Τής έσφιγγε την καρδιά. 'Η Λούση έγραφε με τό

πάσσο της, με ύφος κλειστό και θριαμβευτικό. 'Η Ρίκα δεν ήξερε ποιόν να πρωτοπροφθάση. 'Η Κάτια έγραφε γιά τό νεαρό Παύλο Παυλίδη. Τά είχε καταφέρει με ταχτινιά ή Ρίκα να της τόν στείλη. 'Ο νεαρός φοιτητής φερόταν πολύ ντροπαλά. Σάν να ή ντροπέταν την Κάτια. Κάτι είχε τό ύφος της κοκκινωμάλλας πλούσιας κοπέλλας, πού τόν έκανε να ντρέπεται. Κάθε τόσο έφριχνε ό Παύλος κι' από μία κλεφτή ματιά στή Ρίκα. Κι' ήταν φανερό πώς στενοχωιόταν πού δεν τού έγραφε εκείνη τ' αντίγραφο. Σεμνό παιδάκι όμως, συνεσταλμένο, δεν είχε τολμήσει να φέση αντίρρησι όταν ή Ρίκα, με τό παίχτην διάκριση ύφους της, τού είπα ότι πνίγεται στή δουλειά, και τά πάν στην Κάτια.

— 'Η Κάτια τόν μελετούσε. 'Εγραφε μερικές λέξεις, έπειτα σήκωνε τά μάτια της τάχα πώς σκέπτεται, και τόν κύτταζε καλά-καλά. 'Η Λιάνα την παρακολουθούσε. Την ήξερε τώρα, τη γνώριζε και καταλάβαινε πώς ό νεαρός φοιτητής της χημείας της, έκανε πραγματικά έντύπωση. Κι' άπορούσε ή Λιάνα, γιατί τής είχε κάνει έντύπωση αυτός ό νεαρός.

— 'Ηταν ένας συνηθισμένος τύπος είκοσάχρονο παιδιού. Πρόσωπο άνοιχτό, σταθερό, τίμιο, μάτια καστανά, πού κύτταζαν ίσια, αλλά ντροπαλά, μαλλιά έλαφρά κυματιστά γύρω από ένα ψηλό μέτωπο. Τίποτε τό εξαιρετικό ως εμφάνισι.

Κι' όμως ή Κάτια φαινόταν να βρίσκει εξαιρετικό ενδιαφέρον σ' αυτόν.

Τό θέμα της ημέρας όμως ήταν ή κατάκτησι της Ντόρας. 'Ο Τάσος Φρόντης!

— Όταν τελείωσε ή δακτυλογράφισι, ό Φρόντης κύτταξε τη νεαρή δακτυλογράφο σοβαρά πίσω από τά μυκητιά γυαλιά του.

— 'Εχετε άλλη δουλειά; τη ρώτησε με τό κοφτό, γρήγορο ύφος του.

— 'Απόψε... όχι, άποκρίθηκε διαστακτικά ή κοπέλλα.

— Τί θά λέγατε να κάνουμε μία βόλτα μαζί;

— 'Ηταν κάτι πού δεν τό περιέμενε ή Ντόρα, κάτι πού δεν της τό είχε προτείνει κανείς ως τώρα. Τό χλωμό της πρόσωπο κοκκίνισε άνεπαίσθητα, τά βλέφαρα της τρεμπαίσαν.

— Δεν ξέρω... άποκρίθηκε διαστακτικά.

— Τί θά πη δεν ξέρετε; είπα αυτές κάπως κακοφανεμένες. Σίς προτείνω να κάνουμε μία βόλτα. Μπορείτε ή δε μπορείτε; Θέλετε ή δε θέλετε;

Τό ύφος του ήταν κοφτό, επίτακτικό σχεδόν. Κι' ή Ντόρα άποκρίθηκε σά μαγνητισμένη:

— Εύχαριστώ! Μία στιγμή να έτοιμαστώ!

Τό μακρολινό, χλωμό του πρόσωπο εστέρωσε, τά χείλη του χαμογέλασαν σοβαρά:

— 'Εγώ εύχαριστώ...

Πήγε στην τουαλέττα, να συγυριστή λιγάκι, ή Ντόρα, αλλά προπάντων να συνέλθη.

— 'Η Ρίκα έτρεξε πίσω της. Είχε άντιληφθή την πρόσκλησι πού Φρόντης κα θέωσης καλό να πάη να δώση μερικές συμβουλές στή συνάδελφό της.

— Μπαρά, Ντόρα, μπαρά, τής φιδύρισε υ ένθουσιασμού. Καλός φαίνεται, περίφημος.

— Ναί, είναι δικηγόρος σοβαρός, με τό ή δουλειά, είπα ή κοπέλλα.

— 'Ελα, Ντόρα, βάλε τά δυνατά σου.

Επίμαχοι βίχλοι

ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ...

'Αμέσως μόλις έπιασαν οι πρώτες οι νυχάλες εγγωνίαις ή πρωτεύουσα ζημιές πολύ μεγάλες, διότι στίς πλατείες της τά ύδατα έτοιμύσαν κι' οι δρόμοι οι περισσότεροι... χειμάρους μάς έθύμισαν!

★

Πλημύρσαν ύπόγεια, καθώς και καταστήματα κι' αυτό, θαρρώ, θά γίνεται κατά συχνά διαστήματα, μια κι' έργα άπογετεύσεως τό 'Αστν μας δεν έχει κι' οι έπ' αυτών άρμόδιοι σου λέει... 'πέρα βρέχει!

ΑΠΟ ΤΩΡΑ...

Μουστίες μεταφερόμενες παντού και πάντα χύνονται κι' άρχίζουν οι δρόμοι μας δλιοσθροί να γίνονται, δι' ό και τά δχίματα πολλάκις νεραπαρόν κι' αλλάζουνε κατεύθυνσι κι' οι ρόδες 'όποιον πάρουν...

★

Προτού να γίνη ό μούστος μας κρασί, με λόγους άλλους, πού προκαλεί τρικλήματα στούς πότες τούς μεγάλους σε θέσι φέρνει δύσκολη διαβάτες και δχίματα κι' άρχίζουν τά γλιστρήματα και τά... παραπάτηματα!

«ΕΞ ΥΦΟΥΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ»

'Εκτός άπ' τά συνέδρια, πού κάνουν, ήδη, ντόρον θά γίνη και συνέδριον λαμπρών άερόπορων και στο κλεινόν τό 'Αστν μας—έν συντομία πάση— θά μαζευτούν άμέτρητοι άερόποροι 'όσοι!

★

Θάρρουν αυτοί πού άνετα τό χάος κατακτούν κι' όλόθερμος κι' αθόρητος θάν' ό ζαιοετισμός μας, γιατί σε ύψη αφάνταστα, ένίοτε, πετούν και θά μάς πούν πού βρίσκεται και δ... τιμάρημός μας!

«Ω! ΤΕΜΠΟΡΑ, Ω! ΜΟΡΕΣ»

Μία νέα συμπολιτίσσα πού λέγεται 'Ιουλιέντα, στο τμήμα παρουσιάστηκε και είπε νέντα - σκέτα, πώς μπήκε κάποιος άγνωστος εις τό διαμέρισμά της κι' άφήρεσε πολύτιμο κι' ωραίο κόσμημά της...

★

Κατόπιν τούτου σκέπτονται με λύπη οι 'Αθηναίοι, πώς ό Ρωμαίος, σήμερα, κανέναν δεν εμπνέει κι' αυτοί πού σκαρφάζονταν και κάνουνε τολμήματα, της... 'Ιουλιέντας σκέπτονται μονάχα τά... κοσμήματα!

ΚΑΤ' ΕΥΦΗΜΙΣΜΟΝ...

'Ενώ εις μέσα σύγχρονα τών ξένων ύστεροδύμ κι' έν γένει πρds την πρόδοον θραδέως προχωρούμε, έν τούτοις υπερέχουμε, χωρίς ένδοιασμόν, εις πλημμελή εκπαιδευσιν κι' αναλαφρητισμόν!

★

Αυτά περιόπου—φίλιatoi—οί ξένοι ύποστηρίζουν κι' άρχίζουν να μάς μέμφονται και να μάς μυκητρίζουν, διότι πληθος έχουμε άνθρωπων άμορφώτων και λέμε ότι ή χώρα μας έν' ή 'κοιτίς τών... φωτών'!

ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΥΜΩΡΟΝ

Ανδ κλέφτες λίαν εύποροι στα ποθσα 'τσιμηθήκανε', γιατί στίς τόσες υπάξεις τους δεν επαναπαυθήκανε, και δείχνοντας οι άπληστοι μεγάλη βουλιμία, έπήγαν και διέρορξαν τού Ι.Κ.Α. τά ταμεία!

★

Οί κλέφτες έστριμώχτηκαν, βεβαίως, στα στενά, αλλά σχολίων έδαφος τό Ι.Κ.Α. μάς προέχει, γιατί γιά την... 'ασφάλισιν' τών άλλων μεριμνά 'έ κείνη... 'άνασφάλιστες' τις κάσες του τίς έχει!

ΟΥΔΕΝ ΝΕΡΤΕΡΟΝ

Αμείβονται, από σήμερα, τά μέτρα τά κατάλληλα αι γίνονται συμβούλια ποικίλα κι' άλλεπαλλήλα, ότι επιβάλλεται και ποίπει άνοτερότητας, όρυζο - συγκέντρωσις να έντιμή-έφείτος...

★

Ζούζης προηγγύεται συγκέντρωσις μεγάλη, αλλά κανέναν 'Ελληνα από χαρά δεν πάλλει, διότι λόγω πείρας του, κατέχει και γνωρίζει, πώς είναι στο Ρωμείο τά πάντα 'βράσει... ούζη'!

Γ. ΘΕΤΒΙΟΣ

τά σου. Πρέπει να τόν ξετρελλάνε.

— 'Αχ! αναστέναζε ή κοπέλλα. Δεν ξέρω αλήθεια πώς μου φαίνεται.

— Πώς σου φαίνεται; γέλασε ή Ρίκα. Τό πιδ συνηθισμένο πράγμα τού κόσμου.

— Γιά σένα...

— Τό ίδιο είναι και γιά σένα.

— Μά δεν ξέρω τί να τού πω.

— Αυτός θά σου πη πρώτα...

Κι' έσύ, μ' εξυπνάδα, με τσαχτινιά...

— Δεν είμαι τσαχτινία έγώ.

— Δεν έχει σημασία. Μιά γυναίκα, όταν θέλη να κατακτήση έναν άντρα, τό καταφέρνει, φθάνει να είναι λίγο εξυπνη.

— Μά φοβάμαι πώς δεν είμαι εξυπνη.

— Γέλασε ή Ρίκα.

— 'Εσύ; 'Ισα-ίσα, έσύ είσαι σοφή μπροστά μας. Είσαι μορφωμένη, είσαι άνωτέρα άπ' όλες μας πνευματικά. Πρέπει να καταφέρεις πραγματικά να τόν σαγηνεύσεις.

— 'Η Ντόρα πουδραρίστηκε βιαστικά. Τής έρωσε μία ματιά ή Ρίκα κι' έδωσε τις φωνές:

— 'Ετσι θά τόν κατακτήσεις; 'Αχ, καίμηνε, ούτε να μακιγιαρις! στίς δεν ξέρεις. Τόπους τόπους έδωλες την πούδρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιούμορ

ΤΥΧΕΡΑ ΖΩΑ...

'Ο θεσμός τών 'μπεϊμπυ σήτιγκ' είναι ως γνωστόν της μόδας στήν 'Αμερική. Τά παντρεμένα ζευγάρια φίνουν τό δράδυ τη φυλάξι των παιδιών τους σε μία κοπέλλα—συνήθως φοιτήτρια—κι' έτσι μπορούν ν' απαγκιστρωθούν από τό σπιτί τους και να διασκεδάσουν.

Αυτό, λοιπόν, συμβαίνει και στην περίπτωσή μας. Μία νεαρή φοιτήτρια καλείται σε κάποιο σπιτί γιά 'μπεϊμπυ σήτιγκ'. Μόλις όμως περνά τό κατόφλι, ό ιδιοκτήτης τού σπιτιού της παρουσιάζει τό πιδ σημαντικό πρόσωπο της οικογένειας: ένα τεράστιο σκύλο ράτσας 'μπεϊτς', πού συνεχώς γαυγίζει άπειλητικά.

— 'Αν με τό πόδι του χτυπήσει τό πιάτο του, σημαίνει ότι διψάει και να τού δώσετε άμέσως νερό.

— 'Αν πάλι άρχισή να γρατζουνά τό μπουφέ, θά θέλη να γλυκαθή και να τού δώσετε πέντε κομμάτια ζάχαρι. Και στην περίπτωση, πού θ' άρχισή να γαυγίη μπρος στο ψυγείο, να τού δώσετε τό γάλα του. Τέλος, προσέχετε: 'Όταν κοιμηθή στο κρεβάτι του, να τόν σκεπάσετε καλά γιά να μην κρυώση.

— Και τά παιδιά; ρωτάει ή φοιτήτρια, κάπως παρανευμένη.

— Μπα... Μην έννοχίζεστε γι' αυτά... 'Ο' άποκοιμηθούν όπας καθε δράδυ, βλέποντας την τηλεόρασι!

★

'Ο διάσημος Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Ζωρζ Φενώ, όταν ήταν ακόμη άσημος, έργαζόταν σε μία θραυτή έφημεριδούλα, γράφοντας τά 'ιπποδρομικά' προγνωστικά. Φυσικά, ή άσχολία αυτή δεν ήταν καθόλου εύχρηστη γιά τό άνήσυχο πνεύμα του, αλλά αποτελούσε τό μόνο διαποριστικό του μέσο.

Μία μέρα, λοιπόν, ό Φενώ δεν βρήκε τόν καιρό να μελετήσει τις κούρσες της επομένης κι' έκλεισε τη στήλη του ως έξης:

— 'Η άσθονία επείγουσής έπικαίρου ύλης μάς ύποκράνει ν' αναδωλωμεν δι' αύριον τά προγνωστικά μας διά τάς 'ιπποδρομίας της σημερον'.

★

Στό 'αγαπημένο' έργο, ένα παιδί 14 χρόνων λέει στόν πατέρα του:

— 'Αν θέλεις, μπαμπά, να μου αγοράσης γλυκά, γιά να μου κάνης έκπληξι, να... δυο έξω.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ "ΚΥΜΑ"

Ποιό είναι το κυριώτερο χαρακτη-
ριστικό του χτενίσματος του 1963;

ΕΠΙ τέλους οι κομμωτές απέφασαν να τὸ ἀποκαλύψουν. Είναι τὸ «Κύμα» ἰδιότροπο, παράξενο, λίγο δραματικό.

Κύμα κοντό, μακρύ, κύμα πὺν ἀνεβαίνει ψηλά, κύμα πὺν ξεφεύγει, κύμα «φλόγα»; Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὅποιοδήποτε, φτάνει νὰ εἶναι κύμα.

Τὸ φθινόπωρο ἔρχεται σὲ λίγο καὶ μαζί μ' αὐτὸ φθάνει καὶ τὸ χτενίσμα «κύμα» πὺν θὰ σταματᾷ πάνω στὸ πρόσωπο, θὰ ξεφεύγει κάτω ἀπὸ τὰ κατελλάκια καὶ θὰ κρύβει τὰ μάτια σὰν πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα.

Εἶναι ἐξόχως ὅτι τὸ χτενίσμα «κύμα» θὰ γίνῃ πολὺ δημοφιλὲς καὶ ἰδιαίτερα ἀνάμεσα στὶς πολὺ νέες κοπέλλες.

Ποιὰ θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ νὰ πάρῃ λίγο τὴν ὀψὶ τῆς ἐπιτηδευμένης γυναίκας πὺν κυττάζει ἀνάμεσα ἀπὸ μιά μεταξωτὴ αὐλαία καὶ κάνει τὰ μαλλιά τῆς νὰ χορεύουν κάθε φορὰ πὺν κουνᾷ τὸ κεφάλι; Ποιὰ θὰ μπορέσῃ ν' ἀρνηθῇ νὰ ἐμφανισθῇ σὰν γυναίκα—γυναίκα ἀπὸ πέρασε τὸς μῆνες προσπαθώντας νὰ μιμηθῇ τὴν Κατερίν Σπᾶσκ

τα ἴσια μαλλιά τῆς σὲ στύλ «ἡλιαχτίδες»; Φυσικὰ ἡ ἐπαναστατημένη τούφα δὲν θὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ χαρακτηριστικὸ στὰ χτενίσματα τῆς σαίζον πὺν μᾶς ἔρχεται.

Ἄλλοι ἐνδιαφέροντες νεωτερισμοὶ θὰ εἶναι τὸ κόψιμο «κατὰ ὁρόφους», οἱ κάπως σθηστὲς ἀποχρώσεις (πολὺ ξανθοκάστανο, πολὺ μαύρο, λίγο ξανθό, ἀλλὰ σκούρο σὲ ἀπόχρωση ξερὸ φύλλου), ἡ ἐπαναφορά τῶν ὀντουλέ μαλλιών, μὲ εὐνόητῃ ἐπιστροφή στὶς περναντ.

Ὅμως, ὅλα αὐτὰ θὰ κυριαρχοῦνται πάντα ἀπὸ ἐκεῖνο: τὸ κύμα.

«Ξανθεῖα, εἶσαι σὰν τὸ κύμα» ἔλεγε ἕνα τραγουδάκι πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια. Ποιὸς ἔρεει; Δὲν ἀποκλείεται κάποιος μοντέρνος στιχουργὸς νὰ ἐμπνευσθῇ κάποι παρόμοιο δὲν τὰ κυματιστὰ γυναικεία κεφαλῶν θὰ ἀρχίσουν νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους.

1.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

70

2.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

71

3.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

72

4.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

73

5.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

74

6.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

75

κρῶν μαλλιών τοῦ «κύματος» πηγαίνουν νὰ συναντήσουν μὲ μιά χαριτωμένη κίνησι τὰ πρὸ κοντὰ μαλλιά πίσω.

2.— «Ἐκθλιψί» ἕνα ἐξαιρετικὰ φλοῦ χτένισμα τοῦ Νίνο Μπολντάν, μὲ κύμα κινούμενον. Τὸ κόψιμο γίνεταὶ κατὰ στάδια. Οἱ τούφες εἶναι ὀντουλαρισμένες ἀνάλαφρα. Μιά πόρπη κρατᾷ τὰ μαλλιά στὸν αὐχένα.

3.— Κύμα στύλ 1930 σ' αὐτὸ τὸ χτένισμα τοῦ Τζιάνι Κασολάρι, λίγο φουσκωτό, λίγο «κρεπαρισμένο». Τὰ μαλλιά ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιο μάκρος καὶ γυρίζουν ἀνάλαφρα πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ ταιριάζει στὰ κάπως ἀκανόνιστα πρόσωπα.

4.— Μιά ἐξάρσει πὺν ἐπιβεβαιώνει τὸν κανόνα. Τὸ χτένισμα «Πομπόν» τῶν ἀδελφῶν Καριτὰ ἔχει μιά πολὺ πρωτότυπη γραμμὴ, πὺν θυμίζει λίγο τὰ χτενίσματα τῶν προγιαγιάδων μας. Τὰ μαλλιά εἶναι φουσκωτὰ πάνω ἀπὸ τὸ γυμνὸ μέτωπο, ἴσια πάνω ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ πέφτουν στὸ λαιμὸ σχηματίζοντας ρομαντικὲς μπούκλες.

5.— Τὸ ἐλεύθερο αὐτὸ κύμα, στὸ χτένισμα τοῦ ντὲ Φιλίππο ἐπιτυγχάνεται μὲ μιά περρούκα ἀπὸ φυσικὰ μαλλιά. Τὰ προσθετὰ μαλλιά ἔχουν γίνει πολὺ τῆς μόδας τὸν τελευταῖο καιρὸ. Μήπως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ γυναῖκες θὰ πάψουν νὰ διαβέθουν ἀτέλειωτες ὁδὸς στὸν κομμωτὴ; Ἴσως ὅχι, ὅπωςδήποτε ὅμως πρόκειται γιὰ μιά ἐφεύρεσι ἐξυπνὴ καὶ πρακτικὴ.

6.— «Κύμα» — αὐλαῖα» σὲ στύλ «ἐπιτηδευμένη» 1963 τοῦ Νίνο Λαουρόρα. Κοντὸ χαρακτηρισμὸ αὐτοῦ τὸ χτένισμα, μὲ δυὸ μεγάλα κόμματα γάτας στὰ πλάγια τοῦ προσώπου, θὰ πηγαίνει θαυμάσια σὲ μιά κοπέλλα μὲ μικρὸ πρόσωπο.

7.— Κύμα πὺν ξεφεύγει σὲ στύλ «Ντάντυ 1830» τοῦ Ἀλεξάντερ. Ἕνα χτένισμα πολὺ ἴσιο, σχεδὸν ἀντρίκ, πὺν πλουτίζεται ἀπὸ δυὸ προσθετὲς τούφες στὸν αὐχένα. Μακιγιὰζ Χ. Χάγιερ.

76

8.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

77

9.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

78

10.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

79

11.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

80

12.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

81

13.— Κύμα σὲ στύλ «μοιραῖο» μὲ τέλειο κόψιμο τοῦ ντὲ Φιλίππο. Οἱ ἄκρες τῶν πρὸ μα-

82

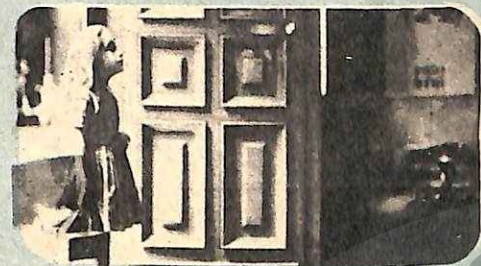
Τὸ «κύμα» γιὰ τὶς μικρὲς

Ὅλες, λοιπόν, ὅπως εἶδαμε, θὰ υιοθετήσουμε γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸν χειμῶνα τὸ χτένισμα «κύμα». Ὅμως, τὰ νέα μας δὲν τελείωσαν ἀκόμη. Γιατὶ φέτος οἱ κομμωτὲς δὲν συμπαθοῦν οὔτε τὰ δεμένα μαλλιά πὺν τοὺς τραβοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ δέρμα τοῦ κεφαλοῦ, δὲν συμπαθοῦν τὶς κορδελλίτσες πὺν οἱ φίλες τὶς τραβοῦν καὶ τὶς λύνουν κάθε τόσο γιὰ ἀστέιο» καὶ πὺν χρειάζεται διαρκῶς κάποιος νὰ τὶς ξαναδέσῃ.

Οἱ κοπελλίτσες φυσικὰ εἶναι κοπελλίτσες. Θέλουν νὰ τρέξουν, νὰ παίξουν μὲ τὸ σκυλάκι τους χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ στεκάνται σὲ κάθε στιγμὴ γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὰ μαλλιά τους. Καὶ ὕστερα, οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς δὲν συμπαθοῦν οὔτε τὰ δεμένα μαλλιά πὺν τοὺς τραβοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ δέρμα τοῦ κεφαλοῦ, δὲν συμπαθοῦν τὶς κορδελλίτσες πὺν οἱ φίλες τὶς τραβοῦν καὶ τὶς λύνουν κάθε τόσο γιὰ ἀστέιο» καὶ πὺν χρειάζεται διαρκῶς κάποιος νὰ τὶς ξαναδέσῃ.

Σύμφωνοι! Θὰ ἦταν πολὺ πρὸ «καλλιτεχνικὲς» μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά λυμένα στοὺς ὤμους πὺν τὶς κάνουν νὰ μοιάζουν μὲ ζωντανὲς κοπέλλες. Ὅμως, πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς ἀπαρτήσουμε νὰ ὑπομεινῶν σὲ μιά τόσο μικρὴ ἡλικία τὸ κοπιастικὸ χτένισμα, τὰ συχνὰ λουσίματα καὶ τὰ μικροῦ, δὲν εἴμερ οἱ ἴδιες ἐπαναστατοῦμε μπροστὰ σὲ μερικὰ χτενίσματα πὺν εἶναι μὲν πολὺ ὀρεῖα ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ πρὸς περίπλοκα καὶ πρὸ παντὸς κάθε ἄλλο παρὰ ἀνετα;

Ἡ καλλίτερη λύσις σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα εἶναι ἕνα κοντὸ καὶ μοντέρνο κόψιμο. Πᾶς πρέπει, ὅμως, νὰ κοποῦν; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα πὺν θὰ ἀπασχολήσῃ παλλὲς μητέρες. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνισχυθῶν, φθάνει νὰ παρακολληθῶν τὴν μικρὴ αὐτὴ μανικὴν, τὴν Ἄννα, πὺν πηγαίνει στὸ κομψὸ κομμωτήριον ὕψους τέσσαρτος κομμωτῆς. Ἀρνεῖν στὸ Μιλάνο. Ἕνα πεπειραμένον κομμωτῆς ἔχει δημιουργήσῃ γι' αὐτὴν καὶ γιὰ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας τῆς— μιά νέα «γραμμὴ» μὲ κύμα.

Ψαλίδια, χτένες, ξυράφια καὶ πάλι ψαλίδια, ξυράφια, χτένες. Καὶ ἀπὸ τὰ εὐμεπία χερά τοῦ κομμωτῆ, προβάλλει ἕνα θαυμάσιο κεφαλάκι. Τὰ μαλλιά ἔχουν ὅλα ὅμοιο μάκρος (13—14 ἐκατοστά). Ἡ φράντζα εἶναι πικνὴ καὶ στερεώνειται σὲ μιά πόρπη γιὰ νὰ μὴν πέφτῃ πάνω στὰ μάτια. Δυὸ μικρὰ κύματα σκεπάζουν τὰ αὐτιά. Μὲ τὸ κόψιμο τὰ μαλλιά κερδίζουν καὶ σὲ ὁ γεία. Οἱ τρίχες δυναμώνουν καὶ ἀποκοῦν περὶ σὺν ἑαυτῶν.

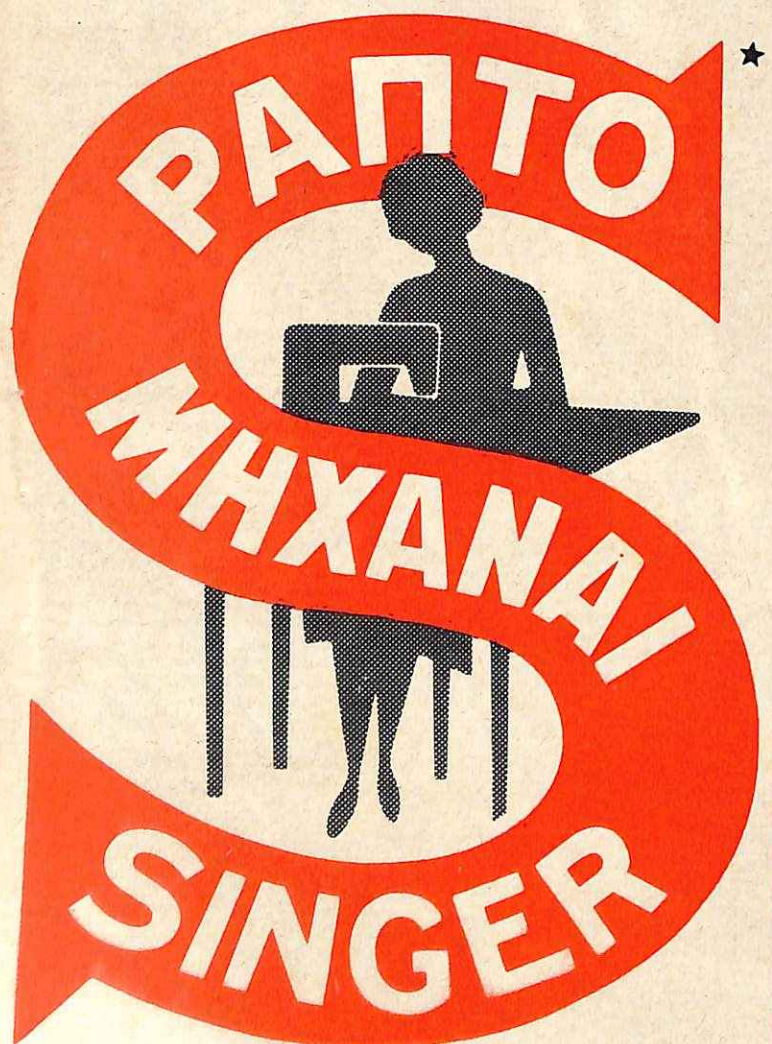

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα. Ἕνα τακτοποιημένον χτένισμα καλῆς μαθητρίας (δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι τὰ σχολεῖα ἀνοίγουν), ἕνα χτένισμα εὐκόλο πὺν νὰ μὴν νὰ τὸ φτιάχνῃ καὶ ἡ μαμά. Δεῖτε αὐτὲς τὶς φωτογραφίες στὸν κομμωτῆ σας. Ἀσφαλὲς θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντιγράψῃ αὐτὴ τὴν μοντέρνα γραμμὴ κύμα, στὸ κεφαλάκι τῆς κορούλας σας, μιά γραμμὴ ἀρκετὰ ὅμοια μὲ αὐτὴ πὺν θὰ διαλέξετε γιὰ τὸ δικὸ σας μοντέρνο χτένισμα.

Εύκολία
στο ράψιμο
μέ ραπτομηχανή **SINGER**

"Ανεση
στο νοικοκυριό μέ
ήλεκτρικό ψυγείο **SINGER**

Ψυχαγωγία
της οίκογενείας
μέ τρανζίστορ **SINGER**

Το σήμα της εμπιστοσύνης

★ Σήμα κατατεθέν

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Υπό του Εὐαγγελικού Ἱεροκλήρου ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Μονοπάτι είναι ἡ ζωὴ. Δὲν εἶναι ὁμοῦ στρωμένο με ρόδα. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθῶμε δὲν μποροῦμε ν' ἀποφύγουμε τὴ θλίψη. Κυνηγοῦμε τὴ χαρὰ πολλές φορές, ἀλλὰ μὰς τὰ μάτια μας πλημμυρίζουν ἀπὸ δάκρυα.

Πολλοὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀποφύγουν στὴ θλίψη μας. Φοβοῦνται μὴπως χάσουν κανένα δάκρυ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἀπόλυτα ἀναγκαῖο. Ἀκόμη καὶ τὰ δάκρυα τὶς περισσότερες φορές εἶναι φίλαυτα. Χύνονται γιὰ τὴ θλίψη τοῦ ἀτόμου μας — τὸν δὶκόν μας, ὅχι ὅμως τόσο πολὺ καὶ τὸν ξένον.

Τὸν Θεὸν τὸν θέλουμε δυστυχῶς μόνον ὅταν Τὸν ἔχουμε ἀνάγκη, ὅταν περνοῦμε ἀπὸ δυσκολίες καὶ οἱ συνάνθρωποι μᾶς μᾶς δίδουν πολὺ λίγη προσοχή. Ἐνα κοριτσάκι κατατράυμαζε ὅταν ἄκουε τὶς θρονιές κ' ἔδλεπε τὶς ἀστραπές. Ἡ μητέρα της τὴν συμβούλευσε σὲ τέτοιες περιπτώσεις νὰ προσεύχεται.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι ἦρθε τὸ κοριτσάκι ἀπογοητευμένο στὴ μητέρα του λέγοντας: «Δοκίμασα, μαμά, τὴν προσευχὴ τὴν ὡραία καμμιὰ ἀνακούφισι». Ἡ μητέρα τότε στράφηκε στὸ κοριτσάκι καὶ τὴς λέγει: «Δοκίμασε, ἡλίος λάμπει, νὰ δοῦμε ἂν φοβόταν ὅταν δρῶντας. Τὸ ἔκαμε. Καὶ ὅταν δρῶντας ἀνάμεσα σὲ κακοκαί- τας: «Τὸ νὰ προσεύχεται κανεὶς ὅταν ὁ ἥλιος λάμπει, εἶναι τὸ καλὸν ἰσχυρόν». Σπουδαῖο μάθημα περιμένης νὰ Τὸν πλησιάσῃς μόνο Πλησιασέ Τον τώρα πὺν ζωὴς σου. Λά, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν καὶ τὴν θλίψεις.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς μᾶς πλησιάζει κατὰ ἓνα ἰδιαίτερον τρόπο, ὅταν ὀρ- σκεῖται τὸ πόνον, ὅταν περνοῦμε οἰκονομικὰ στενοχωρίες.

Μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς ἦρθε σὲ μιὰ πόλιν ποὺ λεγόταν Ναὺν. Ἐ- στὴν ὥρα εὐχάριστη πόλιν μπαί- δωρεῖα πλαγιά τοῦ ὄρους Ἀερμῶν. Πόλιν ἦσαν τὸ ψηλότερον δουνὸ τῆς Παλαιστίνης. Τὸ ὕψος του ἦταν 10.000 πόδια, κ' οἱ κορφές του γεμάτες χιόνια ὅλο τὸ χρόνο. Ὡ- ραιότερος τόπος δυσκόλως βρίσκε- ται.

Δὲν ἦρθε ὁ Χριστὸς στὴν πόλιν αὐτὴ γιὰτὶ ἦθελε ἀπλῶς νὰ κε ἕκει γιὰτὶ ἐπρόκειτο νὰ συν- ἀντήσῃ μιὰ χίρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σοῦ λείπουν, οὔτε οἱ κηδεῖες δὲν πένθιμα ρούχα τους. Κάποιο μᾶθη- μα πρέπει νὰ διδασκῶμε. Δὲν ὡ- πάρχουν κηδεῖες καὶ κλά- ἀναπόφευκτο τὸ δάκρυ.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητος ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε νὰ μῆ- λουδον ἡμέραν ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς (Λουκ. 7' 11). Ποιὰ ἡμέρα ἦταν τὴν προηγουμένη, ὁ Χριστὸς ἐ- ταρχον. Σ' αὐτὸ τὸν ἠκολούθησαν ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς Του καὶ γάλην ἐντύπωσιν τὸ θαῦμα αὐτό. Οὔτε καν εἶχε πλησιάσει ὁ Χρι- στὸς τὸν ἀσθενή δοῦλον. Ἐς ἀπο-

στάσεως τὸν ἐθεράπευσε. Ἐγινε θέ- μα συζητήσεως. Ἦθελε τὸ πλῆθος νὰ δὴ περισσότερα τέτοια θαύ- ματα.

Νέος ὁ ἀποθανὼν. Πρόωρα ἐφυ- γε ἀπὸ τὸν κόσμον. Μοναχογιός. Νὰ τὸν θάψῃ. Ἀλλὰ διὰν γυρίσῃ στὸ σπίτι της, οὔτε ἀνδρα, οὔτε ἀλλὰ παιδιὰ πρόκειται νὰ ὀρῇ νὰ τὴν περιμένουν. Ἐχε ξαναπαίει στὰ μνήματα ὅταν πῆγε νὰ θάψῃ τὸν ἀνδρα της, καὶ τώρα τὸ παιδί της. Ἦξευρε ὁ Χριστὸς τὸν πόνο τῆς μᾶνας αὐτῆς. Θυμήθηκε τὴ δι- κή Του Ἁγία Μητέρα στὸν σταυ- ρόν, ὅταν ὁ ἴδιος θὰ ἀπέθνησκε καὶ θὰ τὴν παρέδιδε στὴν φροντίδα τοῦ Ἰωάννου.

Νὰ ὁ Χριστὸς. Μιὰ πολὺ περιε- ργη ἐντολὴ δίδει ἐπὶ τῇ χίρᾳ μᾶνα: «Μὴ κλαῖς...» Τόσα ἀφελή, ἐπὶ τέλους εἶναι ὁ Χριστὸς; Νὰ θάβῃς τὸν παιδί σου καὶ νὰ μὴ κλαῖς; Τὶ λόγια εἶναι αὐτά; Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ κλάψῃ κ' ἔκεινος.

Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς στιγ- γὲς ποὺ φανέρωσε ὁ Κύριος τὸν λόγον γιὰ τὸν ὅποιον τῆς εἶπε ὅτι τὸ θαυμάσιο, ἀλλὰ τὸ συμπαθητικὸ «Μὴ κλαῖς». Παύει νὰ εἶναι μυστή- ριο ἡ προσταγὴ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἐξηγοῦνται μὲ τὰ ἔργα Του: «Νεανίσκε, σοὶ λέ- γω, ἐγέρθητι».

Δὲν τοῦ ζήτησε κανεὶς αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε ἡ μητέρα τοῦ παι- διό, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς μα- θητὰς Του, οὔτε κανένας ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἀπρόσκλητος ὁ Χριστὸς, δίδει ζωὴν στὸ νεκρὸ παιδί. Κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ τὸ κάμῃ. Γιατὶ; Διότι ἤξευραν ὅτι ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύ- νατον. Νὰ ζυγνῶσιν πιά. Νὰ μὴ ζήτουν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, νὰ κάμῃ ἀπλῶς ἐκεῖνο ποὺ κ' ἔμελλε νὰ πο- ροῦμε νὰ κάνουμε. Ἄν ὁ Χριστὸς ζῶν ἡμεῖς ζῶμε, ἔδωκε ζωὴν ὅπως τὸ νεκρὸ παιδί, φαντάσθαι τὸ καὶ τὴν δική σου τὴν ζωὴν, μιὰ καὶ τοῦ τὸ ζήτησῃς μὲ πίστιν.

Δὲν εἶναι παραμῦθι ἡ ἱστορία αὐ- τή, ἀλλὰ γεγονός ἱστορικόν. Ἄν ἦταν παραμῦθι, δὲν θὰ σταματοῦσε, ὅπως σταματᾷ με τὴν ἀπλή πα- ράδοξον τοῦ παιδιοῦ στὴν μητέρα, ἀλ- λὰ θὰ εἶχε ἓνα σωρὸ περιγραφῆς τοῦ μεταθανάτιου κόσμου — πράγ- μα ποὺ ὁ Χριστὸς δὲν θέλησε νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ γιὰτὶ εἶναι τόσο πέραν τῆς παρουσίας, νοημοσύνης μας, ποὺ καὶ νὰ μᾶς τὸν περιέ- γραφε, δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸν ἐκτιμήσουμε δεόντως.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σ η μ.: Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἑ- να τεῖχος, με τὴν σειρὰν τὸν ἀρ- θρον «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁ- λοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνός, ἡ δωρεὰν ὁλοκλήρον τὴν Καὶνὴν Διαθήκην, εἰς ἀπλήν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἃς μᾶς γράψῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν: «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμ- ματοπορις 387. Ἀθήνα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—

ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1

Ἐπανεκαμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου της

καὶ δέχεται ὡς καὶ πρότερον 10—12

καὶ 5—7 ὥς καὶ ἐπὶ συνευτέρει.

Τηλέφωνον 810.760.

Ἑβραϊκὸ εὐαγγελιστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμυκίου Σαλτάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Χόνγκ εἶνε ἄρρος στὴν ἀγα- πμένη του Τάν Κιού, ποὺ ἀσθενᾷ- ταν πολὺ ἐξαντλημένη, πρῶτος ἀπὸ τὸ ὅποιον ὑπέφεραν ὅλοι τους. Μὲ μιὰ τελευταία, ὅμως, προσπάθεια περπατῶντας σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διά- στημα ἔφτασαν τὸ ποτάμι. Ἀφοῦ ἔσβυσε τὴ δάδα, ὁ Χόνγκ ἐκρυψε τὴ Τάν Κιού πίσω ἀπὸ μερικὸς στα- λαγμίτες καὶ μαζὶ με τοὺς συντρό- φους τοῦ προχώρησε με σκοπὸ νὰ κόψῃ τὸ δρόμο στοὺς κυνηγοὺς τῶν κεφαλῶν. Οἱ τέσσερις ἀδρεῖς μαζὶ με τὴν Τάν Κιού ἔφτασαν σὲ λίγο σὲ μιὰ σπηλιά. Ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ ἀνέβηκαν μὴν παρκαίει ποὺ ὁ ἀέρας ἐρίχνη τὸν καπνὸν πρὸς τὴν ἐί- σοδον τῆς σπηλίας κυλῶντας νὰ προδοῦν. Ἐκεῖνι ὅμως, τὴ στιγμὴ ἓνα βέλος σφύριξε ἐξω ἀπὸ τὴν ἐί- σοδον. Μ' ἓνα τινάγμα τοῦ ὀ Τικκού- μα ἀρπάξει τὸ βέλος καὶ ἀντιλαμ- βάνονται ὅτι εἶναι σὺνθεμα νὰ φυ- λαχτοῦν ἀπὸ τὸ πᾶν μέρος τῆς σπη- λίας ποὺ εἶχε καὶ ἄλλη εἴσοδος. Ὁ Τικκούμα μαζὶ με τοὺς ἄλλους Κι- νέους πῆραν ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νὰ φυλάξουν τὰ νῦστα τους. Ἐστὶ, ὁ Τικκούμα ἐνῶ προχωροῦσε σὲ βά-θος τῆς σπηλίας ἀντιλαμβάνεται με- σοῦ στοῦ σκοταδὶ μιὰ σκιά. Μὲ ἀκα- ρία ταχύτητα ἀναίξει τὸ μαχαίρι του καὶ σκοτώνει τὸν ἐχθρὸν τους. Μὰ δὲν περνοῦν παρά μερικὰ λεπτά καὶ τέσσερα χέρια τὸν πιάνουν στι- θορά. Ὁ Τικκούμα πιάνεται ἀνιά- λωτος ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς τῶν κε- φαλῶν ποὺ δὲν τὸν ἐκτελοῦν ἀμέ- σως, ἀλλὰ τὸν δέουν γερὰ σ' ἓνα δέντρο ποὺ ἦταν κοντὰ τους.

24^{ον} Κ' ὅμως αὐτὰ τὰ λί- γα δέντρα δὲν ἦταν ὅ- σκιμα. Κάθε ἄλλο μάλι- στα. Ὁ κορμὸς τους ἦ- ταν λείος με ὕψος κοπῶν τοιάντα μέτρα. Στὴν κορφὴ κάθε δέντρου κρέμονταν ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαδιά του ἓνα σωρὸ ὠραία καταπράσι- να φύλλα.

Γιατὶ ἀποφεύγει αὐτὰ τὰ δέντρα; ῥώτησε ὁ Χόνγκ τὸν Πράμ Λί.

Μποχὸν οὐπας!... ἀπάντησε ὁ Μαλαῖος με φωνὴν ποὺ ἔδειχνε τρόμο. Δέντρα δηλητηριώδη! πρό- σθεσε ἔπειτα.

Τί τοῖς ἰδιαίτερον ἔχουν; ῥώ- τησε ὁ Τάν Κιού.

Βγάζουν τὸ δηλητήριο, τοὺς ἐξήγησε, ποὺ μ' αὐτὸ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Βόρροε καὶ ἄλλων νησιῶν τῆς Μαλαισίας, δηλητηριάζουν τὰ βέ- λι τους.

Καὶ εἶναι πολὺ ἰσχυρὸ δη- λτήριο; ῥώτησε ὁ Τάν Κιού.

Λουλαῖοι τῶν Μαργαριτα- ριῶν, δὲ βροχὰν ἀκόμη τὸ ἀντιδο- τὸ του. Ὡστόσο σὲ μερικές πολὺ σπάνιες περιπτώσεις, μποροῦσαν νὰ γιανθῶνουν μερικὰ τραύματα με ἀμμονία.

Κουβεντιάζοντας μεταξὺ τους, εἶχαν φτάσει τώρα χωρίς καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι, στὴν ὄχθη τοῦ βάλτου, ὅπου τὸ νερὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο βαθὺ κ' ὅπου ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ὄχθης ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ὑδροχαρὴ φυτὰ.

Ἡ μικρὴ ομάδα προχωροῦσε γρήγορα, γιὰτὶ τὰ δέντρα σ' αὐ- τὸ τὸ μέρος ἦταν ἀραιὰ κ' ἔτσι τίποτα δὲν ἐμπόδιζε τὴν πορεία τους. Ἐστὶ, κατὰ τὸ μεσημέρι, μποροῦσε νὰ σταθῇ καὶ νὰ ξεκου- ρασθῇ.

Ἀπὸ δῶ θὰ περάσουν οἱ κυ- νηγοὶ τῶν κεφαλῶν, εἶπε ὁ Βιντὶ στὸν Πράμ Λί.

Μήπως ἀκολουθήσουν ἄλλο δρόμο;

Ὅχι, πέρα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόφους ἀπλώνονται ἓνα σωρὸ με- γάλαι βάλτοι, ποὺ εἰν' ἀδύνατο νὰ τοὺς περάσῃς δίχως βάρκα. Κιττάζε ἐκεῖ ψηλά! Δὲ διακρίνεις κατὰ σὰ μονοπάτι ἀνάμεσα στοὺς θάμνους;

Νομίζω πὺς τὸ διακρίνω.
Εἶναι τὸ μοναδικὸ μονοπάτι

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

τι, ποὺ διασχίζει αὐτοὺς τοὺς λό- φους.

Ἀπ' αὐτοὺς θὰ περάσουν; — Φυσικά. Εἰμαι σίγουρος γι' αὐτό, εἶπε ὁ νεαρὸς Βιντὶ.

Κ' ἂν περάσαν κιόλας; — Ἀδύνατο νὰχουν περάσει, δὲ θὰ εἶναι ὅμως καὶ πολὺ μακριὰ.

Τότε μποροῦμε νὰ τοὺς συ- ναντήσουμε κ' αὐριο.

Ἡ μάλλον νὰ τοὺς περιμέ- νουμε. Ἀς μένουμε ἐδῶ, λοιπόν κ' ἂς περιμένουμε. Δὲν πρέπει ὅ- μως ν' ἀνάψουμε φωτιά. Πρέπει νὰ φτιάξουμε κ' ἓνα ὁδοφάρμα.

Ὁ Χόνγκ καὶ ἡ Τάν Κιού ἐνέ- κριναν αὐτὴν τὴν ἰδέα καὶ ρίχτη- καν εὐθὺς ἀμέσως στὴ δουλειά.

Μὲ κλαδιά καὶ φύλλα ἀπὸ μπα- νιές, ἔφτιασαν σὲ λίγο μιὰ κα- λὺθα, ἱκανὴ νὰ τοὺς προστατέψῃ ἀπὸ τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν τους. Ἐ- πείτα, γύρω ἀπ' αὐτὴν τὴν ποίη- ρη καὶ μικρὴ καλύβα, στήκωσαν ἓ- να τεῖχος, φτιαγμένο ἀπὸ πλεγ- μένα ἀγκυρωτὰ κλαδιά, ἐμπόδιο ἀληθινὰ ἀνυπερέβλητο, γιὰ τοὺς ἄ- γριους αὐτοὺς ποὺ εἶναι πάντα γυμ- νοὶ ὡς τὴ μέση.

Εἶχαν τελειώσει αὐτὴ τὴ δου- λειά, ὅταν ὁ Βιντὶ ποὺ εἶχε σκαρ- φαλώσει σ' ἓνα ὕψωμα, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ ὑπόκοψη κραυγὴ.

Τί συμβαίνει; ῥώτησε ὁ Πράμ Λί.

Βλέπω καμμιὰ εἰκοσαριά φωτιές πάνω στὸ λόφο, ἐξήγησε.

Εἶναι τὸ στρατόπεδο τῶν κυνηγῶν τῶν κεφαλῶν;

Ἀσφαλῶς.

Ὁ Μαλαῖος βιάστηκε νὰ πλη- ροφορήσῃ σχετικὰ τοὺς συντρό- φους του.

Φοῦσκωνε πὺς γρήγορα... Βυθίζομαστε...

— Καλὴ εἶδησι, εἶπε ὁ Χόνγκ. Φοβόμουν πὺς αὐτοὶ οἱ ἄγρια- βρωποὶ εἶχαν διασχίσει κιόλας τὸ λόφο.

Ὁ Χόνγκ με τὰ διαπεραστικά του μάτια διέκρινε τὶς φωτιές, πᾶν στὸ λόφο καὶ κατὰ ἀνθρώπους.

Σίγουρα εἶναι οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν, ψιθύρισε. Ποῦ νὰ- χουν ἄραγε τὸν Τικκούμα; Στὸ κέντρο ἢ στὰ πλάγια;... Τὸ καλὺ- τερο ἦταν νὰ τὸν ἀπαγάγουμε με δόλο.

Πάμε, φίλοι μου, εἶπε σὲ λί- γο στοὺς ἄλλους.
— Ἀς τοὺς αἰφνιδιάσουμε;
— Ναί, καὶ θὰ προσπαθήσουμε ν' ἀπαγάγουμε τὸν Τικκούμα, ἀ- πάντησε ὁ Χόνγκ. Εἰστε ἀποφα- σισμένοι γιὰ ὅλα;

— Μάλιστα, ἀκόμη καὶ νὰ πο- λεμήσουμε μαζὶ τους, ἀπάντησε ὁ Πράμ Λί.
— Δὲ θὰ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ δῶ, εἶπε ὁ Χόνγκ στὴ νεαρὴ Κινέζα.

Κ' ἐστὶ νὰ προσέχῃς πολὺ.
— Μὴ φοβάσαι. Ὁ Χρειαστοῦ- με περισσότερη πονηρία παρὰ δύ- νامي.

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τὴν κύτ- ταξε με πολλὰ τρυφερότητα βα- θειὰ στὰ μάτια. Ἐπειτα πλησία- σε τοὺς συντρόφους του ποὺ εἶχαν κιόλας ξεκινήσει.

Μπορεῖς νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς ἐς; ῥώτησε τὸν Βιντὶ μέσω τοῦ Πράμ Λί.

Ὅχι, δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶ- ναι καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ μᾶς.

Κ' ὁ Χόνγκ εἶχε ἀκούσει τὸ σφύριγμα καὶ χλώμιασε μ' ὅλο τὸ θάρρος του.

— Παράτα τὸ τουφέκι σου, Πράμ Λί, φώναξε. Μὰ τουφεκιά θὰ μᾶς ἔκανε νὰ χαθούμε.

— Ὅχι, μᾶς ἐπιτέθη, Χόνγκ, φώναξε. Πάστε τὰ μαχαίρια σας!

Τὸ ἀπαίσιο σφύριγμα ἀκούστη- κε καὶ πάλι, τοῦτη τὴ φορὰ μά- λιστα πὺς κοντὰ.

— Πρόσεχε, Λόνγκ!... φώναξε κατατραυμαμένος ὁ Λί. Εἶναι πολὺ δηλητηριώδες!... Νά, ἐκεῖ, εἶ- ναι, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους!...

— Ἀς γυρίσουμε πίσω, φώνα- ξε ὁ Βιντὶ.

— Πολλὴ ἀργία!... φώναξε ὁ Πράμ Λί. Νάτο!...

Τὸ ἔσπετο εἶχε βῆν' ἀπ' τὸν κρυφὸν τοῦ καὶ εἶχε ὀρθωθῇ ἀ- πειλητικὸ μὲρὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνδρες. Καθὼς βρέθηκε μπρὸς στον Βιντὶ, ὥρμησε πάνω του γιὰ νὰ τὸν δαγκώσῃ στὰ πόδια.

Ὁ Χόνγκ διῶς πρόλαβε. Μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιά παραμέρισε τὸ νεαρό, ποὺ ὁ τρόμος τὸν εἶχε πα- ραλύσει. Ἐπειτα ἀπλῶς τὸ δυ- νατό τοῦ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ κοτερό μαχαίρι του. Τὸ ἔσπετο ριχτικὸ πάνω του, ἀλλ' ὁ Χόνγκ, πὺς γρήγορος, τὸ χτύπησε στὸ πλεῖον καὶ τοκοῖσε στὰ δῶ.

— Φόβησε τώρα!... τοῦ φώνα- ξε, σπρωκόντάς το πέρα με τὸ πόδι του. Προτιμᾷ νὰ τὰ βάλω με μιὰ τίγρι παρὰ μ' ἓνα τέτοιο φίδι!

Ὁ Χόνγκ πέρασε πάνω ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ φίδιου, ποὺ ψάφανε με σπασμούς καὶ χῶθηκε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ Βιντὶ, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸν τρόμο του, τὸν ἀκολούθησε καθὼς κ' ὁ Πράμ Λί. Τὸ στοατόπεδο τῶν κυνηγῶν τῶν κεφαλῶν δὲν ἔπρεπε νὰ βρισκται

και πολύ μακριά, γιατί ακούγονται φωνές.

— Ας ξεδρομήσουμε κάπως, είπε ο νεαρός, ίσως να υπάρχει κάποιος φρουρός τους εδώ.

— Αλτ! διέταξε ο Χόνγκ, την ίδια εκείνη στιγμή, κάποιος έρχεται!...

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΓΚΟΥΜΑ

Ακούγοντας τα βήματα, όλοι ρίχτηκαν κάτω από τον μεγάλο βάμνο. Ίσως να ήταν κανένα ζώο, που είχε ξεφύγει απ' το στρατόπεδο. Μπορούσε όμως να ήταν και κάποιος φρουρός των κυνηγών των κεφαλών, που εξερευνούσε την περιοχή τριγύρω.

Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του άνηλκυαν, κρατούσαν την ανάσα τους: ο φόβος μήπως τους ανακαλύψουν, τώρα που είχαν φτάσει στο σκοπό τους, τους παρέλυε. Οι κλάδοι εξακολουθούσαν ν' αναδύονται: περσάνον λίγα λεπτά γέματα αγωνία, έπειτα φάνηκε φωτισμένο από την ανταύγεια της μακρινής φωτιάς, ένα πρόσωπο, σίγουρα κάποιου κυνηγού κεφαλάου.

Ο άντρας άπονευε ακίνητος, κυττάζοντας γύρω του, έπειτα σ' επιστράφηκε και χάθηκε.

— Υποπτεύονται την παρουσία μας, είπε ο νεαρός Βιντίτ.

— Αυτό σημαίνει, απάντησε ο Χόνγκ πώς θα φυλάγεται. Προχώρησαν στο στρατόπεδό τους ή μήπως είναι κρυμμένοι εδώ γύρω, για να μας επιτεθούν καλύτερα ξαφνικά;

— Ας μείνουμε λίγα ακόμη εδώ, απάντησε ο Μαλαίος, δε θα ήταν φρόνιμο εκ μέρους μας να παρατήσουμε τον κρυψώνα μας.

— Υστερ' από μιαν ώρα, που τους φάνηκε σίβαν, και μία και δεν ακούστηκαν πια κανέναν θόρυβο, κι' αφού οι φωτιές του στρατόπεδου είχαν σχεδόν σβήσει, ο Χόνγκ κι' οι σύντροφοί του, σίγουροι πια πως δεν τους παρακολουθούσαν, παρατήσαν τον κρυψώνα τους και συνέχισαν το δρόμο τους, φτάνοντας σ' ένα ξέφωτο, απ' όπου μπορούσαν άνετα να παρακολουθούν τους έχθρους τους.

Μερικές φωτιές σιγόκαιαν ακόμη γύρω απ' τις καλύβες τους. Δε φαινόταν κανένας φρουρός πουθενά.

— Πού να είναι άραγε ο Τιγκούμα; ρώτησε μ' αγωνία ο Χόνγκ. Δεν τον βλέπεις; ρώτησε ο Μαλαίος.

— Όχι, απάντησε ο Πράμ Λί.

— Εκεί, κίτταξε, κάτω από κείνο το δέντρο... Κάποιος είναι δεμένος στον κορμό του...

Προσπαθώντας, σ' μιαν άκρη του

Ενθάρσιν τα μαλλιά σας στο ΣΠΙΤΙ;
ΠΡΙΝ ΤΑ ΤΥΛΙΣΕΤΕ ΒΡΕΞΕΤΕ ΤΑ
ΜΕ All-Set
Ύψοχος MIZ-AN-PAI διαρκείας
ΠΡΟΪΟΝ Helene Curtis

στρατοπέδου, ώρθωνόταν μία φοινικιά και στον κορμό της διέκρινες μιά ακαθόριστη σκιά.

— Αυτός θα είναι, είπε ο Μαλαίος, Ψέματά, Βιντίτ;

— Ναι, είναι ο Τιγκούμα.

— Δε γελάστηκε; είπε ο Πράμ Λί, γυρίζοντας προς τον Χόνγκ, ο Βιντίτ τον αναγνώρισε.

— Πρέπει τώρα να πλησιάσουμε εκεί και να τον ελευθερώσουμε, είπε ο Χόνγκ.

— Αποπειρά πολύ τολμηρή!...

— Μήπως έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;

— Όχι, Χόνγκ, αλλά αυτό που πιάς να κάνεις είναι πολύ επικίνδυνο!

— Ρώτα και τον Βιντίτ.

Ο Μαλαίος εξήγησε στο νεαρό το σχέδιο του Χόνγκ.

— Νομίζω, απάντησε ο Βιντίτ, αφού σκέφτηκε λίγο, πως αυτό είναι το μόνο μέσο.

— Πώς θα τα καταφέρουμε να πλησιάσουμε τον αιχμάλωτο, δίχως να μας αντιληφθούν;

— Οι άντρες του εμπόλεμου κοιμούνται.

— Ναι, με μισό μάτι ίσως.

— Τότε ελά τους τρομάξουμε.

— Με ποιά τρόπο;

— Κίτταξε. Όλοι οι θάμνοι είναι ξεροί. Θα βάλουμε φωτιά.

Οι φλόγες, καθώς θα σπράχνονταν από τον άνεμο, θα κάψουν τις καλύβες τους και οι κυνηγοί των κεφαλών δε θα έχουν μήτε τον καιρό να θυμηθούν τον αιχμάλωτό τους.

Ο καπνός θα μάζε ενοήση για να πλησιάσουμε τον Τιγκούμα και να κόψουμε τα δεσμά του.

— Ας μη χάνουμε, λοιπόν, καιρό, είπε ο Χόνγκ, όταν έμαθε το σχέδιο.

Προχώρησαν άρρα ανάμεσα απ' τα δέντρα. Με μεγάλες προφυλάξεις, για ν' αποφύγουν κάθε θόρυβο, έκαναν το γύρο του στρατοπέδου για να πλησιάσουν στο μέρος, όπου βρισκόταν ο αιχμάλωτος.

— Ήταν η στιγμή που περίμενε ο Χόνγκ. Χωρίς να ενδιαφερθεί για τον κίνδυνο, ώρμησε ανάμεσα απ' τα δέντρα που καίγονταν κι' έ-

φτασε στον κορμό, όπου ήταν δεμένος ο Τιγκούμα. Ο νεαρός, απ' το φόβο του μήπως και ζωντανός, σούρλιαζε τρομαχτικά και προσπαθούσε απελπισμένα να κοψί τα δεσμά του. Ο Χόνγκ έκοψε γρήγορα τα σκοινιά και παίρνοντας τον στην αγκαλιά του, προχώρησε ανάμεσα σ' ένα βράχιο, όπου τα δέντρα είχαν πιά και δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος.

— Βοήθεια, Πράμ Λί, φώναξε ο Χόνγκ.

Τη στιγμή εκείνη κραυγές λύσσας ακούστηκαν απ' το στρατόπεδο. Οι τελευταίοι κυνηγοί των κεφαλών καταλαβαίνοντας την πολυηρία, ξαναγύρισαν πίσω. Οι φλόγες που σηκώνονταν από παντού δεν έκοψαν την όρμη τους. Έτρεχαν σ' αβύσσους μέσα στους κανονούς και τις σπίνες. Ξαφνικά μερικά βέλη έπεσαν ανάμεσα στους φυγάδες κι' ο Βιντίτ που ήταν τελευταίος σωζόστηκε αφήνοντας μία διαπεραστική κραυγή.

— Πληγώθηκε; τον ρώτησε ο Πράμ Λί ανήσυχος.

— Πεδάινω! απάντησε το δυστυχισμένο παιδί.

— Καυμένο παιδί!... φώναξε με ελκρινή θλίψη ο Τιγκούμα, ξεφεύγοντας απ' τα χέρια του Χόνγκ και τρέχοντας κοντά στο Βιντίτ, που ψυχολογούσε πιά.

— Φύγετε από δω γρήγορα, είπα με κομμένη φωνή, εγώ είμαι πιά χαμένος.

— Έχω φρενών ο Χόνγκ ώρμησε εναντίον των κυνηγών των κεφαλών και τους σημάδεψε με την καρμπίνα του. Το ίδιο έκανε κι' ο Πράμ Λί. Δύο πυροβολισμοί ακούστηκαν και δυο άγριοι σωζόστηκαν νεκροί. Η απάντησή αυτή και πρό πάντων οι φλόγες, που σχημάτιζαν πιά έν' αδιαπέραστο φράγμα, έκαναν τους άγριους να αποσδοκώρησαν.

— Πράμ Λί, φώναξε ο Χόνγκ, πάρε στην αγκαλιά σου τον Βιντίτ κι' ας κατεβούμε το λόφο πριν μας έμποδισι η φωτιά.

— Περιττό, απάντησε ο Μαλαίος, είναι αλλοίμονο! εκρός!

— Ήταν αλήθεια. Ο Βιντίτ, θανάσιμα τραυματισμένος, είχε υποκύψει στο μοιραίο.

— Ας φύγουμε!... είπε ο Κί νέος.

Προστατευμένοι από τον καπνό, ο Χόνγκ, ο Πράμ Λί κι' ο Τιγκούμα κατέβαιναν γρήγορα το λόφο. Βιάζονταν να φτάσουν στο μέρος όπου είχαν αφήσει την Τάν Κιού με τους περιμένη, μαζί με τον Κιού.

Οι τρεις άντρες έφτασαν σ' ένα γο κοντά στα ψηλά δέντρα, που σκέπαζαν την πλαγιά του λόφου. Εκεί στάθηκαν για λίγο να ξε-

κουραστούν και να δουν μήπως τους ακολουθούσε κανείς. Από πάνω μέσα απ' τα δέντρα, που καίγονταν ακόμη, ακούγονταν ανθρώπινες κραυγές.

— Ποιά κατεύθυνση πήραν αυτοί οι παλιάνθρωποι; ρώτησε ο νεαρός ο Χόνγκ.

— Νομίζω πως χωρίστηκαν. Άλλοι τράβηξαν για την πεδιάδα κι' άλλοι για το γειτονικό λόφο.

— Ήσυχος τώρα πια προχώρησαν θαρρετά και σ' λίγο άκουσαν τη φωνή του Σέν Κιού:

— Ποιός είναι;

— Εμείς είμαστε! απάντησε ο Χόνγκ.

— Επί τέλους!... φώναξε η νεαρή Κινέζα, ήρθατε!... Άνησυχούσαμε πάρα πολύ!

— Λευτερώσαμε τον Τιγκούμα!

— Κι' ο Βιντίτ; Πού είναι ο φίλος μας, δεν τον βλέπω!...

— Πέθανε, Τάν Κιού.

— Α! το καμένο το παιδί!...

Ποιός έβαλε φωτιά στο δάσος;

— Εμείς οι ίδιοι, Τάν Κιού.

— Θα φύγουμε τώρα;

— Όχι, Τάν Κιού δε θα ήταν φρόνιμο να παρατήσουμε τ' άχυρό μας. Οι έχθροί μας μπορεί να συγκεντρωθούν ξανά και τότε θα κινδυνεύουμε.

— Η φωτιά εξακολουθεί ακόμη;

— Ναι, αλλά δεν υπάρχει φόβος να φτάσει ως εδώ. Τα μεγάλα δέντρα του δάσους δεν καίγονται τόσο εύκολα σαν τα μικρά, που είναι ποτισμένα με ρεταίνι.

— Έξ' άλλου δε θα μείνουμε και πολύ εδώ. Αύριο αν δεν υπάρχει τίποτα το ύπιοπο, θα τραβήξουμε για τις όχθες του Μπακάτ.

— Φαντάζεσαι πως οι κυνηγοί των κεφαλών δε θα προχωρήσουν και θα μείνουν εδώ;

— Ναι, θα ψάξουν για τα ίχνη μας για να εκδικηθούν το θάνατο του άρχηγού τους και των συντρόφων τους. Είναι, ξέρεις, εκδικητικοί.

— Είμαστε έτοιμοι να τους ξεκαθαρίσουμε όλους, είπε μ' απειλητική φωνή ο Χόνγκ. Τί μας συμβουλεύει ο Τιγκούμα να κάνουμε;

— Καλύτερα να μείνουμε εδώ για τήν ώρα, απάντησε ο Τιγκούμα. Αυτό το καταφύγιο είναι καλ' λα προφυλαγμένο κι' αυτό το φράγμα με τ' αγκάθια είν' ένα αδιάβητο εμπόδιο.

— Τότε θα μείνουμε εδώ όσο θα υπάρχει κίνδυνος, είπε ο Χόνγκ. Δεν πρέπει να εκθέσουμε την Τάν Κιού σ' νέες περιπέτειες, που θα μπορούσαν να της στοιχίσουν τη ζωή. Πρέπει η θεοί μας εδώ να είναι απόρητη. Ίσως να μην τελείωσαν όλα ανάμεσα σ' εμάς και τους κυνηγούς των κεφαλών. Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του, αν νόγκασαν τη νεαρή Κινέζα να ξεκουραστή λίγο, και εκείνη στάθηκε για να φρουρούν το αγκάθι το φράγμα. Αν και δεν ακούγονταν πια οι κραυγές των κυνηγών των κεφαλών, ήταν, ωστόσο, ανήσυχος. Φοβόταντοσαν καμιά ξαφνική επίθεση. Η νύχτα όμως πέρασε ήρεμη.

— Ίσως να φύγαν, είπε ο Πράμ Λί, όταν ξημέρωσε.

— Δεν το πιστεύω, είπε σκεπτικός ο Τιγκούμα. Τους ξέρω καλά αυτούς!

— Έχεις, λοιπόν, το προαίσθημα πως δεν ξεμπερδέψαμε με δαύτους;

— Ακριβώς.

— Το χαριό Μπούγκκα είναι πολύ μακριά από δω;

— Δέκα δώδεκα ώρες δρόμο.

— Δε θα μπορούσαμε, περπατώντας γρήγορα, να φτάσουμε στο ποτάμι και να το περάσουμε;

— Δεν πρέπει να φύγουμε για τήν ώρα. Έδώ μπορούμε ν' αντισταθούμε καλά και να δώσουμε

κουραστούν και να δουν μήπως τους ακολουθούσε κανείς. Από πάνω μέσα απ' τα δέντρα, που καίγονταν ακόμη, ακούγονταν ανθρώπινες κραυγές.

— Ποιά κατεύθυνση πήραν αυτοί οι παλιάνθρωποι; ρώτησε ο νεαρός ο Χόνγκ.

— Νομίζω πως χωρίστηκαν. Άλλοι τράβηξαν για την πεδιάδα κι' άλλοι για το γειτονικό λόφο.

— Ήσυχος τώρα πια προχώρησαν θαρρετά και σ' λίγο άκουσαν τη φωνή του Σέν Κιού:

— Ποιός είναι;

— Εμείς είμαστε! απάντησε ο Χόνγκ.

— Επί τέλους!... φώναξε η νεαρή Κινέζα, ήρθατε!... Άνησυχούσαμε πάρα πολύ!

— Λευτερώσαμε τον Τιγκούμα!

— Κι' ο Βιντίτ; Πού είναι ο φίλος μας, δεν τον βλέπω!...

— Πέθανε, Τάν Κιού.

— Α! το καμένο το παιδί!...

Ποιός έβαλε φωτιά στο δάσος;

— Εμείς οι ίδιοι, Τάν Κιού.

— Θα φύγουμε τώρα;

— Όχι, Τάν Κιού δε θα ήταν φρόνιμο να παρατήσουμε τ' άχυρό μας. Οι έχθροί μας μπορεί να συγκεντρωθούν ξανά και τότε θα κινδυνεύουμε.

— Η φωτιά εξακολουθεί ακόμη;

— Ναι, αλλά δεν υπάρχει φόβος να φτάσει ως εδώ. Τα μεγάλα δέντρα του δάσους δεν καίγονται τόσο εύκολα σαν τα μικρά, που είναι ποτισμένα με ρεταίνι.

— Έξ' άλλου δε θα μείνουμε και πολύ εδώ. Αύριο αν δεν υπάρχει τίποτα το ύπιοπο, θα τραβήξουμε για τις όχθες του Μπακάτ.

— Φαντάζεσαι πως οι κυνηγοί των κεφαλών δε θα προχωρήσουν και θα μείνουν εδώ;

— Ναι, θα ψάξουν για τα ίχνη μας για να εκδικηθούν το θάνατο του άρχηγού τους και των συντρόφων τους. Είναι, ξέρεις, εκδικητικοί.

— Είμαστε έτοιμοι να τους ξεκαθαρίσουμε όλους, είπε μ' απειλητική φωνή ο Χόνγκ. Τί μας συμβουλεύει ο Τιγκούμα να κάνουμε;

— Καλύτερα να μείνουμε εδώ για τήν ώρα, απάντησε ο Τιγκούμα. Αυτό το καταφύγιο είναι καλ' λα προφυλαγμένο κι' αυτό το φράγμα με τ' αγκάθια είν' ένα αδιάβητο εμπόδιο.

— Τότε θα μείνουμε εδώ όσο θα υπάρχει κίνδυνος, είπε ο Χόνγκ. Δεν πρέπει να εκθέσουμε την Τάν Κιού σ' νέες περιπέτειες, που θα μπορούσαν να της στοιχίσουν τη ζωή. Πρέπει η θεοί μας εδώ να είναι απόρητη. Ίσως να μην τελείωσαν όλα ανάμεσα σ' εμάς και τους κυνηγούς των κεφαλών. Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του, αν νόγκασαν τη νεαρή Κινέζα να ξεκουραστή λίγο, και εκείνη στάθηκε για να φρουρούν το αγκάθι το φράγμα. Αν και δεν ακούγονταν πια οι κραυγές των κυνηγών των κεφαλών, ήταν, ωστόσο, ανήσυχος. Φοβόταντοσαν καμιά ξαφνική επίθεση. Η νύχτα όμως πέρασε ήρεμη.

— Ίσως να φύγαν, είπε ο Πράμ Λί, όταν ξημέρωσε.

— Δεν το πιστεύω, είπε σκεπτικός ο Τιγκούμα. Τους ξέρω καλά αυτούς!

— Έχεις, λοιπόν, το προαίσθημα πως δεν ξεμπερδέψαμε με δαύτους;

— Ακριβώς.

— Το χαριό Μπούγκκα είναι πολύ μακριά από δω;

— Δέκα δώδεκα ώρες δρόμο.

— Δε θα μπορούσαμε, περπατώντας γρήγορα, να φτάσουμε στο ποτάμι και να το περάσουμε;

— Δεν πρέπει να φύγουμε για τήν ώρα. Έδώ μπορούμε ν' αντισταθούμε καλά και να δώσουμε

Κάτι έντελώς μοναδικό

Τ/3

Υποκάμισα με 10 έγγυήσεις!

Αons® Δρχ. 115
Aias® Δρχ. 150
Acoris® Δρχ. 160
Απόγγον® Δρχ. 180

ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ειδικές φίνες ποπλίνες
•SANFORIZED•
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στην πιο άψογη
έφαρμογή.

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

® = Σήμα κατατεθέν

σ' αυτούς τους παλιάνθρώπους να τρομερό μάθημα, που θα το θυμούνται σ' όλη τους τη ζωή, έννοείται όσοι καταφέρουν και γλυτώσουν από μας. Οι αντίπαλοί μας είναι ακόμη πάρα πολλοί.

— Πόσοι είναι; ρώτησε ο Χόνγκ.

— Πάρα πολλοί, ψιθύρισε ο Πράμ Λί. "Ας ανεδούμε στο δέντρο, Τιγκούμα. Από κει πάνω θα μπορούμε να ερευνούμε περίφημα τριγύρω.

Ο ήλιος είχε φανή πίσω απ' το λόφο και οι αχτίδες του φωτίζαν τώρα καθαρά το δάσος και την πεδιάδα.

— Έφυγαν, είπε ο Μαλαίος ανυπόμονος.

— Όχι ακόμη, είπε ο Τιγκούμα, που τα μάτια του ήταν στην λωμένα στο βάλτο. Βλέπω δυο άντρες που παίρνουν νερό.

Ο Πράμ Λί κίτταξε προς την κατεύθυνση αυτή και είδε δυο άγριους σκυμμένους στο βάλτο.

— Είναι κυνηγοί κεφαλών;

— Ναι, απάντησε ο Πράμ Λί. Τους αναγνωρίζω απ' το μαχαίρι που κρέμεται στη ζώνη τους.

— Άλλα που να είναι άραγε οι σύντροφοί τους;

— Θάχουν στρατοπεδεύσει δίχως άλλο στους πρόποδες του λόφου.

— Ας προσπαθήσουμε, είπε ο Τιγκούμα.

— Θέλεις να με συνοδεύεις;

— Και βέβαια βάλω.

— Πήρες μαζί σου το τόξο του καυμένου του Βιντίτ;

— Ναι, και τα δηλητηριασμένα βέλη του.

Ο Μαλαίος έτοιμαζόταν να κατεβή απ' το δέντρο, όταν ο Τιγκούμα στάθηκε λέγοντας:

— Πολύ άργά.

— Γιατί το λες αυτό;...

— Οι έχθροί πλησιάζουν.

— Πώς το ξέρεις;... Δε βλέπω τίποτα.

— Δεν πρόσεξες πως πολλοί παπαγάλοι πέταξαν από τα κλαδιά αυτής της μπανανιάς;

— Και τί σημαίνει αυτό;

— Πως κάποιος τομάζει τους παπαγάλους.

— Ίσως καμιά μαϊμού.

— Δεν το φαντάζομαι. Οι παπαγάλοι δε φοβούνται τους πιθήκους.

— Βλέπεις τα κλαδιά να κουνιούνται;

— Όχι, αλλά είμαι σίγουρος πως μερικοί άνθρωποι σέονται κάτω απ' τα δέντρα.

Ο Πράμ Λί έσκυψε και πέταξε ένα κλαδί πάνω στο Χόνγκ, που σήκωσε το κεφάλι του.

— Πρόσεχε, του φώναξε ο Πράμ Λί. Ξύπνα την Τάν Κιού.

Ο Τιγκούμα, ως-όσο, δεν ξεκολλούσε το βλέμμα του από τις μπανανιές απ' όπου πολλοί πουλιά έφευγαν τομαγμένα.

— Ας κατεβούμε, είπε ο Τιγκούμα. Ξέρω τώρα άκετά. Ας ετοιμαστούμε ν' αμυνθούμε.

Γλιστρήσαν χαμου και πλησίασαν στον Χόνγκ και την Τάν Κιού που είχε ξυπνήσει.

— Έρχονται, ρώτησε η νέα.

— Ναι, Αβουλούδι των Μαργαριτών, απάντησε ο Πράμ Λί.

— Είναι πολλοί;

— Ακόμη δε μπορούμε να ξέρουμε. Ίσως να είναι ή προσφυλακή.

— Τι θα κάνουμε;

— Θα περιμένουμε τα γεγονότα, είπε ο Χόνγκ. Πες στον Τιγκούμα να ετοιμάσει το τόξο του, πρόσθεσε, μιλώντας στον Πράμ Λί.

— Είναι κίελας έτοιμος.

— Είσαι καλός τοξότης, Τιγκούμα; τον ρώτησε ο Πράμ Λί.

— Τα βέλη μου δεν άστοχούν ποτέ.

— Γονάτισε δίπλα στον Χόνγκ

και να είσαι έτοιμος για δράσι.
Τα τουφέκια μας για την ώρα εί-
ναι περιττά, γιατί θα μας πρόδι-
δαν.

— Κυττάξετε, φώναξε η Τάν
Κιού.

Εκείνη τη στιγμή οι κλάδοι
του θάμνου κουνήθηκαν και φάνη-
κε ανάμεσα τους ένα κεφάλι.

Ο άνθρωπος απόμεινε ακίνητος
για λίγο και κύτταξε με προσοχή
τα άγκυρωτά φράγμα και την κα-
λύδα. "Επειτα θέλησε ν' άποσυρ-
θώ, αλλά δεν πρόφτασε...

— Σκότωσέ τον!... ψιθύρισε ο
Πράμ Λι στον Τγκούμα.

Εν' ανάλαφρο σφύριγμα ακού-
στηκε και το βέλος χάθηκε ανά-
μεσα στις ώμοπλάτες του κυνηγού
των κεφαλών. Ο άγριανθρωπος ά-
φησε να του ξεφύγει ένα ουρλια-
σμα. Με τόνα χέρι άπόσπασε το
βέλος από την πληγή και με τ'
άλλο άρπαξε το μαχαίρι του.

Επειτα ώρμησε σαν τρελλός
πρός το φράγμα.

Δεν πρόφτασε να φτάσει ως έ-
κε. Κάτω από τη θανάσιμη επί-
δραση του δηλητηρίου στάθηκε
ξαφνικά, ταλαντεύθηκε μια στιγ-
μή και ύστερα σωριάστηκε χάμου
ανάσκελα.

Είναι νεκρός, είπε ο Τιγ-
κούμα.

Ξαφνικά, όμως χλώμιασε. Μέσα
στο δάσος, άκούστηκε μια παρα-
ξενη κραυγή που δεν προερχόταν
από κάποιο ζώο.

Είμαστε χαμένοι!... ψιθύρι-
σε άθελά του.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ

Ο Χόνγκ, η Τάν Κιού, και οι
σύντροφοί τους είχαν επίσης ά-
κούσει αυτή την κραυγή, αλλά δεν
έδωσαν και πολλή σημασία. Βλέ-
ποντας όμως πόσο ανήσυχος ή-
ταν ο Τγκούμα κατάλαβαν τον
κίνδυνο.

Τί τρέχει; ρώτησε ο Πράμ
Λι. Ο άνθρωπος που έπεσε εί-
ναι πια νεκρός. Τί φοβάσαι λοι-
πόν;

Ο νεκρός άνθρωπος δεν ή-
ταν μόνος.

Πώς το ξέρεις;

Δεν άκουσες την κραυγή;

Την άκουσα, τί σημαίνει;

Είναι σινιάλο!

Και ποιος έκανε το σινιάλο;

Οι άνθρωποι του «μαγκα-
νί» του άρχηγού δηλαδή. Την
κραυγή αυτή την άκουσα κι' όταν
με είχαν αλχηλωτό τους.

Θα μάς ανακαλύψουν, λοι-
πόν;

Σε λίγο θα μάς έπιτεθούν,
άπάντησε ο Τγκούμα στον Πράμ
Λι.

Είμαστε λοιπόν προσωριμέ-
νοι να πέσουμε στα χέρια αυτών
των άγριανθρώπων, είπε ο Χόνγκ,
κυττάζοντας τρυφερά την Τάν
Κιού. Εγώ δε φοβάμαι το θάνα-
το, άλλ' η τύχη αυτής της άγαπης
μένης κοπέλλας μας με τρομάζει.
Με την ιδέα μονάχα πώς μπορεί
να πέσει στα χέρια τους, το αίμα
μου παγώνει στις φλέβες.

Δε μου λέτε, φίλοι μου, έ-
χουμε πολυμεφδία; ρώτησε ο
Χόνγκ τον Πράμ Λι και τον Σέν
Κιού.

Κάπου διακόσια φυσιγγία ό
καθένας, άπάντησαν μαζί.

Είναι υπεραρκεία για να
σταματήσουμε την όρδη αυτή των
αγρίων. Καθένας μας λοιπόν, στη
θέσι του.

Όλοι τους ήταν έτοιμοι για ν'
άμυνθουν. Πλάγιασαν την Τάν
Κιού μέσα στην καλύψη για να εί-
ναι προφυλαγμένη από κάθε ένδε-
χόμενο και περίμεναν μ' άνυπο-
μονησία.

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΟΔΕΞΟ ΜΟΣ

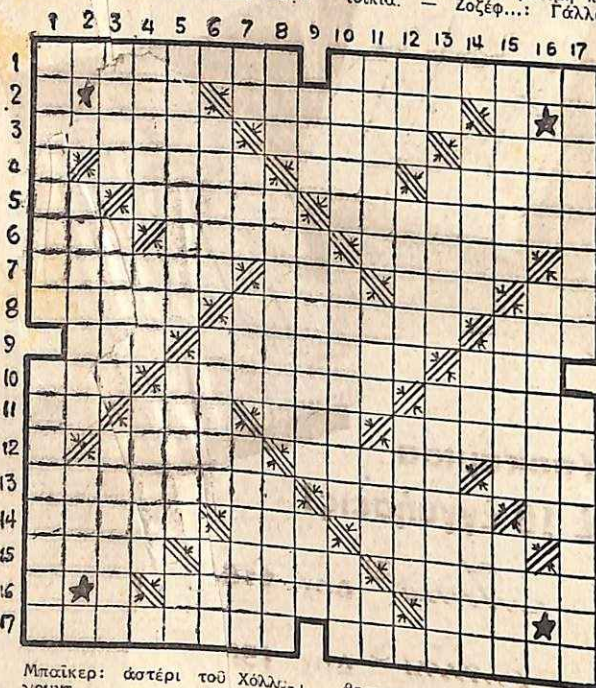
ΑΡΙΘΜΟΣ 922

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ρήκη, που άφίνει κέρδη στους
εμπόρους. — Θρησκευτική ποί-
η.
- 2 Πρόθεσις. — Έχει για επί-
νειο την 'Ιτέα.
- 3 Δε θαρπύνονται (οδβ.). — 'Α-
κατάλληλοι για φάγμα. —
Προσδιορίζει μέγεθος ή άριμόν
(πληθ.).
- 4 Αφορμή. — Πόλις της Ν. Γαλ-
λίας, κητά στη Νίκαια. —...

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Σύμπλεγμα νήσων του Ειρη-
νικού, που συνδέονται με πε-
ριπέτεια της Τζέην Μάνσφιλντ.
Επιστημων, που προσφέρει
μεγάλες υπηρεσίες στους γε-
ωργούς.
- 2 Εμεσθήρια των αρχαίων. —
'Η μισή... Πούλια.
- 3 Συνοδεύονται συνήθως από
γορό. — Δεν έχει μόνιμη κα-
τοικία. — Ζοζέφ... Γάλλος.

Μπαϊκερ: άστέρι του Χόλλυ-
γουντ.

- 5 Πρόθεσις (μπροστά σε φωνή-
εν). — Μάρκα σιγαρέτων.
Συνοδεύουν άπαραίτητα κάθε
σταυρόλεξο (καθ.).
- 6 Έπώνυμο δυο Γερμανών συγ-
γραφέων. — 'Η επώνυμά τους
αχμησιάζει θεοδούλωμα (οδβ.).
Κράτος της Μέσης Άνατο-
λής.
- 7 Ταμίας των ανέμων. — Το με-
κρό όνομα γοήσισης του Χέλλυ
λνγουντ. — Αιμουδιά, άκρο-
γιάλι (άρχ.). — Θά τα βρη-
τε στη... θοοκή.
- 8 Νησί του Αιγαίου. — Σύμ-
βολο ποιητικής έμπνεύσεως. —
Ζώ.
- 9 Μάρκα αυτοκινήτων. — Μπορεί
να σιμεί, μπορεί και όχι. —
'Αφρικανός φύλαρχος.
- 10 Άσχηκά έπιτελείου μας. — 'Ο
μάδες ανθρώπων που επιδιώ-
κουν άποκαταστάσει την ικανο-
ποίησι προσωπικών συμφερόν-
των. — Νόμισμα.
- 11 Πρόθεσις (άρχ.). — Νότα. —
'Ομηρικό ξίφος. — Νέες (κα-
θαρ.).
- 12 Τερζιέρ: Γάλλος ήθοποιός. —
Πρωτός της Δ. Αφρικής. —
Λέξεις, που άκούγονται σε πολ-
λά στρατιωτικά παραγγέλμα-
τα.
- 13 Άρχαία πόλις της Βοιωτίας,
που έδωσε το όνομά της σε
μια μάχη. — Στοιχείο της φύ-
σεως. — Σύνδεσμος (μπρο-
στά σε φωνήεν).
- 14 Μεγάλη έμπορική έπιχειρησι.
— Διπλασιαζόμενο γίνεται γο-
ρός. — Το έπώνυμο της σπάρ-
της 7 όριζοτιώ.
- 15 Τόπος προσευχής. — Υφασμα.
— Άλλαντικόν.
- 16 Άντικον στη περιβάλλον θα-
λάσσιος. — Άριπας (ξεν.).
17 Μεγάλο νησί της Μεσογείου. —
Μας φέρνει κάτω.

θεατρικός σ... γραφέας, δημι-
ουργός του έργου «Νέα παι-
διά», που ανέθεσε ο Κάρολος
Κούν.

- 4 Άσχηρος. — Άνεστραμμένη
ληνος τραγουδιού.
5 Ένας από τους 7 σοφούς της
άρχ. Έλλάδος. — Γάργος...
'Ελλην ήθοποιός. — Άγιος.
6 Βουνό της Κεφαλληνίας.
Χρονικό έπαιρημα. — Σημείον
της άριμνητικής.
- 7 Μουσική νότα. — Ποιητική ό-
νομασία ζώου. — Έχρημάτισε
πρωτοπυργός της Άγγλίας.
...Τούτοι: άστέρι του Χόλλυ-
γουντ.
- 8 Άψητα. — Όχηματα χωρίς
τροχούς. — Πανιά.
- 9 Υποδοχή της όρσης. — Έλ-
ληνικό πέλαγος. — Ποδοσφαί-
ρηκή όμάς.
- 10 Ένα νομίσματα. — Έχουν να-
μισιο πυγμαχικού θρο-
νου από τα συνθήματα της
γαλλικής Έπαναστάσεως.
Ράτσα. — Άρχικά έπιτελείου.
12 Θά σάς θυμίσω Κρήτη. — Ά-
προϊόν των μελισσών.
13 Χαρακτηρίζου-
Νοστιμους μεζες στην καθο-
νικά για να διασχισή μια έ-
ρημο.
- 14 Ροπή. — Νομισματική μονάς
της Πορτογαλίας. — Άνατα-
βαση.
- 15 Περιφέρεια ναού. — Λιμάνι της
Βουλγαρίας. — Γερμανός φι-
λόσοφος.
- 16 Τμήμα της κεντρικής Αθην-
νας. — Υπάρξε ο δημιουργ.
17 Σοδεύω. — Το όνομα περιφί-
λου Γάλλου συγγραφέως.
Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)

Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του
ακούσαν την όρδη, αλλά δεν
έδωσαν και πολλή σημασία. Βλέ-
ποντας όμως πόσο ανήσυχος ή-
ταν ο Τγκούμα κατάλαβαν τον
κίνδυνο.

Τί τρέχει; ρώτησε ο Πράμ
Λι. Ο άνθρωπος που έπεσε εί-
ναι πια νεκρός. Τί φοβάσαι λοι-
πόν;

Ο νεκρός άνθρωπος δεν ή-
ταν μόνος.

Πώς το ξέρεις;

Δεν άκουσες την κραυγή;

Την άκουσα, τί σημαίνει;

Είναι σινιάλο!

Και ποιος έκανε το σινιάλο;

Οι άνθρωποι του «μαγκα-
νί» του άρχηγού δηλαδή. Την
κραυγή αυτή την άκουσα κι' όταν
με είχαν αλχηλωτό τους.

Θα μάς ανακαλύψουν, λοι-
πόν;

Σε λίγο θα μάς έπιτεθούν,
άπάντησε ο Τγκούμα στον Πράμ
Λι.

Είμαστε λοιπόν προσωριμέ-
νοι να πέσουμε στα χέρια αυτών
των άγριανθρώπων, είπε ο Χόνγκ,
κυττάζοντας τρυφερά την Τάν
Κιού. Εγώ δε φοβάμαι το θάνα-
το, άλλ' η τύχη αυτής της άγαπης
μένης κοπέλλας μας με τρομάζει.
Με την ιδέα μονάχα πώς μπορεί
να πέσει στα χέρια τους, το αίμα
μου παγώνει στις φλέβες.

Δε μου λέτε, φίλοι μου, έ-
χουμε πολυμεφδία; ρώτησε ο
Χόνγκ τον Πράμ Λι και τον Σέν
Κιού.

Κάπου διακόσια φυσιγγία ό
καθένας, άπάντησαν μαζί.

Είναι υπεραρκεία για να
σταματήσουμε την όρδη αυτή των
αγρίων. Καθένας μας λοιπόν, στη
θέσι του.

Όλοι τους ήταν έτοιμοι για ν'
άμυνθουν. Πλάγιασαν την Τάν
Κιού μέσα στην καλύψη για να εί-
ναι προφυλαγμένη από κάθε ένδε-
χόμενο και περίμεναν μ' άνυπο-
μονησία.

Οι κυνηγοί των κεφαλών δε φαί-
νονταν και τόσο βιαστικοί για να
έπιτεθούν. Παντού επικρατούσε ή
συχία. Είχε στο μεταξύ άρχισει
να νυχτώνη. Είχαν περάσει κάπου
δυό ώρες, όταν ο Μαλαίος άκουσε
έναν ψιθύρο άπ' το μέρος του δά-
σους.

Προσοχή!... Οι κυνηγοί των
κεφαλών είν' εδώ.

Είμαστε έτοιμοι να τους ύ-
ποδεχτούμε, είπε ο Χόνγκ. Άπό
που έρχονται;

Άπό την πεδιάδα.

Να όχυρωθούμε καλά!

Εμείς που έχουμε τα τουφέ-
κια, είπε ο Χόνγκ, άς μείνουμε έ-
δώ, κι ο Τγκούμα άπό εκεί.

Οι δυό Κινέζοι, ο Μαλαίος και
η Τάν Κιού ξαπλώθηκαν πίσω
άπ' το άγκυρωτό φράγμα, με το
βλέμμα στηλωμένο στους πυκνούς
θάμνους, που ήταν μπροστά τους.

Οι κυνηγοί των κεφαλών πλη-
σίαζαν. Έπρεπε να ήταν πάρα
πολλοί άπό το θόρυβο που έκαναν
καθώς έσπαζαν τα κλαδιά στο πέ-
ρασμά τους.

Εξαφνα μια τρομερή ίαχη σκέ-
πασε την άπόλυτη σιωπή του δά-
σους και ένα κοπάδι άγριανθρώ-
πων ξεπετάχτηκε άπ' τους θά-
μνους κι' ώρμησε μ' άκάθεκτη όρ-
μη πάνω στο άγκυρωτό φράγμα.

Οι κυνηγοί των κεφαλών όμως
έχασαν ξαφνικά την όρμη τους.
Φαντάστηκαν πώς θ' αναποδογυ-
ρίζαν τα πάντα μπροστά τους και
πώς, τρομαγμένοι άπ' τις κραυ-
γές τους οι αντίπαλοί τους δε θά-
φερναν καμμιάν αντίσταση.

Ρίχτηκαν λοιπόν, κραδαίνοντας
τα βαρείά τους μαχαίρια που κό-
δουν τ' ανθρώπινα κεφάλια με
μιάς σαν στάχνα. Μα τ' άγρια
ουρλιασματά τους γίνονται κραυ-
γές πόνου. Πηδούν το φράγμα και
τ' άγκυθια μπαίνουν βαθιά στη
γυμνή τους σάρκα και στα πόδια
τους. Έτσι τ' άχρια και τα πό-
δια τους ξεσκίζονται και το αίμα
τρέχει. Θέλουν να γυρίσουν πίσω,
άλλ' οι σύντροφοί τους μ' έζερν-
τας το τρομερό έμπόδιο, τους
σπρωχνουν και πάλι προς τα
μπρός.

Είναι ή στιγμή που περιμένει
ο Χόνγκ.

Πύρ!... φωνάζει.

Τέσσερις λάμψεις σκίζουν τα
σκότη, συνοδευόμενες από τέσσερις
πυροβολισμούς.

Τέσσερις κυνηγοί κεφαλών σω-
ριάζονται ουρλιάζοντας και ή όρ-
μη του έχθρου κόβεται.

Οι κυνηγοί των κεφαλών κατα-
λαβαίνουν πώς το φράγμα είναι
άδιαπέραστο.

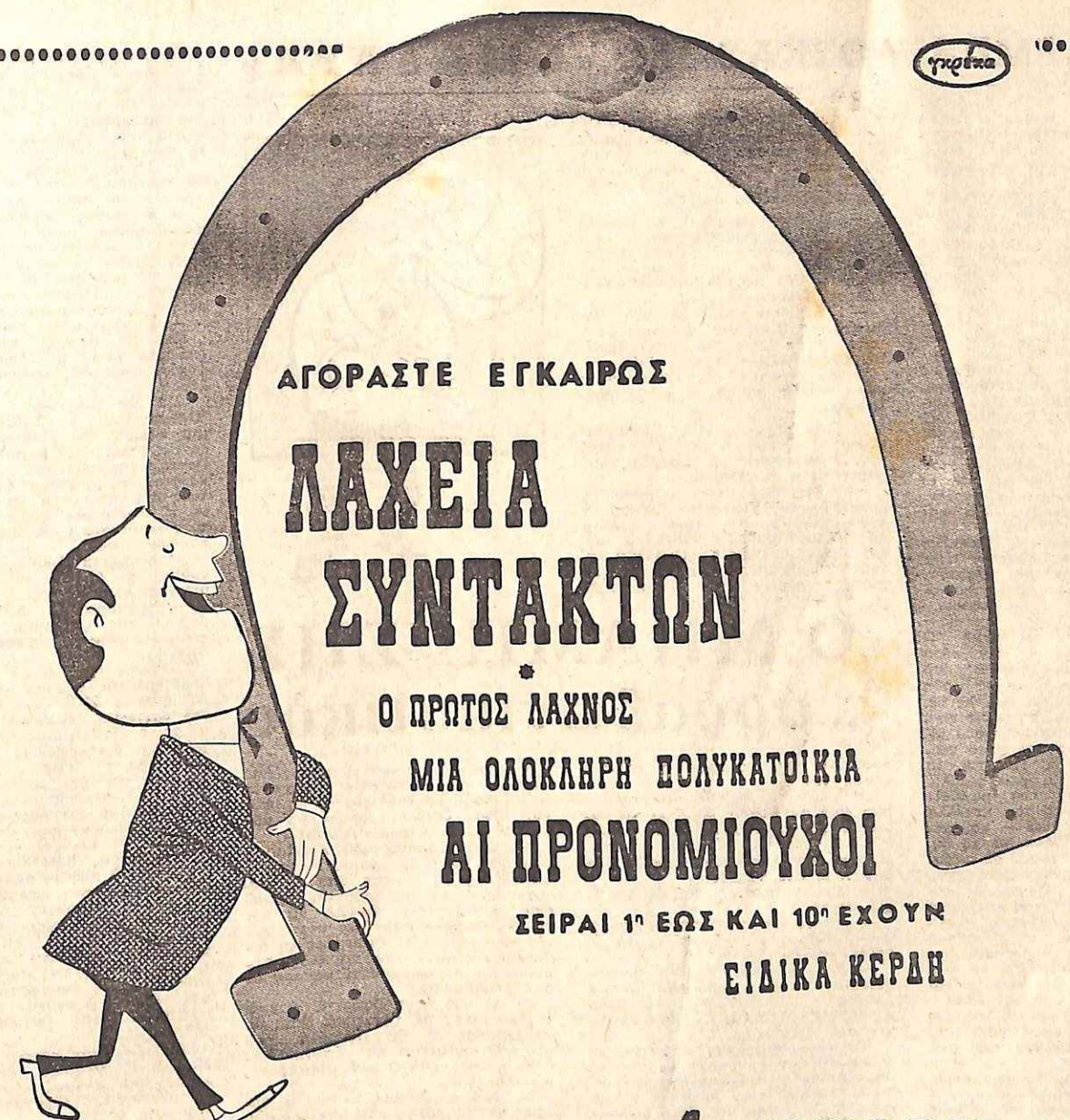
Πύρ!... φωνάζει ξανά ο Χόνγκ.
Τέσσερις σφαίρες σφυρίζουν και
τέσσερις άγριοι σωριάζονται νε-
κροι.

Οι άγριοι χάνουν το θάρρος
τους. Κατατρομαγμένοι άπό τη
μαθηματική ακρίβεια των πυρο-
βολισμών και την εύστοχία τους
και θεωρώντας τους άντιπαλούς
τους άκατανίκητους, άπισθοχω-
ρούν και φεύγουν σε άτακτη φυγή
μέσ' άπ' το δάσος, πετώντας μά-
λιστα τα όπλα τους για να είναι
ελεύθεροι να τρέχουν πιο γρήγο-
ρα. Η ήττα τους είναι άδοκω-
κτη. Τίποτα δε μπορεί να συγ-
κρατήσει τον πανικό τους.

Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του
τους κυνηγούν άκόμη κι' όταν φτά-
νουν στην πεδιάδα, και δεν παύουν
να πυροβολούν εναντίον τους και
να τους σωριάζουν νεκρούς. Οι
κυνηγοί των κεφαλών φεύγουν πα-
νικόβλητοι, χωρίς καν να υπερασ-
πίζονται και οι κραυγές τους ά-
πομακρύνονται όλοένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

γρήγορα

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ

ΣΕΙΡΑΙ 1^η ΕΩΣ ΚΑΙ 10^η ΕΧΟΥΝ

ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΑΗ

ΕΝΑΣ ΛΑΧΝΟΣ 4 ΚΕΡΑΗ

✓ 1 ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΜΕ ΠΛΗΡΗ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟ

✓ 1 ΜΑΓΑΖΙ

✓ 1 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

✓ 50.000 ΜΕΤΡΗΤΑ

ΚΑΘΕ ΣΕΙΡΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑΗ - ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΜΕΤΡΗΤΑ - ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΜΕΤΕΧΟΥΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΕΡΑΩΝ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

— Σε κάλεσα μπάρμπα Λουκά μου του είπεν ο παλιός οικογενειακός του φίλος, ο σπεσιέρης Νικολάκης Σανταρμάς, για κάτι σημαντικό κι' ιδιαίτερο.

— Με βάσεις σε άνησυχία και έγνοια κύριε Νικολάκη και για το αυτό διαζώμαι να σ' ακούσω.

— Μην άνησυχείς καθόλου μπάρμπα Λουκά. Το έναντίον θα χαρής στο τέλος και θα μ' ευχαριστήσεις. Με λίγα λόγια πρόκειται για την εύτυχία της κόρης σου, της χαριτωμένης Βασούλας σου...

— Άλλωδής; δέν μπορώ να σέ καταλάβω κύριε Νικολάκη μου.

— Να πρόκειται για τόν άνηψό μου τόν Σπυρίδα Λεβεντογιάννη, καλό παιδί κι' από μεγάλη φαμίλια στο Μέσσην. Σπουδαίει ο δοντογιατρός στο Πανεπιστήμιο και με τόν θάλημα τού Θεού θά πάρη σε λίγους μήνες τόν διπλωμά του και θ' άρχισή να δουλεύη με τόν καλό. Μά το παιδί είναι έρωτοτυπημένο με τή Βασούλα σου και καταλαβαίνεις τή συνέχεια...

— Μά που τή γνώρισε Νικολάκη μου. 'Η κόρη μου κάθεται στην Κωφελή κι' εσύ στην όδο 'Αχρνών. Τό πόσα μου φαίνεται λιγάκι άκατανόητο, τόν όποιον μυστήριον.

— Μη σπαίσκεθαλός υπάρμπα Λουκά μου, να έρθης τήν άρχή. 'Ο Λεβεντογιάννης νύνησε τήν κόρη σου τυχαία σ' ένα πάρτυ κι' από τή στιγμή αυτή φανώθηκε να μάθη πως είναι, πού κάθεται και λοιπά. 'Ενός τή λοιπόν τήν άντοέσσα σου, παρακαλούδης τή Βασούλα σου κι' έπειδή είναι ντόμτρο και τίμιο παιδί κι' άκόμα έπειδή διαζεται να φορέση τήν κοιλούρα, μου ξεμολήγησηκε τόν έρωτικό τόν μαρούζι.

— Άγαπάς μέχρι πάθος τήν κοπέλλα αυτή θεέ μου, μού είπες — και στο λέω παστρικά πως θέλω να τή ζητήσω σέ γάμο. Για τούτο σέ παρακαλώ να μού κάμης τόν προσενήτη. Κάθεται στην όδο Σκεπτελου νόμμερο τάδε κι' ο πατέρας της είναι ύδραυλικός κι' εργολάβος. Μου είπες τόν όνομα σου και σέ θυμήθηκε άμέσως. Αυτή είναι ή Ιστορία...

— Άλλωδής θά ρεβωνάση τή Βασούλα μου και σ' ένα δυό χρόνια θά γίνη ο γάμος. 'Ετσι δέν είναι;

— Σίγουρα, έτσι πρέπει να γίνη μιά και τόν παιδί, όπως σάς είπα θά πάρη τόν διπλωμά του τού χρόνου.

— Κι' άν ή Βασούλα μου φέρει αντίρρηση; 'Αν πη έπλαδής τόν όχι, τί θά κάμη ο έρωτοτυπημένος; Μήπως θ' άρχισή να τήν ένοχλή όπου τή έρθη κι' όπου τήν πετύχη;

— Δέν τόν φαντάζομαι μπάρμπα Λουκά μου. Τόν παιδί είναι σεμνό, μορφωμένο, και πολύ εύγενικό. Κοτζάκι δοντογιατρός τετυμπόης; 'Αποκλείεται.

— Μια κι' είναι έτσι κατά πως μού τά λές Νικολάκη μου θά σ' έρωτώμαι κι' έγώ με τή σειρά μου. 'Ο Λεβεντογιάννης αυτός πηγαίνει στα γήπεδα; Τού άρσεί ή μάλα;

— Μά σού πω τήν αλήθεια δέν ξέρω. Μά τόν είδα δυό-τρεις φορές να διαβάζη τ' αθλητικά νέα, είδεις και λοιπά στην έφημερίδα.

— Καλά, θά τόν δούμε αυτό. Τήν Κυριακή λοιπόν να μού φέρης κύριε Σανταρμά μου, τόν ύποψήφιο γαμπρό να τόν δούμε, να τόν δώ κι' ή Βασούλα μου κι' άν είναι τόν τυχερό μας να τόν καμαρώσωμε γαμπρό μας.

— Αυτό θάβηλα κι' έγώ μπάρμπα Λουκά μου... Τήν Κυριακή, θά σου κουδούνηδουμε άπασηπότε.

Κι' έτσι τήν Κυριακή πού καθορίσαμε έμμεταν στο σπιατικό τού μπάρμπα Λουκά ο σπεσιέρης Σανταρμάς με τόν ύποψήφιο γαμπρό.

— 'Ο Λεβεντογιάννης ήτανε μαγκλαράς με ίσια σάν βούρτσας μαλλιά, λιγάκι άσυνολοκώματος, μά με πολύ τυμπαστικό πρόσωπο. Στ' άριστερό του μάγουλο φαίνετανε μιά μικρή ούλη σάν από τραύμα ή σάν από μαχαίρι. 'Η όμιλία του ήτανε βαρεία και ύπόκοφος σάν νύγανει από πηγάδι σαράντα όρνυιές. 'Η Βασούλα τόν ήθελε με τήν γρήγορη διαφορά, και μήτε πού γυποκρίδισε με τήν παρούσία του. Τό άναντίον ή κυρά Μαρηνό πού τήν γρήτευσε, τόν κυττούσε στα μάτια, καιάρωνε τόν μπόι του και χαίρότανε πρκαταβολικά με τήν τυχή της κόρης της.

Μιά στιγμήμια ο μπάρμπα Λουκάς πού ήθελε κατά τή συνήθειά του να τού κάμη έλιγμό, έβριξε μιά κουδούνια στα άδεια γιά να πάση κατατάως λένε οι... κυνηγοί, στα γεμάτα. Είπε τόν λοιπόν με προσποιητή άδιαφορία κι' άφέλεια.

— Τ' άπόγεμα είναι τόν μεγάλο μάτς 'Ολυμπιακού-Πανιώνιου και λέω να ροδολήσω μέχρι τόν γήπεδο. Άσε και μιά Κυριακή τόν άλκολικό σου Λουκά μου τόν παρακάλεσε ή κυρά Μαρηνό.

— Άσε τόν μαμά με πάη, τήν διέκοψε ή Βασούλα με χαριτωμένο νάζι. Τι θά κάμη όλο τ' άπόγεμα; Θά μάς τρελλάνη με τόν ραδιόφωνο...

— Μά πηγαίνετε τακτικά στα μάτς κύριε Λουκά; ρώτησε ο μαγκλαράς, Νισάφι...

— Άν πηγαίνω λέει. Είμαι τακτικός συνδρομητής από τόν καιρό πού άνακαλώσανε οι ψαράδες τόν 'Αρωπού τά καβούρια...

— Είναι φανατικός με τόν 'Ολυμπιακό τού Πειραιά, έξηγήσε ή κυρά Μαρηνό. Δέν άφήνη κανένα μάτς όταν παίζη ή ομάδαρα του και δυστυχώς κάθε Κυριακή τόν χάνομε. Τά μάτια του μαγκλαρά γιά μισαν παγωμένη όρνη. Κτύπαγε τόν ρουθόνη του, σούρωσε ή νεανική μούρη του.

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σάν απειλημένο ψυχολόγο θάλόθηκε να παραστρήση τόν σκονί για να μάθη, κι' εσύ κύριε Λεβεντογιάννη, ρώτησε τόν ύποψήφιο γαμπρό δέν πηγαίνεις στο γήπεδο;

— Σπανιώτατα. Δυστυχώς δέν έχω καιρό...

— Μά δέ μπορεί. Κάποιαν ομάδα τέλος πάντων θά συμπαθής, τόν όποιον μεράκι...

— Μά — τόν είπα, πώς δέν άνακατεύομαι ή μπαλί και δέν τις άμάδες. 'Απείπει να διαβάσω πολύ θέτος για να δώσω τις διπλωματικές μου εξετάσεις...

— 'Ο μαγκλαράς δέν υπάραγε να έκδηλωθ, με τόν σκοπό θέσσει να άποκοιμήση τις έγνοιες τού μελλοντικού πεδερού του. Δάγκωνε κι' άφηνε τ' άγκιστρο, κι' έτσι δούλευε κι' αυτός τόν μπάρμπα Λουκά — κατ'όπως ήθελε.

— Πώς σου φαίνεται Βασούλα μου, ο ύποψήφιος γαμπρός; ρώτησε τήν κόρη του όταν φύγαν οι έξνοι.

— Μήτε κρύο, μήτε ζέση. Μά να σου πω τήν αλήθεια δέν μου φαίνεται πως σπο-βάσεις δοντογιατρίκι τού μού φάνηκε σερέτικη κι' ο τρόπος του ήτανε κάπως λαϊκός. Άσε να δούμε τήν συνέχεια.

— Μά από μού έγηγίθηκε ο σπεσιέρης Βασούλα μου. 'Ο κ. Σανταρμάς δέν είναι κανένα παιδί. Είναι σθεσρός και άπλός έπιστήμονας. 'Εξ άλλου λέει πως είναι άνηψός του.

— Για ξαναπηναινε να μάθης καλλίτερα...

Τήν επομένη ο μπάρμπα Λουκάς ξαναπηνε στο φαρισκείο να ρωτήση τόν κύριο Σανταρμά.

— Για να είσαι ειλικρινής, είπες ο σπεσιέρης, ο τόνος ο Λεβεντογιάννης μού λέει και με θεοδώνει

Ο ΜΠΑΜΠΕΣΗΣ... άρραβωνιαστικός

— 'Από τόν σπίτι του, κάτω στην Καλαμάτα, τού έμειδάνε τακτικά τόν μηνιάτικο. Είναι δυνατόν λοιπόν να μάς γελάη με τόν τρόπον αυτόν;

— Όλα γίνονται κύριε Σανταρμά μου στον ψεύτικο κόσμο. Μπορεί ο νεπιστήμιον και να περνά από τόν Παστό έσοτερικών... 'Ωστόσο θά μάς βάλει να μπορέση κάποιος μέρες σχολή ύπόθεσι. Τήν παράλλη Κυ... δ' Λεβεντογιάννης.

Μήκη στο σπίτι θαρρετά άρχισε φιλοκουδένει με τήν κυρά Μαρηνό, δυό-τρια ούζακια με τήν Βασούλα, ήπιε πιθάρες στο τραπεζι δυό άρρεβώνες, κι' έλεγε τόν άρραβωνιαστικό τόν Βασούλας.

— Μά διαζώστε πολύ κύριε Λεβεντογιάννη, τόν παρατήρησε τόν κοταράρα; 'Ετσι στο πει και φι γίνονται άρρεβώνες; Μήπως και σού είπες τή γνώμη του! Κράτησε δέν πόν τόν χρυσάφιό σου.

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς δέν θά σου Βασούλα πρέπει να πής τόν τρέμα και δέ μπορεί σέ λα-με τόν λοιπόν σου, Λυθησου καλμάρη ο έρωτικός παιδεμός μου.

— Πολύ πρεμούρα σέ κρατάει κύριε Λεβεντογιάννη, τόν είπες με ρωστήσης...

— 'Ο ύποψήφιος γαμπρός έκανε να διαμαρτυρηθ για τήν ασκαστική προσβολή και προσποίηθηκε τόν άφελή και... άμερόληπτο.

— Είπα κι' έγώ συνέχισαν ο ποκαδόρος πού άποκαλώθηκε. Μαζεύε τα με μαγαζιτικό λαχανό, μη σέ κάνω χαλκομανία στον στίλο.

Τή στιγμή αυτή ρίχτηκαν τά πρώτα καπνογόνα... στο γήπεδο.

— 'Ο μαγκλαράς περιτύλιξε τόν γήπεδο με βόλη ταχαχιά. 'Ορατότης μηδέν. 'Ο μπάρμπα Λουκάς αυτό περιέμενε. Μ' ένα σπρίτο ποροδούσανε τόν βαρελότο πού κρατούσε στην τσέπη. Τό μαρκαφί έξασπε στα πόδια τού ύποψήφιο γαμπρού.

— Τράμαζε, συγκλονίστηκε... λιποθύμησε! Κι' ο μπάρμπα Λουκάς, κόδωντας τόν χαρτονάκι από τά σιγαρέτα του, έγραψε έπιστικά με γονιόρ μολύβι: «Ζήτη ή 'Ομαδάρα. Ζήτη ή 'Ολυμπιακάς» και τόν καρφίτωσε άμέσως χωρίς να τόν πάρη κανείς νουρουδία στην πλάτη τού ύποψήφιο γαμπρού. 'Ο Λεβεντογιάννης άκούη άναζητεί τόν μπάρμπα Λουκά γιά να πάρη έκδινει για τόν κάκο του...

— Τιποτε δέ θέλω παιδί μου, τού άπάντησε παραγμένος ο μπάρμπα Λουκάς... Τιποτε...

— Είπα κι' έγώ συνέχισαν ο ποκαδόρος πού άποκαλώθηκε. Μαζεύε τα με μαγαζιτικό λαχανό, μη σέ κάνω χαλκομανία στον στίλο.

Τή στιγμή αυτή ρίχτηκαν τά πρώτα καπνογόνα... στο γήπεδο.

— 'Ο μαγκλαράς περιτύλιξε τόν γήπεδο με βόλη ταχαχιά. 'Ορατότης μηδέν. 'Ο μπάρμπα Λουκάς αυτό περιέμενε. Μ' ένα σπρίτο ποροδούσανε τόν βαρελότο πού κρατούσε στην τσέπη. Τό μαρκαφί έξασπε στα πόδια τού ύποψήφιο γαμπρού.

— Τράμαζε, συγκλονίστηκε... λιποθύμησε! Κι' ο μπάρμπα Λουκάς, κόδωντας τόν χαρτονάκι από τά σιγαρέτα του, έγραψε έπιστικά με γονιόρ μολύβι: «Ζήτη ή 'Ομαδάρα. Ζήτη ή 'Ολυμπιακάς» και τόν καρφίτωσε άμέσως χωρίς να τόν πάρη κανείς νουρουδία στην πλάτη τού ύποψήφιο γαμπρού. 'Ο Λεβεντογιάννης άκούη άναζητεί τόν μπάρμπα Λουκά γιά να πάρη έκδινει για τόν κάκο του...

— Τιποτε δέ θέλω παιδί μου, τού άπάντησε παραγμένος ο μπάρμπα Λουκάς... Τιποτε...

— Είπα κι' έγώ συνέχισαν ο ποκαδόρος πού άποκαλώθηκε. Μαζεύε τα με μαγαζιτικό λαχανό, μη σέ κάνω χαλκομανία στον στίλο.

Τή στιγμή αυτή ρίχτηκαν τά πρώτα καπνογόνα... στο γήπεδο.

— 'Ο μαγκλαράς περιτύλιξε τόν γήπεδο με βόλη ταχαχιά. 'Ορατότης μηδέν. 'Ο μπάρμπα Λουκάς αυτό περιέμενε. Μ' ένα σπρίτο ποροδούσανε τόν βαρελότο πού κρατούσε στην τσέπη. Τό μαρκαφί έξασπε στα πόδια τού ύποψήφιο γαμπρού.

— Τράμαζε, συγκλονίστηκε... λιποθύμησε! Κι' ο μπάρμπα Λουκάς, κόδωντας τόν χαρτονάκι από τά σιγαρέτα του, έγραψε έπιστικά με γονιόρ μολύβι: «Ζήτη ή 'Ομαδάρα. Ζήτη ή 'Ολυμπιακάς» και τόν καρφίτωσε άμέσως χωρίς να τόν πάρη κανείς νουρουδία στην πλάτη τού ύποψήφιο γαμπρού. 'Ο Λεβεντογιάννης άκούη άναζητεί τόν μπάρμπα Λουκά γιά να πάρη έκδινει για τόν κάκο του...

— Τιποτε δέ θέλω παιδί μου, τού άπάντησε παραγμένος ο μπάρμπα Λουκάς... Τιποτε...

— Είπα κι' έγώ συνέχισαν ο ποκαδόρος πού άποκαλώθηκε. Μαζεύε τα με μαγαζιτικό λαχανό, μη σέ κάνω χαλκομανία στον στίλο.

Τή στιγμή αυτή ρίχτηκαν τά πρώτα καπνογόνα... στο γήπεδο.

Τή στιγμή αυτή μπηκε στο σπίτι ο μπάρμπα Λουκάς. Χαίρετσε τόν Λεβεντογιάννη, τσίμπησε κάτι διαστικά στην κουζίνα και ξαναγύρισε στο σαλονάκι.

Και γυρίζοντας στον Λεβεντογιάννη τού πρότεινε:

— Δέν έρχεσαι κι' εσύ καυμένη, να γουστάρης μάτς, τόν όποιον μεγαλείον και θρίαμβος.

— Θρίαμβος σε ποιάν και γιά ποιάν ομάδα; ρώτησε καμψόσο σερέτικα ο Λεβεντογιάννης. Τόν όποιον πολύ ζόρικα τά πράματα.

— 'Η ομάδαρα τού Πειραιά παιδί μου... ο 'Ολυμπιακός θά σαρώση με τρία-ξερό τόν μαρομένο τριφύλλι...

— Συμφωνοί, θά πάμε στο μάτς. Μπήκανε σε ταξί, πήρανε είσιτήρια στο γκισέ μ' έξοδα τού ύποψήφιο γαμπρού, καθήσανε στην έξέδρα...

Σέ μιά θυελλώδη κάθοδο τού 'Ολυμπιακού, ο Σιδέρης έάρσε μιά βολίδα πού χτύπησε στην όριζόντια δοκό. Δεύτερο-τρίτο σούτ τού Παπαζούλου, Μπίμης έθληκαν στα κουφία. 'Η ομάδαρα σφυρηλατούσε τούς αντίπαλους και ίδεν τούς άφηνε ν' άνασάνουν ρουπί. 'Η άμυνα τούς παιδεύετανε να συγκρατήση τόν κόκκινο κύμα.

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

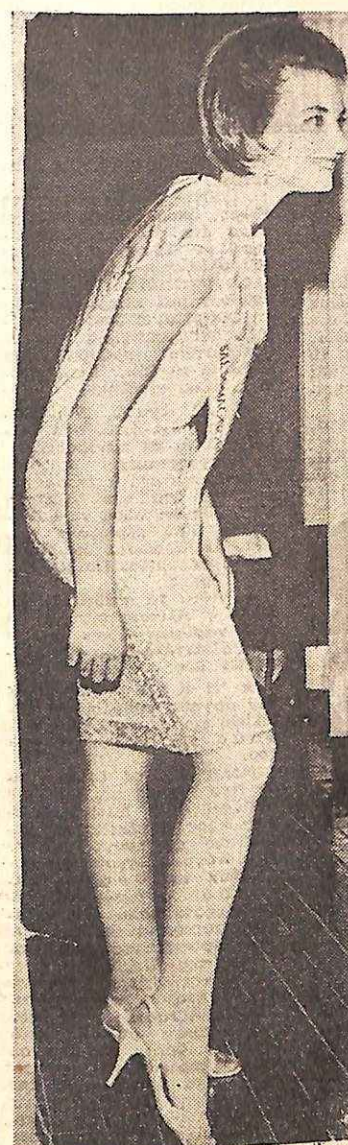
— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

— 'Ο μπάρμπα Λουκάς σηκώθηκε όρθιος κι' έμπηξε τήν πιό άγρια συγκλονιστική ώρυγή.

— 'Ολυμπιακός... ο 'Ολυμπιακός ρε θά σάς ζεματίση... Δεκαέντε χιλιάδες στόματα έπαναλάσανε τήν ώρυγή...

Ραφαέλα ντε Καρόζι: «Πώς με βιάσετε;»

— 'Ενα κινεύριο κοκτέιλ.

Τέλειωσε ή βασιλεία τών μοιραίων γυναικών με τή άδυσσταλή δάμα, τις βαρείες καμπύλες, τόν θαρρόδουπο ύφος, τή υπερασκήνη χείλη.

— 'Η Ραφαέλλα ντε Καρόζις, ή καινούργια «Μίς 'Ιταλία», είναι ένα υπερχαριτωμένο σύμβολο τού νέου τύπου όμορφιάς.

Ψηλή, λεπτή και δεμένη, με καμπύλες, Αφροδίτης, ή Ραφαέλλα, έχει ένα πρόσωπο γεμάτο φινέτσα και έξυπνάδα...

— Τό μυστικό τής έπιτυχίας μου, έξωμολογήθηκε ή τρισχαριτωμένη Ραφαέλλα, είναι ένα: Είμαι συγχρόνως πολύ κορίτσι και πολύ γυναίκα...

Και, όπως φαίνεται, τό κοκτέιλ αυτό είναι τόσο έκρηκτικό, ώστε παραμέρισε όλες τις άλλες βαρυγδουτες και μοιραίες ύποψήφεις.

— 'Ενας πρόεδρος και ή ζωή του.

— Με τήν πρώτη ριπή τού πολυβόλου φώναζε: «Απλάστε μέσα σι' αυτό τσινίον». Αλλά τόσο ο στρατηγός όσο και ή Κα Ντέ Γκώλ, έμειναν άδυνατοι και όρθιοι! έξωμολογήθηκε μετά τήν τελευταία άπείρα έναντίον τού πρόεδρου, ο γαμπρός του, ο συνταγματάρχης Μπουσσάι, τού ήσανε στο ίδιο αυτοκίνητο.

Και πρόσθεσε:

— Με τή δεύτερη ριπή τού πολυβόλου φώναζε: «Απλάστε μέσα σι' αυτό τσινίον». Αλλά τόσο ο στρατηγός όσο και ή Κα Ντέ Γκώλ, έμειναν άδυνατοι και όρθιοι! έξωμολογήθηκε μετά τήν τελευταία άπείρα έναντίον τού πρόεδρου, ο γαμπρός του, ο συνταγματάρχης Μπουσσάι, τού ήσανε στο ίδιο αυτοκίνητο.

Και πρόσθεσε:

— Με τή δεύτερη ριπή τού πολυβόλου φώναζε: «Απλάστε μέσα σι' αυτό τσινίον». Αλλά τόσο ο στρατηγός όσο και ή Κα Ντέ Γκώλ, έμειναν άδυνατοι και όρθιοι! έξωμολογήθηκε μετά τήν τελευταία άπείρα έναντίον τού πρόεδρου, ο γαμπρός του, ο συνταγματάρχης Μπουσσάι, τού ήσανε στο ίδιο αυτοκίνητο.

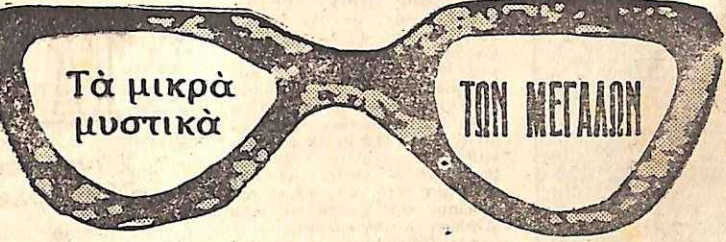
Και πρόσθεσε:

— Με τή δεύτερη ριπή τού πολυβόλου φώναζε: «Απλάστε μέσα σι' αυτό τσινίον». Αλλά τόσο ο στρατηγός όσο και ή Κα Ντέ Γκώλ, έμειναν άδυνατοι και όρθιοι! έξωμολογήθηκε μετά τήν τελευταία άπείρα έναντίον τού πρόεδρου, ο γαμπρός του, ο συνταγματάρχης Μπουσσάι, τού ήσανε στο ίδιο αυτοκίνητο.

Και πρόσθεσε:

— Με τή δεύτερη ριπή τού πολυβόλου φώναζε: «Απλάστε μέσα σι' αυτό τσινίον». Αλλά τόσο ο στρατηγός όσο και ή Κα Ντέ Γκώλ, έμειναν άδυνατοι και όρθιοι! έξωμολογήθηκε μετά τήν τελευταία άπείρα έναντίον τού πρόεδρου, ο γαμπρός του, ο συνταγματάρχης Μπουσσάι, τού ήσανε στο ίδιο αυτοκίνητο.

Και πρόσθεσε:

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

λυδόλου τών δολοφόνων, ή Κα Ντέ Γκώλ έσκυψε λίγο τόν κεφάλι, ένδ ο στρατηγός ψυχραιμότατος και με ήσυχη φωνή έλεγε: «Μά τέλος πάντων οι άστυνομικοί, γιατί δέν άπαντούν;».

— 'Ο σωφέρ τού προέδρου, χωρίς να τή χάση καθόλου πάτησε γκάκι και τόν άμάδι συνέχισε τόν δρόμο τού σάν βολίδα, ένδ οι σφαίρες σφύριζαν γύρω του.

— Γιατί δέν σκύψατε, γιά να προφυλαχθήτε, στρατηγέ μου, τόν ρώτησε ο ύπουργός τών Έσωτερικών Φραϊί, όταν έπειτα από λίγο κατάρχος έφτασε στο Κολομπέ, τήν έλλα τού προέδρου.

— Γιατί περιφρονώ δαυτάτα τούς ύποψήφους δολοφόνους μου και γιατί ένας στρατηγός Ντέ Γκώλ δέν σκύβει ποτέ.

— 'Η αλήθεια είναι ότι ή Ντέ Γκώλ πιστεύει άπόλυτα στο άστρο του, πιστεύει δαδία στην άποστολή του, τή ζωή του δέν τήν ύπολογίζει δέν τήν ύπολογίζει ποτέ.

Τό μίσος άρισμένων κύκλων έναντίον του είναι πραγματικά ύστερο, αλλά τόν άφινει τελείως άδιάφορο.

Κι' αυτό τόν μίσος, άποτελεί γιά τόν πρόεδρο, μιά πρόσθετη έμμεση άναγκάση τού έργου του.

Οι δολοφόνοι μ' έλη τή ταχύτητα τού προεδρικού αυτοκινήτου συνέχισαν τις ριπές τών πολυβόλων, γιατί ήσανε καλά ότι δέν ήταν θαρρακισμένο και είχε τή κοινά λαστιχα όλων τών αυτοκινήτων.

— 'Ο πρόεδρος με κανένα τρόπο δέν ήθελε ένα θαρρακισμένο αυτοκίνητο και τή λαστιχά τού τρυπήθηκαν από τις σφαίρες, ώστε ήτανε πραγματικό θαύμα, πως δέν ντε-ραπαρίσε με τή μεγάλη μάλιστα ταχύτητα πού άνέπτυξε.

— 'Αλλά ο στρατηγός ύποσχέθηκε στη γυναίκα του να δεχθ να κυλοφορή με θαρρακισμένο αυτοκίνητο, άν και κάποιος τού άμέσου πε-δύμιο χαμόγελο.

— 'Η κήποις είναι ή ζωή, συνήθειά να λή.

— Άλλά ή Μαρία δέν καταθέτει τά όπλα.

— Πρόκειται ν' άρχίσω μιά σειρά από ρεσιτάλ και έχω ανάγκη αυτοσυγκεντρώσεως και ήσυχίας. 'Η φωνή είναι κάτι τόν πολύ εύαισθητό, άπανταί ή Κάλλας.

— Πριν λίγο καιρό ο 'Ωνάσης είχε αποφασίσει να έγκαταστήθ μόνιμα στο Παρίσι, άγοράζοντας μιά ύπεροχη έλλα. Άλλά τήν τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη.

— Προτιμά, άνάμεσα στα ταξίδια μου να μένω στο γιάτ μου, στη '

Ο δημοφιλής ηθοποιός του Χόλλυγουντ Τζών Γκάβιν.

Τζών Γκάβιν

Ο πανύψηλος «γόνις» που συναγωνίζεται τον Ρόκ Χάτσον στην δημοτικότητα

ΘΥΜΑ ίσως κι' αυτός της κρίσεως που μαστίζει το Χόλλυγουντ, παρενοχλημένο από το «κύμα φυγής» που έχει καταλάβει όλους τους μεγάλους αστέρες του και ήρθε στην Ευρώπη του οικογενειακά για «να έρθει καλώς» στους έργασιας και να μπορεί να παίζει σε περισσότερες ταινίες, όπως λέγε οι φίλες.

Πρόκειται για τον Τζών Γκάβιν, τον συμπαστάτο νέο ξέν προμει το Χόλλυγουντ και πρωταγωνιστή αρκετών μεγάλων ταινιών, με διεθνή επιτυχία.

Ο Γκάβιν, ύψους, με αθλητικό σώμα κι' ένα ειρηνικό χαμόγελο στα χείλη, έχει δικό του τσπο και μοιάζει κάτι μεταξύ Ρόκ Χάτσον και Γκρέγκορ Πεκ χωρίς να είναι ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Είναι πολύ άσπρος και έχει αυτή τη στιγμή τόσες θαυμάσιες στην 'Αμερική και στην Ευρώπη όσες έχει και ο Ρόκ Χάτσον παρά το γεγονός ότι ο Γκάβιν έχει μόλις 6 χρόνια θητείας στον αμερικανικό κινηματογράφο και ο Χάτσον περισσότερα από 12!

Τον συναντούμε να κάθεσαι οικογενειακά σ' ένα «καλλιτεχνικό» κέντρο του Παρισιού. Συνδέσματος πολύ φιλικό μαζί του από την 'Αμερική κι' αυτό μας κάνει να τον πλησιάσουμε χωρίς φόβο:

«— Πώς στο Παρίσι, Τζών; — Ηρθατε για επαγγελματικούς λόγους, για τουριστικούς ή για... λόγους από μικής ψυχαιότητας;»

«Ο Τζών δείχνει τόσο χαρά που βλέπεις έναν παλιό φίλο, ώστε μ' ένα πολύ εγκάρδιο αλλά και... πολύ δυνατό τσίγκισμα του χεριού του παρ' όλο που μάς προκαλεί ελαφρώς, πηγαίνει στο άλλο μέρος της αίθουσας κι' εκεί λέει: «— Νά σάς συστήσω τη γυναίκα μου Σισίλιν απ' έδω και την κόρη μου 'Η. βίν, τριών ετών απ' εκεί. Με την Σισίλιν παντρεύτηκα το 1956 και κάνουμε τον μήνα του μέλιτος στην Ευρώπη, στη Γερμανία ακριβώς, όπου 'ενύριζαν συγγενείς και την πρώτη μεγάλη ταινία της καριέρας μου με τον τίτλο «Το τελευταίο αίμα του πολέμου». Από τότε που παντρεύτηκα, λοιπόν, άτομική

τη Σοφία Λόρεν, «Ψυχά», του Χίτσκοκ, με τον Άντονι Πέρκινς, «Ο δολοφόνος θάρρος άποψης», με την Ντόρις Ντάι, «Ερωμένων και 'Ιουλιέττα», με την Σάντρα Ντή και τον Πίτερ Ούστινι, «Σπάρτακος» με πολλούς και εξαιρετικούς συναστέρες, αλλά γλυκό για δάγκωμα, πάλι με την Σάντρα Ντή, και «Στο περσικό της ζωής», με την Σούζαν Χάιγουορντ.

«— Πράγματι, οι ταινίες που αναφέρατε είναι όλες γνωστές και καλές.

«— Όλες ανεξαιρέτως, αλλά με τον δικό της τρόπο, η κάθε μία. Τόσο από την Άννα Τάρνερ, τη Σοφία Λόρεν και την Τζάνιτ Λή, όσο και από την Ντόρις Ντάι, την Σάντρα Ντή, την Τζίν Σίμmons και την Σούζαν Χάιγουορντ, διατηρώ θαυμάσιες εντυπώσεις και μια πραγματική φιλία μαζί τους. Πολύ θα ήθελα να ξαναπαίξω στο πλευρό τους. Όπως, επίσης, πολύ θα ήθελα να παίξω σε ταινία δίπλα στην Μπρίτζ Μπαρντ, την είδα στην 'Αμερική σε πολλά έργα της και πραγματικά θαύμασα το φλογερό ταμπερμένο της. Την ήθελα πολύ μία τέτοια γολα-αμερικανική συνεργασία, αλλά και την φοβάμαι. Τι γυρεύει ένας «μυρικός» 'Αμερικανός με μία «φλογερή» Γαλλίδα; Και κάτι άλλο: αν υποθέτουμε ότι ή είχα μία μου αυτή γυναικα πρα-γματικότητα, ποιές θα ήταν οι αντιδράσεις της γυναίκας μου; Πάντως για να είμαι ειλικρινής, στο Παρίσι που ήρθα, ανάμεσα στα άλλα αξιολόγησα που είδαμε, ζήτησα να γνωρίσω τη Μπέ. Παρητήρησα ότι η Μπαρντ είναι το μόνο πρόσωπο που δε μπορεί κανείς εύκολα να ιδεί στο Παρίσι.

«— Και τι πετύχατε μέχρι τώρα, πήρατε μέρος σε καμμία ή θα πάρετε στο μέλλον;»

«— Δυστυχώς, ούτε πήρα, ούτε θα πάρω. Είχα αρκετές, και ενδιαφέρουσες οικονομικές προτάσεις αλλά παραδέχεται καλλιτεχνικά, πώς και τότε άρχισα τη την κινηματογραφική σας καριέρα, Τζών;»

«Η πραγματική καριέρα μου στον κινηματογράφο άρχισε το 1956 με το αντιπολεμικό φιλμ που ανέφερα. Προηγουμένως, όμως είχα πάρει μέρος σε μικρούς ρόλους και σε μερικές περιπτώσεις ταινίες που γυριστούν τύπου «κωμωδία». Με φαντάστηκαν οι θαυμαστές μου ποτέ με πλατύγυρο και πέλλο, πολυχρόμο ποικιμι-σο, άγριο θέλημα, κατασκο-πισμένους, με φορεσιά πέτοι-νι ζώνη από την οποία έδει-χαν δυο πιστόλια και με πέ-τανο φαρδύ παντελόνι με ψηλές μπόττες και σπιρού-νια; Αφελώς όχι! 'Ημουν καλός «κωμωδός», αλλά ό-πως έλεγαν πολύ... φιλειρ-νικός! Και γι' αυτό πολύ γρήγορα μου υπέδειξαν να αλλάξω επάγγελμα!

«— Πολύ ενδιαφέρουσα ή ιστορία σας. Συνεχίστε. Τι κάνατε μετά;»

«— Είναι μία μεγάλη Ι-στορία και πολύ κουραστική. 'Εγκατέλειψα, πράγματι, τον κινηματογράφο και στρά-φηκα προς άλλα επαγγέλ-ματα. Χωρίς να ξέρω κι' έ-γώ πως και γιατί, το 1955 ξαναγύρισα στο Χόλλυγουντ και το 1956 παντρεύτηκα, έ-νω συγχρόνως έπειρα και τον πρώτο μεγάλο ρόλο της δεύτερης καριέρας μου στα σπουδία. 'Από τότε με-χρι σήμερα πήρα μέρος ή πρωταγωνίστησα σε 12 ακό-μι ταινίες, εκ των οποίων πέντε γινώσκω είναι οι εξής: «Αυτή είναι η ζωή μου», με την Άννα Τάρνερ, «Πριγκίπισσα 'Ολυμπία με

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΜΙΑ πολυεκατομυριαρχος χήρα πήγε στη Ρώμη για να ζητήσει από τον Ζάκ Σαρλ να παντρευτούν. 'Εκείνος όμως ακούοντας τη φωνή της καρδιάς του και μόνο της δήλωσε με ειλικρί-νεια:

«— Δε σε αγαπώ άρκετα, για να σε παντρευτώ. Πρόκειται για την 'Αλ-τσια Πάρντομ, την πρώην συ-ζυγο του 'Εντμουντ Πάρ-ντομ, η οποία θεωρείται από τις πιο ωραίες, πιο πλούσιες και πιο κομψές γυ-ναίκες της 'Αμερικής.

Πριν από τρία χρόνια ό-ταν εκείνη εγκατατέλειψε από τον 'Εντμουντ και εκεί-νος από την Μπέ-Μπέ, έ-σαν να παρηγορηθούν κάπως ο ένας τον άλλο. Η 'Αλ-τσια διαπίστωσε πως ο Ζάκ Σαρ-λ την Μπρίτζ Μπαρντ και μία ρική, όπου για την 'Αμε-τρεψτηκε τον πολυεκατομυ-ριοζο Τζών Κλάρκ, που πε-θανε από μία καρδιακή κρι-σι λίγες μέρες μετά το γά-μο τους, αφιανόντας της ό-λοκληρη την κολοσσία πε-ριουσία του.

Η 'Αλτσια διαβάζοντας προ ημερών πως ο Ζάκ έχει πιά ξανάσει τελείως την Μπαρντ σκέφτηκε πως τή-ρα, με τα εκατομμύρια της, δε θα δυσκολευόταν πιά να

πεισή τον Ζάκ να την παν-τρευτεί.

Εφ' ου λοιπόν για τη ρώμη, όπου εκείνος γυρίζει τώρα ένα φιλμ, τον συναν-τησε κι' έβαλε στα πόδια του όλοκληρη την παρουσί-α της, προτείνοντας του να έ-δρουν μια κινηματογραφί-κή εταιρεία, η οποία θα γύ-ριζε υπερπαραγωγές με ά-ποκλειστικό πρωταγωνιστή τον ίδιο το Ζάκ. 'Εκείνος ό-μως δε συγκινήθηκε.

«— Σ' αγαπώ, 'Αλτσια, της είπε, όχι όμως όσο πρέ-πει για να σε παντρευτώ. 'Απογοητευμένη η 'Αλ-τσια έφυγε με τα εκατομύ-ρια της για την 'Αμερική και σκοπεύει τώρα να διαβέ-ση τη μισή περιουσία της, για τα άρρωστα παιδάκια του Νοσοκομείου Παιδών της Ν. 'Υόρκης.

Αυτά τα παιδάκια, δή-λωσε η 'Αλτσια πιστεύω να μου χαρίσουν την αγάπη τους σ' αντάλλαγμα των χρη-μάτων μου...»

Η Κλόντ Κάρλ, ο δέν άργησε καθόλου να έκ-δικηθή τον Σάρλ. 'Αζ' να θο-ού ρ, για την εγκατάλειψή του.

Μόλις εκείνος έφυγε για την Νέα 'Υόρκη μαζί με την αντίπαλό της Κλόντ Μασ-σά, πήρε κι' εκείνη το έ-κροπλόνο κι' έφυγε για το Νέο Κόσμο. Πήγαυε να συ-ναντησή τον Φράνκ Σέ-ντ τραγό ο οποίος της έ-κανε κόρτε κατά την πρόσ-φατη παραμονή του στο Πα-ρισι, προκλώνοντας τότε τη ζήλια του Σάρλ.

«Αν και ήξερε πως η Κλόντ ήταν η μισή της του Σάρλ, 'Αλτσια, που τον προσέλασαν και κατώρθω-σαν να παρηγορηθούν κάπως ο ένας τον άλλο. Η 'Αλ-τσια διαπίστωσε πως ο Ζάκ Σαρ-λ την Μπρίτζ Μπαρντ και μία ρική, όπου για την 'Αμε-τρεψτηκε τον πολυεκατομυ-ριοζο Τζών Κλάρκ, που πε-θανε από μία καρδιακή κρι-σι λίγες μέρες μετά το γά-μο τους, αφιανόντας της ό-λοκληρη την κολοσσία πε-ριουσία του.

Η 'Αλτσια διαβάζοντας προ ημερών πως ο Ζάκ έχει πιά ξανάσει τελείως την Μπαρντ σκέφτηκε πως τή-ρα, με τα εκατομμύρια της, δε θα δυσκολευόταν πιά να

πεισή τον Ζάκ να την παν-τρευτεί.

Εφ' ου λοιπόν για τη ρώμη, όπου εκείνος γυρίζει τώρα ένα φιλμ, τον συναν-τησε κι' έβαλε στα πόδια του όλοκληρη την παρουσί-α της, προτείνοντας του να έ-δρουν μια κινηματογραφί-κή εταιρεία, η οποία θα γύ-ριζε υπερπαραγωγές με ά-ποκλειστικό πρωταγωνιστή τον ίδιο το Ζάκ. 'Εκείνος ό-μως δε συγκινήθηκε.

«— Σ' αγαπώ, 'Αλτσια, της είπε, όχι όμως όσο πρέ-πει για να σε παντρευτώ. 'Απογοητευμένη η 'Αλ-τσια έφυγε με τα εκατομύ-ρια της για την 'Αμερική και σκοπεύει τώρα να διαβέ-ση τη μισή περιουσία της, για τα άρρωστα παιδάκια του Νοσοκομείου Παιδών της Ν. 'Υόρκης.

Αυτά τα παιδάκια, δή-λωσε η 'Αλτσια πιστεύω να μου χαρίσουν την αγάπη τους σ' αντάλλαγμα των χρη-μάτων μου...»

Η Κλόντ Κάρλ, ο δέν άργησε καθόλου να έκ-δικηθή τον Σάρλ. 'Αζ' να θο-ού ρ, για την εγκατάλειψή του.

Μόλις εκείνος έφυγε για την Νέα 'Υόρκη μαζί με την αντίπαλό της Κλόντ Μασ-σά, πήρε κι' εκείνη το έ-κροπλόνο κι' έφυγε για το Νέο Κόσμο. Πήγαυε να συ-ναντησή τον Φράνκ Σέ-ντ τραγό ο οποίος της έ-κανε κόρτε κατά την πρόσ-φατη παραμονή του στο Πα-ρισι, προκλώνοντας τότε τη ζήλια του Σάρλ.

«Αν και ήξερε πως η Κλόντ ήταν η μισή της του Σάρλ, 'Αλτσια, που τον προσέλασαν και κατώρθω-σαν να παρηγορηθούν κάπως ο ένας τον άλλο. Η 'Αλ-τσια διαπίστωσε πως ο Ζάκ Σαρ-λ την Μπρίτζ Μπαρντ και μία ρική, όπου για την 'Αμε-τρεψτηκε τον πολυεκατομυ-ριοζο Τζών Κλάρκ, που πε-θανε από μία καρδιακή κρι-σι λίγες μέρες μετά το γά-μο τους, αφιανόντας της ό-λοκληρη την κολοσσία πε-ριουσία του.

Η 'Αλτσια διαβάζοντας προ ημερών πως ο Ζάκ έχει πιά ξανάσει τελείως την Μπαρντ σκέφτηκε πως τή-ρα, με τα εκατομμύρια της, δε θα δυσκολευόταν πιά να

πεισή τον Ζάκ να την παν-τρευτεί.

Εφ' ου λοιπόν για τη ρώμη, όπου εκείνος γυρίζει τώρα ένα φιλμ, τον συναν-τησε κι' έβαλε στα πόδια του όλοκληρη την παρουσί-α της, προτείνοντας του να έ-δρουν μια κινηματογραφί-κή εταιρεία, η οποία θα γύ-ριζε υπερπαραγωγές με ά-ποκλειστικό πρωταγωνιστή τον ίδιο το Ζάκ. 'Εκείνος ό-μως δε συγκινήθηκε.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

★ Ο Τρέβορ Χόου-αρντ, που γυρίσσε στις 29 Σεπτεμβρίου την άση-πέτριο των γενεών του 'Ε-χει πάντα ένα παράπονο: «Όλοι οι ηθοποιοί λεί-πουν, κατορθώνουν και κρύβουν τα χρόνια τους, έ-νώ εγώ φαίνωμαι πάντα πιο μεγάλος απ' ό,τι ήμουν στην πραγματικότητα».

★ Ο Σύλβια Σόμερ, η έ-να όνομα που πρέπει να συγκρατήσετε. Είναι η νέα στάρ, στην οποία σπηρίζει πολλές έλλιπες ο άγγλικός κινηματογράφος.

★ Η Μωρήν Ο'Χάρα δέχτηκε να παίξει στο φιλμ «Το θούνο του Σπένσερ» το ρόλο μιας μητέρας 9 παι-διών. Σ' ένα δημοσιογρά-φο, που την ρώτησε πως δέχτηκε να υποδυθ' αυτόν, τον κάλε άλλο παρα κοκα-κευτικό για τη νοσηρία της ρόλο η Μωρήν απάντησε:

«Η ηλικία μου δε μου έ-πιτρέπει πιά να ένορκώω κοπελάκια. Άλλωστε ο ρό-λος μου αυτός έχει κι' ένα σπουδαίο για μένα αντάλλα-γμα: Το ρόλο του ενός από τα παιδιά μου υποδύεται η πραγματική μου κόρη, η ό-ποια κάνει έτσι το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο.

★ Η Καίτη Χιου-ορντ και ο 'Ενσεστ Μπόρνκιν γυρίσαν για μία ακόμα φορά, αποδίδον-τας πως ούτε μαζί μπο-ρούν να ζήσουν, ούτε όμως και χωριστά.

★ Ο Κούρτ Γιορ-υκνεσ ποτέ δεν ήταν τό-σο τρυφερός και τόσο περι-ποιητικός απέναντι στη χαρι-τωμένη γυναίκα του Σι-μούν Μπίρσορ. Α-τό όφειλε-ται ίσως στο ότι η Σιμούν περιμένει ένα εγγότς για να της προτείνει να γευματί-σουν ένα βράδυ, αλλά η έγκυμοσύνη της Σιμούν κόπη κατά δραματικό πρό-πο, με μία χειρουργική έ-κτομή που ακολούθησε στην 'Αμε-ρική με τη ρητή απόφαση:

«— Θά σε κάνω βασίλισσα του Χόλλυγουντ.

★ Η Κλόντ Κάρλ, η ό-ποια θγανίει τώρα κάθε βρά-δυ με τον Σινάτρα βήλωσε στους δημοσιογράφους:

«— Θά στείλω στον Σάρλ φάνους, τους δίσκους του θανάτου, και να τους, και την Κλόντ Μασσά. Θά μπορού-ν έτσι γ' ακούει ένα πραγμα-τικό τραγουδιτσί!...»

★ «Ναι, η Μάρ-βιν Κ-ρόλ θέλησε γ' αυτόκοτη-ση, μπορείτε να το πείτε α-πό τους αναγνώστες σας. 'Εγώ την έσωσα και θέλω να παρακαλέσω όλους τους φίλους της να την βοηθή-σουν, γιατί στην κατάστασή, που βρίσκεται σήμερα δεν ά-ποκλείεται να επαναλάβη την απόπειρα να τερματίσει τη ζωή της».

★ Η δλωρί αυτή την έκ-ανε ο Ζάν-Μαρί Νταλλέ, ο τελευταίος μεγάλος έρωτας της Μαρτίν, ο άνθρωπος τον όποιο δεν άποχωρίζεται από τότε που έσαναγρίστη από την Τσιτσί του Παρισι.

★ Ο Ζάν-Μαρί Νταλλέ ά-ποκάλεσε ακολουθός πως η Μαρτίν που βρίσκεται ση-μερα σε μία κλινική, ύστερα από μία τρομερή νευρική κρίση άποπειράθηκε να βάλ-η κρίση στη ζωή της κόθο-ντας μ' ένα ερωφί της Φέ-θες των χεριών της.

★ Η Μαρτίν συνήθισε πάντα να παραληλιζή τον έαυτό της με τη Μαρίλυν Μονρόε. Είχαν και οι δυο τις ίδιες αισθηματικές και καλλιτεχνι-κές άπογοητεύσεις και όταν έιωθε το θάνατο της Μαί-ριλιν άναφώνισε:

«— Μου έκλεψε το θάνατο, που ήθελα για τον έαυτό μου!...»

★ Μετά από το φιλμ «Μίς Χάρτεν», που θα γυρισούν έδω το Δεκέμβριο, λ. κ. κ. Πλάτων Σκούρας και Ν. Μι-νάρδος θα γυρίσουν στην 'Ελλάδα και ένα δεύτερο φιλμ. 'Ενώ το πρώτο είναι δραματικό, το δεύτερο θά είναι μία κωμωδία.

★ Σε ηλικία 70 χρόνων πέθανε στο Χόλλυγουντ ο η-θοποιός Χο-ύτ Γκίμπερ-σον, που έπαιξε το ρό-λο κόσμου σε πάνω από 200 φιλμ τύπου γουέστερν. Γύρισε το πρώτο του φιλμ, το 1910, αλλά το όνομά του έγινε γνωστό από το 1920 που άοργα να γυρίζ' όλο-τι θεδιώνον το Τζόν Φόρντ.

★ Ο Μπάρτ Λά-γ-καστανα, που γυρίζει τώ-ρα ένα φιλμ στην 'Ιταλία, έ-ποφελήθηκε της παραμονής του εκεί για να έπισκεφθ' μαζί με τη γυναίκα του Νόμια το Μοντεκατίνι, όπου κατά τον πόλεμο συναντήθ-καν για πρώτη φορά ο Μπάρτ όπηρετούσε τότε στον άμεικανικό στρατό ενώ η Νόμια ήταν μέλος ενός εί-δου που περιόδεε στο διά-φορα μέτωπα, για την ψυ-χαγωγία των στρατιωτών.

★ Ένας κεραυνόβόλος έρωτας τους ένωσε και όπως δήλω-σαν και οι δυο, είναι το ίδιο έρωταυμένοι σήμερα. ό-πως και κατά τις πρώτες έ-βδομάδες της γνωριμίας τους.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΤΟ κινηματογραφικό φεστι-βάλ Θεσσαλονίκης έκλει-σε με την άπονομή τριών πρώτων βραβείων στο φιλμ του Μιχ. Κακονιάνη «Η-λέκτρα».

1) Βραβείο καλύτερης ταινίας. 2) Βραβείο σκη-νοθεσίας. 3) Βραβείο γυ-ναικειου ρόλου στην πρω-ταγωνίστρια του έργου Εί-ορνη Παπα.

Το βραβείο φωτογραφίας δόθηκε και πάλι στους Δα-νιήλ και Βασίλειο, για το φιλμ τους «Ουρανός».

Το βραβείο του καλύτε-ρου ντοκιμανταίο το πήρε η «'Ηλέκτρα» του Τέντ Ζάο-πα (κινηματογράφησι υιάς πα-αττάσεως στην 'Επίδου-ρο) και ως καλύτερο φιλμ μικρού μήκους βραβεύτηκε «Η παρτίτσιας τελείωσε» του Μ-ά Χρηστίδη.

★ Αρχίζει σε λίγες μέρες το νύοισμα του φιλμ «Ο Κας'ανδρας», που ο Σκωρ-άκης Κασάκης θα σκηνο-θέτη για λογαριασμό του Κλέαρχου Κονιτσάκη με πρωταγωνιστή τον Κώ-στα Χατζήχρηστο. Το σε-ναρίο έγραψαν οι Ν. 'Ε-λευθερίου και Ν. Νικολά-δης.

★ Η νέα ηθοποιός Βι-θέττα Τσιούνη, από-φοιτος της Δραματικής Σχό-λης του 'Εθνικού Θεάτρου, στο όποιο και άνηκε, θά είναι η συμπρωταγωνίστρια της 'Αννας Φόνσου στο φιλμ «'Οργή». Η Βιθέττα έ-παιξε «συμβόλαιο άπο-κλειστικής συνεργασίας με την έταιρεία «Ρουσσόπουλοι-Λαζαρίδης Σαορής-Ψαράς» προκειμένου να πρωταγони-σθή και σε άλλες ταινίες της, που θά γυριστούν με-λωτικά.

★ Η «'Αν. Ζερβός» έ-πρα γραμμάτισε δυο νέες ται-νίες για άμεση παραγωγή. Η πρώτη θά είναι μία μεταφο-ρά στην όδον της θεατρικής έ-παινης «'Εντε στρέμματα παράδοξου» των Φραγκά και Στάυρου. Στο φιλμ θά προ-ταγωνιστήσουν οι ίδια πρό-σωπα που έπαιξαν το έργο αυτό και στη σκηνή.

Το δεύτερο φιλμ θά είναι ένα οικογενειακό δράμα με τίτλο «'Αμαυόλα, παιδί μου» και με πρωταγωνιστές την Άντιγόνη Βαλάκου, το Νίκο Τζόγια και την Γκιζέλα Ντάλι.

★ 'Ο πονεμένος τραγουδι-στής Στέλιος Καζαντζίδης, άποφασισμένος να έλaxθή την τελευταία του αισθημα-τική περιπέτεια, έ-φυγε για την Αυστραλία.

★ 'Από εκεί θά μεταβή στην 'Αμερική, με σκοπό να πα-ραίμενη πολύ καιρό.

★ Το χορευτικό ζευγάρι Μπέλας-Βέρα, 'Ελεν μετά την εμφάνισή την στην Ιτα-νική τηλεόραση, άρκεται τώρα στην 'Ιταλία, όπου προ-κειται να λάβη μέρος σε μία μεγάλη ταινία.

★ Η Είρην Παπά, που άκολουθεί τώρα μαθήματα φιλοσοφίας στο πανεπιστήμιο, όταν θά πάση το δίπλωμα σκοπεύει να ίδρύση Σχολή Θεάτρου.

★ Στην κατηγορία των κομψών προετινέται από φέ-τος και μία έντυπωσιακή έ-κπρωτος του άρτιου φι-λου, το γνωστό μακενέ-«Ρεγίλινα».

★ Οι άδελφοί Μαλλοδχοι μεταπήδον φέτος μαζί στην προ-ά, χωριστά όμως. 'Ο ένας θά παίζει στο θέατρο Κατερινας και ο άλλος στο θέατρο Λαμπέτι.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ άς τώρα, στη μισθοδο-σία πάντα προηγείτο ο Γιάν-νης, τώρα προηγείται ο Βα-σίλης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η θριαμβεύτρια του φεστιβάλ τραγουδιού Θεσσαλονί-κης Καίτη Μπελνίτα, ενώ υπογράφει αυτόγραφο σε Θεσσαλονικείς θαυμαστές της.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο σεπορτάζ

ΜΕ την άποτομο μεταβολή του καιρού τα θερινά θέατρα δέκοσαν τις παρα-στάσεις τους.

Συνεχίζουν μόνο τα θέα-τρα «Πορεία» και «'Ακροπόλ» που έν τώ μεταξύ έσπευ-σθησαν.

★ Πρώτο από τα χειμερι-νά θέατρα, έγκαινιάζει ση-μερα τη νέα περίοδο το θέα-τρο «Κοσμοπούλη» με το έρ-γο «Κάσσορ και Κλεοπάτρα» του Μπέρναρ Σω, και την 'Αλίκη Βουγιουκλάκη στον κεντρικό ρόλο.

Το έργο διανθίζεται με μουσική και τραγούδια του Μάνου Χατζιδάκι καθώς και χορευτικό που μοντάρισε ο Μανώλης Κασρινός.

★ 'Αλίκη έρμηνεύει ένα από τα τραγουδία του Χα-τζιδάκι, χορεύει δε κι' ένα λαϊκό μοτίβο, μαζί με τον 'Εμμανήλ.

★ 'Ο υιός του συγγα-φέος κ. 'Αγγ. Τεράκη κά-νει για πρώτη φορά την έμ-φανισή του σαν μουσικισ-τής, με την μουσική που έγραψε για το έναρκτηριο έργο του Μυράτ «'Ελκαραν-πημένη».

★ 'Εκτός από το έργο του Μυράτ και άλλα έργα πρό-ζας θά έχουν μουσική και τραγούδια που θά άποδίδουν για πρώτη φορά ηθοποιοί.

★ Στο «'Ακροπόλ» το φι-νάλε της νέας επθεωρήσεως «Κολοσσίων» παραείσως θά έχη θέμα τα μουσούκια. Στην ιδιότητα αυτή δη-μιουργία ο Γκιωνάκης θά παρουσιάζεται ως άγυφτος, με μουσούκι, και έρμηνευ-ται λαϊκών τραγουδιών τον 'Αν-δρέα Μπαρκαλέ.

★ 'Ο άσος της επιθεωρή-σεως 'Ορέστης Μακρής θά κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή του στην προ-ά. Θά συνεργασθ' με τον θια-σο της κ. Κατερινας στο δεύτερο έργο που θά άνε-βάση στο θέατρο «Μπουρ-νέλλα».

★ Υστερα από δίμηνο πα-ραίση στην Κύπρο, γυρί-σε στην 'Αθήνα, η δημοφί-λης τραγουδίστρια Μαρίνια Χατζοπούλου.

Στη Λευκωσία η Μαρί-νια Χατζοπούλου, έγινε δε-κτη από τον 'Εθνάρχη Μα-κάριο, προσεφέρθη δε και έλαβε μέρος σε φιλική πα-ρτίδα παραστάσεις.

★ Οι άδελφές Καλουτά, έπειτα από πολλά χρόνια έ-τοιμάζουν μία νέα περιοδεία στο εξωτερικό.

★ 'Ο άδελφος Καλουτά, έπειτα από πολλά χρόνια έ-τοιμάζουν μία νέα περιοδεία στο εξωτερικό.

★ 'Ο άδελφος Καλουτά, έπειτα από πολλά χρόνια έ-τοιμάζουν μία νέα περιοδεία στο εξωτερικό.

★ 'Ο άδελφος Καλουτά, έπειτα από πολλά χρόνια έ-τοιμάζουν μία νέα περιοδεία στο εξωτερικό.

★ 'Ο άδελφος Καλουτά, έπειτα από πολλά χρόνια έ-τοιμάζουν μία νέα περιοδεία στο εξωτερικό.

32

ΟΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΠΟΝΔΥΛΙΚΗΣ ΣΤΗΛΗΣ

Φυσικές αναπηρίες και ψυχικά συμπλέγματα

ΕΙΣΑΣΤΕ βέβαιοι ότι όλα τα παιδιά σας πηγαίνουν καλά; Θαυμάσια. Και έχετε την ίδια βεβαιότητα και για τη σπονδυλική στήλη; Στη δεύτερη αυτή ερώτηση, οι περισσότεροι γονείς βρίσκονται σε αδυναμία ν' απαντήσουν. Γιατί το μέρος του σώματος που προσέχουν λιγότερο είναι η σπονδυλική στήλη των παιδιών τους. Και όμως, οι παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης είναι περισσότερο συχνές από ό,τι φανταζόμαστε και οι ασθένειες που μπορεί να προκύψουν απ' αυτές αναρίθμητες.

Οι γονείς πρέπει να ξέρουν ότι όλες σχεδόν οι παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης μπορούν να προληφθούν ή να διορθωθούν, όταν τις προσέξουμε από νωρίς, δηλαδή, προτού τα όστα στερεοποιηθούν τελείως, γιατί κατόπιν δέ μπορεί να γίνι τίποτα.

Ας δούμε, λοιπόν, σε τι συνίστανται οι παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης.

ΑΣΤΑΘΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Όταν το παιδί στέκεται όρθιο, το σώμα του πρέπει να βρίσκεται πάνω σε μία νοητή κάθετο προς το έδαφος, χωρίς να ξεφεύγει καθόλου απ' αυτήν. Ένα βαρίδι που θα το κρεμούσαμε από την κορυφή του κρανίου θα πρέπει να περπάτη ακριβώς ανάμεσα από τους δυο ώμους, ν' ακολουθήσει την αύλακα των γλουτών και να πέσει ανάμεσα στις δυο φτέρνες ενώμενες. Η σπονδυλική στήλη, λοιπόν, πρέπει ν' αντιστοιχίει ακριβώς στο νήμα, από το οποίο κρέμεται το βαρίδι.

Η Ισορροπία της σπονδυλικής στήλης, όμως, είναι αρκετά ευαίσθητη. Η Ισορροπία αυτή έχει ως βάση τη λεκάνη, πάνω στην οποία η σπονδυλική στήλη «καρφώνεται» διά μέσου του ιεροϋ οστού.

Όπως είναι γνωστό, η σπονδυλική στήλη αποτελείται από 7 αυχενικούς σπονδύλους, 12 ραχιαίους, 5 οσφιακούς και 4 του ιεροϋ οστού. Κάθενας απ' αυτούς τους σπονδύλους παρουσιάζει μία αιχμή, που καλείται απόφυσις. Όταν το κεφάλι είναι σε κατάστασι ανάπαυσης, οι απόφυσεις των σπονδύλων πρέπει να βρίσκονται πάνω σ' ένα ίδιο άξονα. Όταν, όμως, γυρίσμε το κεφάλι μας, οι αυχενικοί σπόνδυλοι μετατοπίζονται ελαφρά. Αν και μετά την επαναφορά του κεφαλιού στην κανονική θέση, ένας ή περισσότεροι αυχενικοί σπόνδυλοι παραμένουν μετατοπισμένοι στη θέση που βρίσκονταν

όταν είχαμε το κεφάλι μας γυρισμένο, μιλούμε τότε για παραμόρφωσι της σπονδυλικής στήλης.

Από τη σπονδυλική στήλη, όμως, ξεκινούν τα νεύρα που διακλαδίζονται σ' όλας τις όψεις του σώματος. Έτσι, κάθε στροφή ή κάθε παραμόρφωσι της σπονδυλικής στήλης, ακόμη κι' ένα απλό δόκλιντρο των οργάνων, είτε γιατί συμπιέζει ένα νεύρο είτε γιατί προκαλεί έμφραξι μιας αρτηρίας και παρεμποδίζει την κυκλοφορία του αίματος.

Από κάθε όροφο της σπονδυλικής στήλης ξεκινούν νεύρα που διευθύνονται προς ώρισμένο όργανο. Έτσι, μία παραμόρφωσις των πρώτων ραχιαίων σπονδύλων μπορεί να έχει αντίκτυπο στην καρδιά, μία παραμόρφωσις από το 5ου έμφραξι του στομάχου, τη σπλήνα ή το ήπαρ. Κατά τον ίδιο τρόπο, η παρέκκλισις της πνευμόνος ή σ' τον θυρεοειδή αδένα. Η έμφραξις μιας γραιναι ενός μέλους κ.λπ. Στην σπονδυλική στήλη έχει επίσης την προέλευσι της η ισχιαλγία, που είναι από τις πιο βασανιστικές και πιο δυσκολοθεραπευτες ασθένειες.

ΟΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Τρεις είναι οι κυριώτερες παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης στο παιδί: 1ον) Η σκολίωσις. Καλείται έτσι η συστραφή ή η παρέκκλισις της σπονδυλικής στήλης από τον κανονικό άξονά της.

2ον) Η λόρδωσις: που χαρακτηρίζεται από γούδιασμα της σπονδυλικής στήλης στην περιοχή της οσφίος και άκαμψία του επάνω μέρους της.

3ον) Η κύφωσις (καμπούρα), που συνίσταται στην κίρτωσι της σπονδυλικής στήλης στην περιοχή των ραχιαίων σπονδύλων.

Μία άλλη παραμόρφωσις που παρατηρείται στα παιδιά είναι η ακόλουθη:

Κατά την περίοδο της ανάπτυξεως, τα δυο πόδια, το δεξί και το αριστερό, δεν μεγαλώνουν με τον ίδιο ρυθμό. Έτσι, τα κάτω άκρα δεν έχουν το ίδιο μήκος. Η λεκάνη τότε, για να διατηρήσει την Ισορροπία, ταλαντεύεται δεξιά—

Αυτή την έλλειψι συμμετρίας μπορούμε να την

αντιληφθούμε πάνω σ' ένα γυμνό σώμα, όταν το κυττάξμε από την πλάτη. Ο ένας του γοφός θα σ' ας φανή τότε πιο διαγκωμένος από τον άλλον.

Τί συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωσι; Το παιδί, που δεν μπορεί να μείνι με το σώμα γεγμένο προς το μέρος, όπου το πόδι του είναι πιο κοντό, κάνει μία στροφή της σπονδυλικής στήλης στην περιοχή των οσφυακών σπονδύλων, για να μπορεί να διατηρήσει την Ισορροπία του. Η σπονδυλική στήλη σχηματίζει τότε ένα κυρτό τόξο προς το μέρος του μεγαλύτερου ποδιού. Αλλά η κάμψις αυτή πρέπει ν' αντισταθμισθί με μία άλλη, που θα είναι αντίθετη από την πρώτη. Πραγματικά, δημιουργείται από δεύτερο τόξο, αντίθετο προς το πρώτο, στην περιοχή των ραχιαίων σπονδύλων.

Καί πάλι, όμως, η Ισορροπία δεν μπορεί να διατηρηθί. Θα χρειασθί, λοιπόν, και τρίτη κάμψις, που αυτή τη φορά θα γίνι στην περιοχή των αυχενικών σπονδύλων.

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΙ ΚΑΙ ΜΥΓΓΙΑ

Όλες αυτές οι κάμψεις έχουν ένα σκοπό: να ξαναφέρουν τη σπονδυλική στήλη στην κάθετο. Αλλά όπως είπαμε, δεν μπορούν να γίνουν παρά μόνο με αλληπάλληλες συστραφές. Οι συστραφές αυτές, όμως, κάνουν τους σπονδύλους να ξεφεύγουν από τον άξονα τους και αντιστοιχώς επηρεάζονται και οι πλευρές που στηρίζονται πάνω σ' αυτούς. Δημιουργείται έτσι ένα γούδιασμα του θώρακος προς το μέρος όπου βρίσκεται η κίρτωσις των ραχιαίων σπονδύλων, με αποτέλεσμα την παρέκκλισι του στέρνου από την κανονική θέση. Έχομε τότε την έντυπασι πώς το ένα μέρος του σώματος είναι λιγώτερο ανεπτυγμένο από το άλλο. Είναι δυνατόν επίσης οι άνω μέρη να ξεφεύγουν από την κανονική τους θέση και να ξεφεύγουν προς τα έξω σαν φτερά πεταλούδας.

Οι παραμορφώσεις αυτές έχουν διάφορες συνέπειες, που εξαρτώνται από την περιοχή της σπονδυλικής στήλης, όπου εντοπίζεται η βλάβη.

Όταν η μετατόπισις των σπονδύλων αφορά την αυχενική περιοχή, το παιδί υποφέρει από πονοκεφάλους, που είναι τελείως αδικαιολόγητοι στην ηλικία του. Άλλοτε πάλι δεν βλέπει καλά, πράγμα που οφείλεται στο ότι το οπτικό νεύρο δεν τροφοδοτείται επαρκώς, λόγω συμπιέσεως μιας αρτηρίας. (Πολλά παιδιά δεν βλέπουν καλά, μολονότι δεν έχουν μυωπία ή, αν έχουν μυωπία, ο βαθμός της αυξάνει για το λόγο που είπαμε).

Η μετατόπισις των αυχενικών σπονδύλων μπορεί επίσης να επιδράσει στη λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος. Το παιδί είναι τότε μελαγχολικό και δύστροπο, δεν κοιμάται καλά και βρίσκεται σε κατάστασι συνεχούς ένκενυριςμού. Η δρμονοθεραπεία, στις περιπτώσεις αυτές, εξασφαλίζει μέτρια αποτελέσματα, εφ' όσον δεν έσβαλεθί η βασική αίτια, που βρίσκεται στη σπονδυλική στήλη.

Αλλά και πολλές ασθένειες της μήτς, του λαιμού και του φάρυγγος έχουν την αιτία τους σε μία μετατόπισι των αυχενικών σπονδύλων. Λόγω της μετατοπίσεως αυτής, τα νεύρα συμπίεζονται και προκαλούν αντίστοιχα συμφορητικά φαινόμενα των βλεννογόνων.

Αν η μετατόπισις αυτή δεν διορθωθί εγκαίρως, το παιδί θα υποφέρει σ' όλη του τη ζωή.

Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΝΟΥΡΗΣΙΣ

Αν η βλάβη βρίσκεται στην περιοχή των ραχιαίων σπονδύλων, εκτός από την τοπική παραμόρφωσι, το παιδί θα γίνι ισχνό και άσθενικό, γιατί ο στενός θώραξ περιορίζει τις αναπνευστικές κινήσεις του. Η κατάλληλη θεραπευτική αγωγή θα ξαναδώσει σ' αυτά τα παιδιά την ζωτικότητα και το σφρίγος τους. Επί πλέον, θα τα απαλλάξί από πλήθος λειτουργικών διαταραχών στο μέλλον. Γιατί από την περιοχή αυτή της σπονδυλικής στήλης ξεκινούν τα νεύρα που ρυθμίζουν τη λειτουργία των κυριωτέρων οργάνων: ήπατος, πνευμόνων, καρδιάς, στομάχου, σπλήνας, νεφρών. Ο έντοποςμός της βλάβης στην περιοχή των

οσφυακών σπονδύλων, τέλος, είναι η κυριώτερη άφορμη μιας άνωμαλίας που φέρει σε απόγωσι τους γονείς, της νυκτερινής ενούρησεως των παιδιών. Θεραπεύοντας αυτή τη βλάβη, θα απαλλάξμε τα παιδιά από μερικά δυσάρεστα συμπτώματα που δημιουργεί αυτή η άκράτεια των ούρων κατά τον ύπνο. Θα το προστατέσωμε, έξ άλλου, από πολλές άνωμαλίες στο μέλλον (ισχιαλγίες, λουμπάγκο κ.λπ.).

ΟΣΟ ΕΝΩΡΙΤΕΡΑ, ΤΟΣΟ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Όπως είπαμε και παραπάνω, οι παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης δεν μπορούν να διορθωθούν παρά μόνον κατά την περίοδο που τα όστα είναι ακόμη εύπλαστα, δηλαδή που η στερεοποίησις των δεν έχει συμπληρωθί ακόμη. Γιατί αργότερα δεν θα είναι δυνατόν να γίνι τίποτα. Κατά την παιδική ηλικία, έξ άλλου, οι μύς που συγκρατούν τη σπονδυλική στήλη, όπως τα σχοινιά συγκρατούν το κατάρτι, είναι νός καρδιού, είναι περισσότερο ελαστική. Αν, όμως, υποχρεώσωμε μερικους απ' αυτούς να εργασθούν έντατικότερα, για να συγκρατήσουν την κλονιζόμενη Ισορροπία της σπονδυλικής στήλης, το αποτέλεσμα θα είναι ότι οι μύς αυτοί θα κουρασθούν και θα χάσουν βαθμιαία την ελαστικότητά τους ως που, στο τέλος, θα μεταβληθούν σε νεκρές μάζες, που δεν θα μπορούν να μάς εξυπηρετήσουν σε τίποτα.

Προκειμένου για τις παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης, ο κανών είναι ότι, όσο ενωρίτερα αρχίσμε τη θεραπευτική αγωγή, τόσο πιο Ικανοποιητικά αποτελέσματα θα έχωμε.

ΤΑ ΑΝΙΣΑ ΠΟΔΙΑ

Αλλά πώς είναι δυνατόν να διορθωθούν αυτές οι παραμορφώσεις;

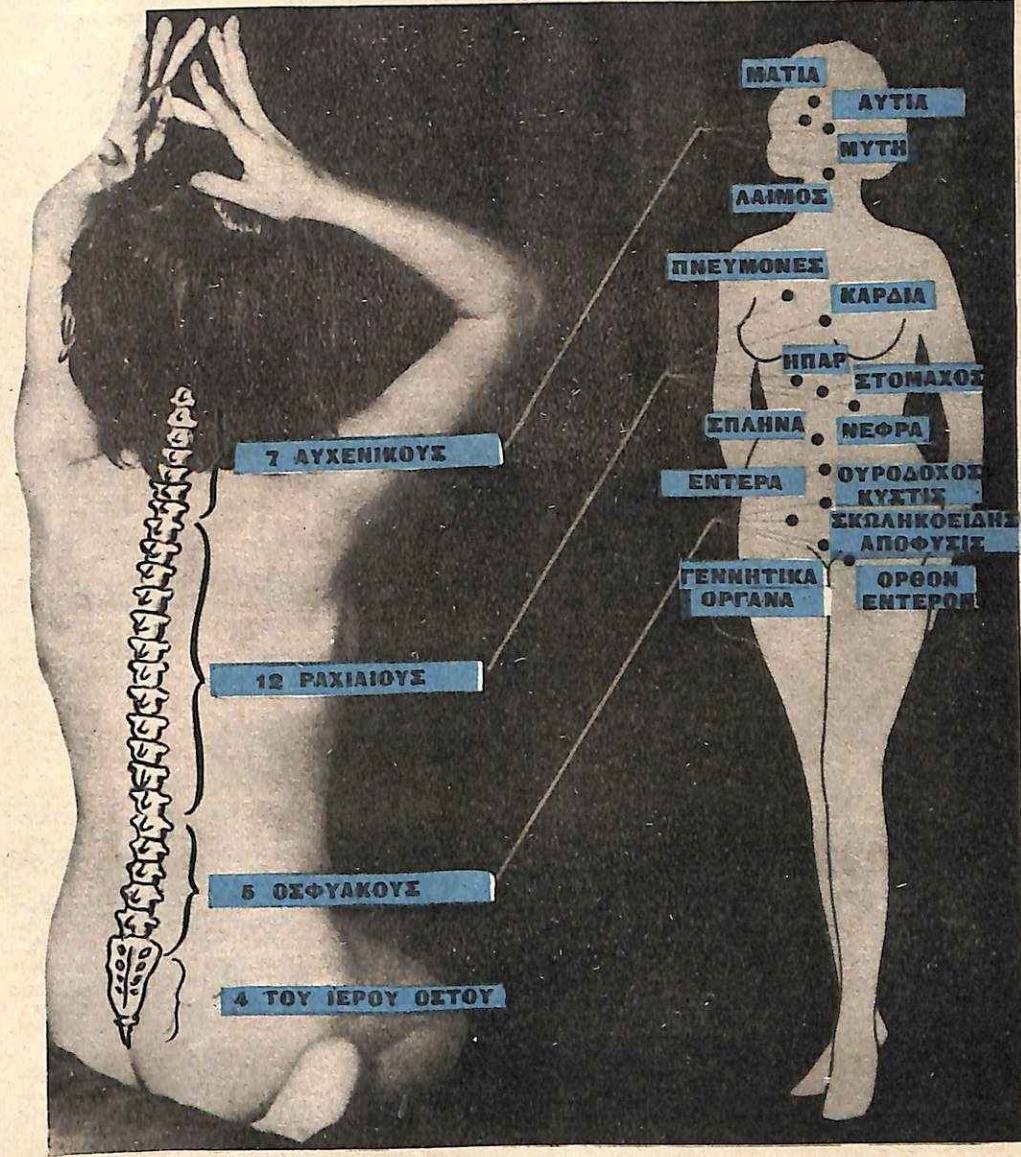
Σε περίπτωσι που τα δυο πόδια παρουσιάζουν διαφορά μήκους, θα πρέπει, πρώτα—πρώτα, να την εξουδετερώσωμε μ' έναν πρόσθετο πάτο, που θα δάλωμε στο παπούτσι του ποδιού, που είναι πιο κοντό.

Το παιδί πρέπει, έξ άλλου, να κοιμάται σε σκληρό κρεβάτι. Μπορείτε π.χ. να βάλετε μία σανίδα ανάμεσα στο στρώμα και το «κομμάτι» θα το συνθηθίσετε επίσης να κοιμάται χωρίς μαξιλάρι, σε τρόπον ώστε όλο το σώμα του να βρίσκεται στην ίδια ευθεία.

Προκειμένου για τις κυρίως βλάβες της σπονδυλικής στήλης (σκολίωσις, λόρδωσις, κύφωσις κ.λπ.) είναι προτιμότερο να τις προσεχίσμε, παρά να προσπαθώμε κατόπιν να λυθώμε, αφού οι παραμορφώσεις αυτές έχουν ήδη γίνει. Πρέπει, δηλαδή, να μην αφήνουμε τους σπονδύλους να μετατοπισθούν.

Στο κεφάλαιο αυτό, οι γονείς και Ιδικοί οι μητέρες μπορούν να κάνουν πολλά.

Μία πρόσφατη έρευνα μετράει ότι ένα μεγάλο των αγγλικών λυκείων έδειξε ότι ένα μεγάλο ποσοστό (38%) έπασχον από σκολίωσι ή από άρχη σκολιώσεως, που ωφέιλετο στην ελαττω-

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Οι τρεις όροφοι της σπονδυλικής στήλης, που αποτελείται από 7 αυχενικούς σπονδύλους, 12 ραχιαίους, 5 οσφυακούς και 4 του ιεροϋ οστού. Δεξιά εικονίζονται τα όργανα που επηρεάζονται από τα νεύρα που ξεκινούν από κάθε όροφο της σπονδυλικής στήλης.

ματική θέση του σώματος όταν έγγραφον ή όταν διάβαζον, 19%, έξ άλλου, παρουσιάζον έναρξι κυφώσεως.

Οι μητέρες στις περιπτώσεις αυτές, περιορίζονται συνήθως να κάνουν μερικές συστάσεις στα παιδιά τους πώς πρέπει να καθώνται στο τραπέζι της εργασίας τους, από τα πρώτα βήματα της σχολικής των ζωής.

Αλλά και μία πτώσις, ένα χτύπημα κ.λπ. μπορεί να προκαλέσουν παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης. Στις περιπτώσεις αυτές δεν πρέπει να περιορίσεθτε στα εξωτερικά συμπτώματα, που είναι συχνά χωρίς σοβαρότητα, αλλά να καταφεύγετε άμέσως στον ειδικό γιατρό. Πολλές παραμορφώσεις εξεδηλώθησαν χρόνια δόκλιντρα έπειτα από ένα πείσιμο ή ένα χτύπημα. Και όμως θα μπορούσαν να προληφθούν, αν η διάγνωσι της βλάβης γινόταν εγκαίρως.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ «ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ»

Σ' οποιαδήποτε περίπτωσι, η γυμναστική είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε θεραπευτικής αγωγής των παραμορφώσεων της σπονδυλικής στήλης. Εκτός από την ομαδική γυμναστική στο σχολείο, το παιδί που παρουσιάζει παρόμοιες παραμορφώσεις πρέπει να κάνει ατομική ορθοπεδική γυμναστική, που θα ενισχύει τους μύς της σπονδυλικής στήλης και θα προλάβι τη χαλάρωσι των.

Η γυμναστική αυτή πρέπει να συνοδεύεται και από τις κατάλληλες αναπνευστικές κινήσεις, που θα διορθώσουν τις παραμορφώσεις του θώρακος και δεν θα τις αφήσουν να μονομισηθούν.

Η ορθοπεδική γυμναστική είναι καλλίτερο να γίνεται στο βράδυ, για να μπορή το παιδί να ξεκουρασθί κατόπιν με τον ύπνο. Για τη γυμναστική αυτή δεν υπάρχουν ειδικοί κανόνες.

Πρέπει να καθορίζεται «έπι μέτρω» από τον ειδικό ορθοπεδικό γιατρό, σύμφωνα με την κάθε ατομική περίπτωσι.

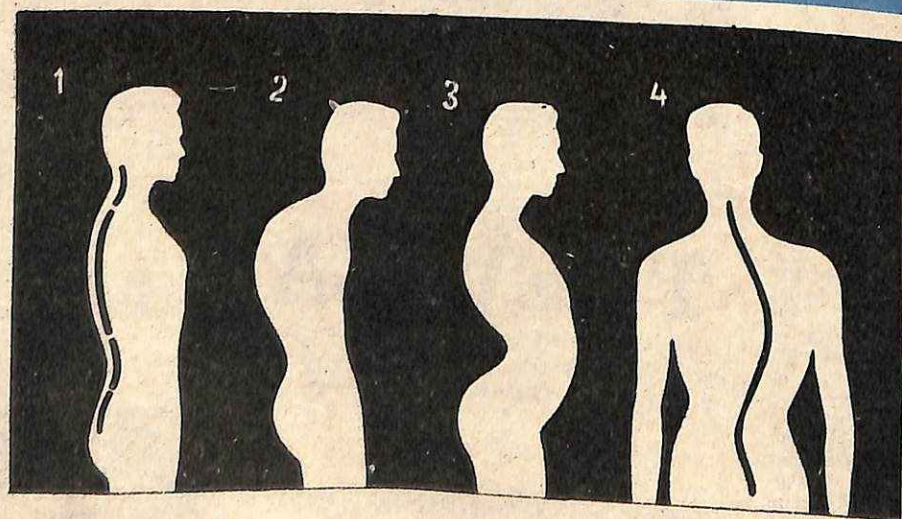
Καλόν είναι η γυμναστική να συνοδεύεται και από μασάζ, που πρέπει να γίνεται από ειδικό και έμπειρο μασέρ, για ν' αποδώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα.

Ο ΓΥΨΙΝΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ

Στις βαρύτερες περιπτώσεις, ο γύψινος επίδεσμος είναι απαραίτητος. Αυτός ο επίδεσμος θα εφαρμωθί αφού το παιδί υποβλήθι σε γενική αναισθησία. Γιατί έτσι θα είναι δυνατόν, πριν από την εφαρμογή του, να διορθωθούν οι υπάρχουσες παραμορφώσεις και να επαναφερθούν οι σπόνδυλοι στην κανονική τους θέση. Αυτός ο επίδεσμος, που ή μορφή της έκτεταθί σ' δόκλιντρο τον κορμό, θα παραμείνι στη θέση του επί 10 περίπου μέρες. Μπορούμε κατόπιν να τον κόψωμε εκ των άνω προς τα κάτω κι' από τα δυο μέρη και να διατηρήσωμε τα δυο ότρωκα, μέσα στα όποια θα κοιμάται το παιδί επί πολλούς μήνες.

Σε βαρύτερες μορφές, ενδείκνυται η όστεοεκτομή, που αποβλέπει στο να εξασφαλίσι μία καλλίτερη Ισορροπία της σπονδυλικής στήλης πάνω στη λεκάνη. Πρόκειται για μία δύσκολη έγχειρσις, που ή μορφή της εξαρτάται από το είδος του αποτελέσματος που επιδιώκουμε. Η έγχειρσις αυτή δέ μπορεί να γίνι παρά μόνον στο τέλος της περιόδου της αναστηρίσεως. Σε ώριμους περιπτώσεις, έξ άλλου, ενδείκνυται η ορθοπεδική μεταμόσχευσις, που αποβλέπει στην ενίσχυσι της σπονδυλικής στήλης και ειδικότερα των σπονδύλων που παρουσιάζουν βλάβη. Γίνεται όταν οι παραμορφώσεις έχουν καταστή όριστικές, για να μονιμοποιηθί η υπάρχουσα κατάσταση και να προληφθί χειρότερες στο μέλλον.

Ραδιογραφία της σπονδυλικής στήλης παιδιού, πάσχοντος από σκολίωσι.

Οι κυριώτερες παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης.—1. Κανονική σπονδυλική στήλη.—2. Κύφωσις.—3. Λόρδωσις.—4. Σκολίωσις.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

ΌΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΤΡΙΠΖΟΝΤΑΣ δὲν τὴ βοήκε. Δὲν ἀνησυχῆσε γι' αὐτό — δὲν ἀνησυχῆσε ποτέ γιὰ ὅ,τι τὴν ἀφορούσε... Μπήκε στὸ γραφεῖο του, ἀνοίξε τὴν μπαλκονόπορτα τῆς βεράντας, ποὺ ἔβλεπε στὸν κήπο καὶ ἔβλεπε στὴ μαλακὰ πολυθρόνα, δίπλα στὸ ἀναμμένο λαμπατέρ μετ' ὁ μεγάλο γαπωνέζικο ἀμπατουρ. Τράβηξε ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει ἀπορημένα. Γύρισε καὶ τὸ κομμάτι τοῦ ραδιοφώνου καὶ μὴ ἀπαλὴ μουσικὴ χοροῦ ἀπὸ τὸ Μόντε-Κάρλο τοῦ θυμισε, ὅτι ὅλα ἦταν ὁμορφα τὶς γλυκὲς καλοκαιρινὲς νύκτες, ὅπως αὐτὴ στὸ μεσογειακὸ λιλιπούτειο βασίλειο τῆς Γκρέις Κέλλυ...

Δὲν ἦταν ὅμως καὶ ἐδῶ τὸ ἴδιο ὁμορφα; Μποροῦντά του, ἀπὸ τὸ κἀδρο τῆς ἀνοικτῆς μπαλκονόπορτας, ὁ ἔξοχος πίνακας ποδοῦλε γεμάτος ἀσπιόσκονη τοῦ φεγγαριοῦ. Δουλοῦδια, δέντρα, συντριβάνια, κάγκελλα μετ' αἰγόκλημα, παρτέρια, βερικοκιάς, ποὺ ἀνάμεσα στὴν προσινάδα τῶν φύλλων τοὺς ἀστραποβολοῦσαν τὰ γινωμένα βερύκοκα — ἕνα-ἕνα καὶ ὅλα μαζί, συνθέτανε τὴν ἀσύνκοιτη ζωγραφικὴ τῆς γοητείας. Γιὰ νὰ τὴ χαρῇ πλὴν πολὺ, ὁ Βάσος ἔσθυσε τὸ λαμπατέρ, ἐνῶ ἄφηνε τὸ βιβλίο νὰ πέσει στὸ πάτωμα.

Ἦταν, ἀλήθεια, ὁμορφα ἀπὸψε! Ἡ πανσέληνος κυλοῦσε σὲ ἑσπερινὸς καταράκτες, γιὰ νὰ τοὺς βάλῃ νὰ τρέξουν ἀνάμεσα στὸ τοπίο. Μὴ ἀνυπόκριτη μαγία ἔφερε τὶς ἀνάλαφρες πνευλιές τῆς ἀπάνω στὸν ἄερατο μουσαμά, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀσύνκοιτο ζωγραφικὸ ἔργο. Μετ' ὁμοκλεισμένα μάτια ὁ Βάσος ἀναπόλησε τὴ μέρα του: Ἦταν, ὅπως πάντα κοινότητα ἐνδιαφέροντα: Ἐχε κλείσει δύο δουλειές μετ' ἐξαιρετικὰ ἐπιμετρεῖς ὄρους, ἔχε ὑπαγορεύσει καμμιὰ δεκαριά γράμματα στὴ δακτυλογράφο καὶ ἔχε φάει τὸ μεσημέρι σὲ ἕνα βιαστικὸ τέτ-α-τέτ μαζί μετ' ἡ Λίνα, σὲ ἕνα ἀπόμειρο ταβερνάκι τῆς Βάρκιζας. Μετ' ἡ Λίνα... Ὅποτε γιὰ μὴ σιγαμὴ δὲν ἔχε σκεφτῇ τὴ Βάνα, τὴ γυναῖκα του. Γιατί νὰ τὴ σκεφτῇ; Ἡ γυναῖκα μας εἶναι ἑλδος στὴν ἐπιπλοῦσά μας. Νά, τοῦ θυμῆκε αὐτὴ τὴν ἀκίνητη λιμνοῦλα στὴ μέση τοῦ κήπου, ποὺ κόντευε νὰ γίνῃ τέλειμα...

Μὲ μόνη τὴ θύμωσι τῆς Βάνας, ὁ Βάσος χαμοουρήθηκε. Ἦτανε παρὰ ἔξω τὸ πῶς αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακριὰ, τοῦ ἔφερονε νύστα! Καὶ τὸ πῶς παρὰ ἔξω ἦταν, ὅτι τὴν ἔχε πάρει ἀπὸ ἔξωτα... Ἦταν πλεγματικὰ ὁμορφη, μονότονα τουφεκί, ἐκνευριστικὰ πιστή... Δὲν ἔχε ἀργήσει νὰ ταξινομηθῇ ἀνάμεσα σὰ εἶδη τοῦ γοιμοκρυοῦ. Δὲν ἔχε δείξει δυσσώρευση γι' αὐτό. Ἐχε δεχτῇ τὴν ἐξέλιξί τῆς μετ' ἡ ἀδιαμαρτυρητικὴ μοιρολατρεία, ποὺ ἔχε διώξει ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς ἀκόμα καὶ τὶς πὺ ἐλαφρὲς τὶναις μῆρας τῆς ἔκανε καλὸ...

Δὲν ἔχε πάρει ποτὲ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ μετ' ὁ ἐξοργιστικὸ ἐνδιαφέρον τῆς: «Δὲ θέα τὸ πουλόδερο σου; Εἶναι ὑγρὰ ἀπὸψε...». Ἡ: «Δὲν εἶναι πὺ καλὲς ἀπὸ τὸ σνίτσελ οἱ κοπολέ-

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τες; Σέρω, ὅτι τὶς ποταμιάς...». Ἡ: «Μὴν πίνης νερό μετ' ὁ παγάκια γιατί εἶσαι ἰδρωμένος...». Μία εὐσυνείδητη ντάμ-ντε-κομπανί, ποὺ εἶχε τὸ ὄνομά του...

Γιὰ μὴ βιαστικὴ στιγμὴ, κέντρισε τὸ μυαλό του Βάσος ἡ ἀπορία: Ποῦ νάχε πάει ἄ-εχε βγῇ νύχτα;... Δὲν ἀπασχόλησε ὅμως γιὰ πολὺ ἡ φτωχὴ ἀνάνησι τῆς τὸ ἐνωϊστικὸ μυαλό του; Μετὰ τὴ στιγμιαία τῆς ἀνάδυσί στην ἐπιφάνεια, ἡ Βάνα βούλιαξε σὰ σκοτάδια τῆς ἀδιατάραχτης ἀδιαφορίας...

Κουρασμένα τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ πολὺ ἀσπῆ, δὲν ἀργήσανε νὰ μισοκλείσουν. Μὴ ἔνι-δίπλα του ἡ Βάνα... «Νά, σὰ νάτανε

ἕνα κομμάτι τοῦ τηλεφώνου τὸν ἔ-πλησε. Νευριασμένος ἀρκετὰ, σήκωσε τὸ ἀκουστικό:

— Λέγετε...

Καὶ τότε μὴ φωνὴ ἔσθη γέμισε τὰ αὐτιά του:

— Εἶμαι δική σου, γλυκὲ μου, ἀγαπημένε μου... Δὲν ἔχω ὄνειρο ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βουλιά-μοναδικὸς ἄντρας στὴ ζωὴ μου — αὐτὸς ποὺ λατρεύω!

— Βάνα!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦτανε γεμάτη ἐκπληξί! Ἡ Βά-να! Καὶ γιατί τοῦ τηλεφωνοῦσε; Ἀπὸ ποῦ; Καὶ δὲ μπορούσε νὰ τοῦ τὰ πῇ ἀπὸ κοντὰ;... Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάη μακριὰ του καὶ νὰ τοῦ τὰ τηλεφωνήσῃ;

Ἡ φωνὴ τῆς ἀνέλαβε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριό:

— Εἶμαι δική σου, ἀγαπημένε μου, ὅχι μόνον γιὰ τὸ λατρεύω, καὶ γιὰ τὸ νύμιος οἶα του... ἔχω ἀπὸ καιρὸ πάψει νὰ τοῦ ἀν-θρα σὲ σένα! Πάρε με!... Εἶμαι ἕνα μικρὸ ὁρὸ παρὰ ἔξω τῆς μεγάλης, τὴ δυνατὴ σου ἀν-ταρξία ἀγκαλιά...

Ἡ φωνὴ τῆς ἔσθυσε ἔκλυτη, καὶ ἀκούστηκε ἕνα φίλ στὸ ἀκουστικό...

— Βάνα!... Ἐναποκρίστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Βά-

Καταλάβαινε τώρα: Ἡ Βάνα, ἡ περιφρονη-μένη γυναῖκα του, τὸν ἀπατοῦσε!... Κι' ἔχε διαλέξει αὐτὸ τὸν πρόστυχο καὶ χυδαῖο τόπο, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀδιαφορία του: ἔχε πᾶ-

ροι τὸ τηλεφώνον καὶ τοῦ τηλεφωνοῦσε προκλη-τικὴ καὶ ἀναίσχυνη, τὴν ἐρωτικὴ τῆς συνάν-τησι μετ' ἕνα ἄλλον — μετ' ἕνα μιστὸ ἀντίζηλο!

Γαντζώσανε τὰ δάχτυλά του ἀπάνω στὸ ἀ-κουστικό:

— Βάνα! Αὐτὸ ποὺ κάνεις θὰ τὸ μετανοῶ-σας!...

Γεμάτος ἐκπληξί, ἐνοιώθε, ὅτι ἕνα ἐντελὸς παρὰ ἔξω ἐνδιαφέρον ὁδοντοῦ ἡδονικὸ ἔχε μα-στιγώσει τὴν συζυγικὴ ἀδιαφορία του... Γιὰ πρῶ-τη φορὰ ἀπὸψε αὐτὴ ἡ ἀσπιδαντὴ, αὐτὴ ἡ μο-νότονη καὶ κοινότητα γυναικοῦλα, ἀποκοτοῦσε ὄντοτητα, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα πλάσμα μετ' ἰσχυρὴ προσωπικότητα, ἱκανὸ ἀκόμα καὶ νὰ κἀν νὰ πονῇ τὸν ἀδιαφορο σύζυγο...

Ἡ φωνὴ τῆς ἔναγέμισε τὸ ἀκουστικό, κομ-μένη ἡδονικὰ ἀπὸ φίλια καὶ ἀναστεναγμούς:

— Ἐλα!... Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη στιγμὴ μας, διαλέχτε τῆς καρδιάς καὶ τοῦ κορμοῦ μου... Ἐλα!... Δόσμον τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς, κέρδισέ τὴν καὶ εὐ!

— Ἐλεεινὴ! Βουχήθηκε ὁ Βάσος, ἔξαλλος, ἀσυγκράτητος, ξεδιάντροπη! Κάθαμα!

Βρόντηξε μετ' ὁ δύναντο τὸ ἀκουστικὸ ἀπάνω στὸ τηλεφώνον καὶ σπρώχθηκε. Τὸ ἀσπιδαντὸ μισο-σκόταδο μεγάλωσε τὴν ἡδονικὴ ταραχὴ του. Πάτησε τὸ κομμάτι τοῦ λαμπατέρ καὶ εἶδε μπρο-στά του αὐτὴν, ποὺ μόλις τῆς ἔχε κλείσει τὸ τηλεφώνον — τὴ γυναῖκα του!

— Βάνα!... ἔκανε πελαγωμένους.

Δὲν τοῖμοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ. Κατακόκκινη, γεμάτη ταραχὴ, κύτταξε τὸ μικρὸ βυσανί χα-λί, ὑποσπᾶ στὸ γραφεῖο του...

— Ἐπρεξέ καὶ τὴν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του, ἀγρια, δυνατὰ, ἐνωϊστικὰ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ καὶ νὰ τὴν πνίξῃ ἀπὸ ἐκδίκηση!

— Βάνα... Σὲ ποῖον μιλοῦσες στὸ τηλε-φώνον;...

Δεῖλὰ σήκωσε τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν κύτταξε, γεμάτη ἱκανοποίησι:

— Ἦτανε μὴ μικρὸ φάρσα...

— Μικρὸ φάρσα;... Κι' ἡ φωνὴ σου;...

— Μαγνητοφωνημένη... Ἡ Βούλα ἀνάλαβε νὰ σὲ βάλῃ νὰ τὴν ἀκούσῃς στὸ τηλεφώνον...

Γεμάτος ἱκανοποίησι, τὴν ἔσφιξε τουφεκὰ:

— Γιατί τῆκανες αὐτό;...

— Γιὰ νὰ σὲ κερδίσω... Ἐβλεπα, ὅτι σὲ ἔκανα καὶ ἔπαξα λίγο σωτήριον ἄετρο... Δὲ μὲν κρατᾶς καὶ γι' αὐτό;...

Ἦτανε δυνατὸ νὰ τῆς κρατᾶ καὶ; Τὴν ἔσφιξε σὰν καινοῦργιο πλάσμα, σὰν ἐρωμένη, ἀναβαταμένη, ἀναβαταμένη στὴν ἰδέα τῆς ἀ-πιστίας, γεμάτος διπλὴ ἐγγνωμοσύνη! Γιατί ἡ ἀπιστία, τῆς ἦτανε ψευτικὴ, τὸ ἐρωτικὸ ἐνδι-αφέρον ὅμως ποὺ τὸν ἔχε ἡλεκτρίζει ἀληθινό...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Βάνα... Σὲ ποῖον μιλοῦσες στὸ τηλεφώνον; τὴ ρώτησε ὁ Βάσος.

Πώς πρέπει να περιποιηθούν τὸν ἑαυτὸ τους οἱ γυναῖκες

[illegible][illegible]

...καταναλωτή, παράγοντες και
το επιπλέον, η αγορά των προϊόντων που
αφορούν στην συσκευή, κυρίως από
μας σας από το τριήμερο στο δέ-
ρον ήλιο και τη ζωή που παίζουν με
"Ασφαλείς" πρέπει να το παίξουν
ρά ότι όλη. Πόσες ταυτότητες
γιας ρυτίδες, δεν είναι μάρτυρες
αυτής της άδελφείας καινού-
ριας προνομίου άφορας, που με
στη το δέκατος, που με
το πλαστικό, "Εγώ να υπο-
καί θα ζωντανεύει" Ένα πραγματι-
κό, που θα έχετε
προσώπου σας, Σας άμενεται
τι το πλαστικό, όλη την
να είναι, που θα έχετε
πρέπει να είναι άδελφο
που θα σας χαρίσουν με κινήσεις
και όχι να το έρθουν
σκαμνί, να το πρώτο
ηγετες...! που, χωρίς
την.

πτες... που και συμπεριέσεις και χωρίς
 την κυκλοφορία των αερίων και ταχύ-
 καθώς και της λέμψης στην διαδρομή
 σταματούμε με αποτέλεσμα, αντίθετα με
 τρέφονται με αποτέλεσμα να μη
 να αλμα... και κύτταρα να μην
 χι δε μόνον αυτό αλλά και με αρρο-
 ην ή έντονη κίνηση από τους
 ή άρα όσο και να συμπερι- τόσο σε ταχύ-
 θλάσει (κοκκινίσει), οι άμοιες εκ-
 να τις περισσοτέρως, οι άμοιες εκ-
 χι αλτία της για την άμυνα
 έλθει, η κυτταρική άμυνα
 που σας με...

τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀρχι-
ποῦ σὰς με ὅλες τῆς συνέπειες, καὶ ἔ-
πως π.χ., τὰ περὶ τὴν συνέπεια, "Ο-
δοῦτο σὺν αὐτῷ, καὶ γενικῶς, τὸ
παρόντα τοῦ προσώπου, τὸ
τῆς τῶν κινήσεων, ἡ ψα-
μασάδα πρέπει να εἶναι πλαστικῶς
προκαλεῖται τὸ ἀπὸ ἀργὺν ρυθμῶ
πολλὰς τὸ αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης
διακρίνει καὶ φέρει τὴν ἐξέλιξη
ναί τ' ἐπιγνώμονα τοῦ πλαστικοῦ
με τὸ πλαστικὸν μασσάδα εἶ-
ναι τὸ μέθοδον τῶν Μαζῶν
μηχανικῶν, τὸ ἀπὸ τῶν Δανῶν,
θεῖα ἀπὸ μικρῶν, με εἰδικῶ
εὐδαιμονία.

από που απορρέουν, με ειδικό
δεικτικό, μικρές βεντούζες, δύο το
σύνολο, στηρίζονται στη βάση
μέσως από τη επιθυμητή και τα μορφή
τορσιών, διαδραμάτιζαν όλες τις στα-
σεις του αλυσίδας, όπως η Τράφα.
Οι μικροσυστοιχίες, δερμάτινες, σε
ποικιλία, την κυκλοφορία του αλ-
βουίνου, με αποτέλεσμα, στο φαινο-
νόμενο, να προπορεύονται να είναι
από τις πρώτες, που είχαν συστή-
μα, κατά τη διάρκεια
του καλοκαιριού. Με τις βεντούζες
αυτές, που είχαν διάφορα σχήμα

μπορούμε να κάνουμε και ειδικό
μασάζ μέσα στις ρυτίδες σας με
το σκόπο να τις ξεθωιάσουμε και
να τις ελαττώσουμε, τόσο κατά θέ-
θος όσο και κατά έκταση. Κατόπιν
προχωράμε στη θεραπεία μιας αί-
νης προβλήματος στην έπαρση, η
οποία μηχανήματος «Ρομπότ», που
σκόπε έχει εκτός του κυκλομασάζ
το που τσώνει το δέρμα να ριξη και
νεκρά κύτταρα του προσώπου και
μαζί μ' αυτά όλους τους λεκέδες
(πανάδες, φακίδες κλπ.), που εί-
χε πάρει το δέρμα σας κατά την
παράνομή σας στην έξοχή.

[illegible]

ἄν θυγόν πρὸς τὰ ἐκείνη ἀπο-
 ζωντανεύουσι. Ἡ ἐν συνεχείᾳ ἀπο-
 μογή ρευσμάτων ὑψηλῆς συχνότητος
 εἶχει σαν ἀποτέλεσμα τὸ μόνιμον πα-
 οῖσι καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀσπεντικού κα-
 τὰ ἐπιτευχθέντος τοῦ δερμάτος
 ἀποτέλεματος ἐπὶ τοῦ δερμάτος
 σας. Τέλος ἡ ἐφαρμογή μιᾶς μάσκας
 βιταμινούχου θρεπτικῆς ἀνὰ ἑξῆς
 ἀποτέλεσμα τὴν ἐλαστικότητα τοῦ δερ-
 ματος ἐλαττώνει. Ἡ βέρμα σας, οἱ δὲ
 προτεινόμεναι ὁμορφίαι. Καὶ τὸ ἐλαιο-
 ρυτιδὲς ξεφορτίζουσι. Καὶ τὸ ἐλαιο-
 ταίο δαπὼν τὴν θερμασίαν καὶ ἀπο-
 τὴν εἶναι τὸ μηχανήμα «ΛΟΜΟΝ» πα-
 ρέχεται ἐντελὲς ἀπὸ τὸν ὁμῶν δ.

τῆς εἶναι τοῦ μηχανήματος
 τοῦ ὁποῖο ἐκπέμπει ὑπὸ μορφῇ κα-
 λυμμένων «αερίων» καὶ αὐτῶν
 στριγκνὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἠσφαλ-
 κη χιόνια ποὺ ἀφίενται τῆς λειτουργίας
 καὶ κατ' ὀνόμαζ' ὅλας τὰς πρακτικὰς μετὰ
 τοῦ δερμάτος. Τῆς θεραπείας αὐτῆς
 τὸ τέλος αὐτῆς «Αἰσθητικὸν» Ἀποδοῦν
 λέγεται ἂν Ἀισθητικὸν ἂν ἔχῃ ἀλλὰ εἰ
 πύετο τὸ δερμα καὶ εἶναι εἰν δερμα
 ἐμφανιστῇ, καὶ καὶ εἶναι εἰν δερμα
 γερό, λεῖο, μὲ δελουθένια ἀφ' ἡ
 ρίς κοκκινίλλει καὶ μάσημα ὅρα
 πεπτα αὐτῇ διαρκεῖ μάσημα ὅρα
 ρίτου καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἐπαναλη-
 ρθῇ μετὰ 7—10 ἡμέρας ἢ καὶ με-
 ὤστερα κάθε 5 ἡμέρας τῆς θεραπείας αὐ-
 τῆς. Συμπληρωματῶς τῆς θεραπείας αὐ-
 τῆς εἶναι μὴ θεραπεία αὐτῆς ἀλλὰ
 κούς ὁρούς, τοὺς ὁποίους ἀπαιτοῦν
 αὐτῆς.

τῆς είναι ἡμῶν
 κούσ ἀρρώστους, τοὺς αὐτοῖους
 τίς σὸ πρῶτόν σου, Τέτοιον βίω-
 λογικὸ ὄρροϊ εἶναι τὰ ἐγκύλιματά
 λτάν ὀρρός δὲ ἀπὸ ἐμβρύου ἢ μινιον,
 πασκούντα, καθὼς καὶ ἀπὸ κύτταρα
 χυμοῦ ἐμφέρων, ζωντανά Νήσαν,
 κατά τὴν μεθοδόν τοῦ Νόκου,
 κληρωφικὴ κατ' ἑνὸς ἀνθρώπου
 νοσησι καὶ ἐνέστις μέσα στις ἐξά-
 φαντες βιοσυμπλοκαὶς ποὺ τίς ἐξά-
 φαται γὰρ ἔνα ὁρισμένο διάστημα
 ἤ καὶ ποὶ προαίρεσιν στὴν ἐπιπα-
 μοχλὶ εὐδικῶν ηλεκτρονικῶν καὶ σε
 νημάτων καὶ νήσε προσποτικῶν αὐτοῖα

μολη ελθόντων πλεονεκτημάτων και νικήματα σε κάθε περίπτωση, και τα οποία κάθε τιποτά δέρματος, και τα οποία ρυθμίζονται τόσο ως προς την ένταση, όσο και ως προς τη διάρκεια από το κάθε περιστασιακό αποτέλεσμα. Βέβαια για γιάτρο του Ινστιτούτου η θεραπεία να λείψει όλα όσα ήταν ή θα είναι επιπλοκές εξωτερικά και ενσωματωμένα. Δηλαδή, με όλα τα κανονιστικά αποτελέσματα μέσα στο χρόνο, για τον ασθενή, ώστε ο χρόνος να περνά χωρίς να αφήνει σημάδια και να παραμένει νέος και γερός. Και εάν τέτοιες θεραπείες σάς συνιστώ ανθρώπους από ισχυρούς έμβρυων ζωντανών.

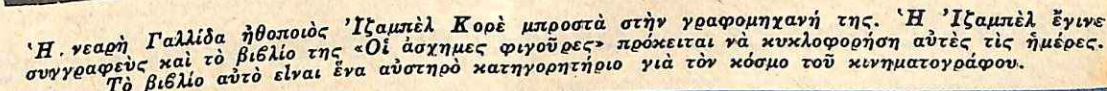
ένεστος που αρπάζει
 πού, τη μεθόδο Νίχανς με ζωντανά
 κύτταρα από όρρο Μπογκοζιλέτ, τη
 μεθόδο της 'Αννας 'Ασλάν με το
 φάρμακό της H3 και όχι την άπλη
 Ναφοκατίνη, μαζί με τις ένισχυτικές
 της ουσίες για κάθε περιπτώσει, ή
 τέλος το Ιονιμένο όξον. Βέβαια ή
 χρησιμοποίησι ενός γαλακτώματος
 θρεπτικού χλωροφύλλης, καθώς
 και μίας βιολογικής κρέμας από
 πλάσμινα κλπ. είναι απαραίτητη
 γιά ή διατήρησι του δέρματος.
 Αλλά σφαλώς σέ γενικές γραμ-
 μέσ.

ΒΙΕΡΑ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ
Βιοασθητικός-Προσωπολόγος
Τηλ. 312.728

Η ΗΘΕΟΠΟΙΟΣ

ПОУ «ГРАФЕИ»

ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

«ΚΟΡΙΤΣΙΑ όλου του κόσμου
μάθετε από μιά κοπέλλα σαν
και σας τί σημαίνει να κάνετε καρ-
ριέρα στην Ξιμωματονοσάφω».

Αὐτὴ ἡ ἀφορίσμις θα ὑπάρχῃ στὴν πρώτη σελίδα τοῦ βιβλίου, μὲ μιὰ νεαρή καὶ ἀρκέτα νύχτο. Πρόκειται γιὰ ἐκκοφισμὸ στὴ λήθη. Πρόκειται γιὰ ἐκ βιβλίου μαχητικὸ καὶ διασκευαστικὸ μαζί, μὲ κἀποὶ ἀπὸ τὸν τί-
τλο «Οἱ ἀρχαῖες μορφές, διηγούμενες τις πικρὲς περπετείες μιᾶς κοπέλας μὲ χωρὶς σχεδόν τὸ καταλόγηθαι, βρέθηκε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν κόσμο, μὲ πολλὰς ἐκθέσεις, διεισφέροντας σὺν μιᾷ παραχωρημένῃ πραγματικότητι».

Αὐτὴ ἡ ἰδιότυπη ἠθοποιία συγγραφέως εἶναι ἡ 'Καρμελί. Κορεΐ. Εἶναι ἐκατοστὸ χρόνων, πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ἐξω καὶ τέσσαρα χρόνια ἐν στή Ρώμη.

Υστερα από μία μεγάλη σειρά από φιλμ που γύρισε στην Τσιναϊκή δάη, χωρίς κανένα από αυτά να της δώσει την ευκαιρία να ικανοποιήσει τις καλλιτεχνικές φιλοδοξίες της, αποφόρεσε να πάρη χαρτί και καλαμάρι ή μάλλον για να είμαστε ακριβέστεροι μία γραφομηχανή και να έμπιστευή στα χαρτιά την ιστορία της.

«Ολα άρχισαν—Έτσι άρχίζει η Ύλη.
Ζαμπέλι Κορέ την αφήγηση της Έν-
κλειρο πασιβίον πρώην του Νοεμ-
βρίου του 1956. Η βροχή έλγε από
κατήφεια, άλλα έκκανε κρύο. Έπρεπε
σχεδόν για να φτάσω εγκαρσώς στο
σχολείο μου και καθώς προωρούσα
έφαγα γύρω μου με το βλέμμα για
να ανακαλύψω ένα ρολόι του δρό-
μου που θα με πληροφορούσε για
την ώρα. Στη γωνία ένα «Ε.
Βεντούς είδα επί τέλους ένα «Ε.
δείχνει ακριβώς όχτω και έκοιπότινε»
«Έκεινη ακριβώς τη στιγμή στο ρο-
λόι του καιρού σημείαι η ώρα για
με συνάντησι, που θα έπαυε σπου-
δαίο ρόλο στη ζωή μου. Η συνάν-
τησι

— «Εσείς εἰστε ἀκριβῶς ὁ τύπος
ποῦ ζητοῦσα, ἀκουσα μιά φωνή.
» Ἐνας κύριος μὲ μοντοκόμερο σπε-
κόταν καὶ μὲ κύτταζε, ἀπλώνοντα
τὰ χέρια μὲ μιά ἐκφρασι λίγο ἀ-
στεία

τα χέρια με μιὰ έκφρασι λιγὸ
στεία.
«Ἦσαν ὁ σκηνοθέτης Ζάν Πιέρ
Μελωῦ. Μοῦ πρότεινε ἕνα συμβόλαι
γιὰ τὸ φιλμ «Ἰνδοὶ οὐ χαροποι
κτης».

» Σήμερα, με παρόντα ἔξη ἐγὼ
ἀπὸ ἐξήκοντα ὀκτώ ἑξάρων

νά πω ακριβώς αν εκείνη που ήρθε να με συναντήσει εκείνο το γκράφο πρωϊνό μεταμορφωμένη σε σκηνοθέτη ήταν πράγματι η τύχη ή η άτυχία.
Ύστερα άπαιτο το πρώτο εκείνο φίλμ η "Ιταμπέλα έφυγε για τη Ρώμη, να λάβει μέρος στ' ένα δεύτερο φίλμ και από τότε καταστάσασα δραστησία κατά πότε της φουτουρισμά. Καί σόν διελή Ιταλική κινηματογράφος στην πρώτη πικρή περιπέτεια της διηγήσασα στην Τσινατισά: πέπεισα... το δόκτωρ θά σάς δεχθή σέ ε-
μου είτε μη δεσποινίς, υπερβολικά κομμένη.
Ήταν η ιδιαιτέρως του εδδόκου, ο οποίος με τον σείρα του ήταν ο ιδιαιτέρως του παγωμένου. Με μω έθλησε σ' ένα κορινθίο με τά μαύρα με περίμενε ένας κύριος από χοντρά κρυμμένα πίσω από χοντρά μάτια νυχιά.

— «Εξετάσαμε τις φωτογραφίες
και αποφασίσαμε, μου είπε μετεωριολόγος,
Εμείς ένα ρώ έντελλος γαλλικό. «Ε-
ξετάσαμε και το δοκιμαστικό φίλμ
και αναγνωρίσαμε ότι έχετε
πολλές δυνατότητες για τον κινημα-
τογράφο. Τώρα — προσέθεσε με όφρος
— μου επιτρέψτε — ή τελικά λείει έλ-
και του παραγωγού. Μα...
«Σ' αυτό το σημείο σύμφωνο έα-
φινικά και σχηματικά έναν άρρωστο
στο τηλέφωνο, μου είχε μπροστά
του. «Υστερα από λίγο είπε στον συ-
νομιλήτη του: «Ας την Κορέ, την ήσο-
...»

«Έχω έδώ την Κορέ, την ήθο-
ποιό για την όποία μιλήσαμε.
» Άκουσε για λίγο αυτά που του
έλεγε ο άλλος και ύστερα έκλεισε
το άκουστικό και στράφηκε πάλι ο
μύνα.
» Ο παραγωγός είχε να σά-
στειλώ σ' αυτόν άκόμης, πριν από το
δελπάν, μού έξηγηση με ύφος άκόμης
«Τηρωίδες».

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΚΡΑ

Ἡ ἀφήγηση τῆς Ἰζαμπέλ Κορίνθου εἶναι γεμάτη πικρία. Τὸ ἀπόγευμα τὸ γράφει ἀνακρινόμενος στὸν παραγωγὸ παρατείνεται πέρα ἀπὸ κάθε ἐξέλιξη καὶ διαπικρὰ τὰ γραφεῖα ἔχουν ἐρημωθῇ, τὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁ ἴδιος ὁ παρὰ

γνώρις παρουσιάζεται στο κατώφλι
 με μία μεταξωτή ρόμπα του σπιτιού.
 «— Έλα, έλα, άγαπητή μου μι-
 κρή, μου είπε —διηγείται η Ίζαμπελ
 Κορέ— τυλίγοντας το μπράτσο του
 γύρω στους ώμους μου με ύφος «πα-
 τρικά».

»Ήταν πολύ εύθυμοι. Μιλούσε, γελούσε, ύπνοχόπανι ότι θα μου άνοιγε ακόμη και το δρόμο για το Χόλλυγουντ. Πάνω στο τραπέζι έλαμπααν δυο ποτήρια σαμπάνιας, αλλά το συμβόλαιο δεν έξγαυε από το συτάρτι.

«...ὅπου, τὸ ἐπὶ τέλος, μὲ φωνή που ἔπρεπε, θὰ ἤθελαν να ὑπογράψω τὸ συμβόλαιό καὶ νὰ φύγω, ἀπὸ κάποια ἀρρεστίει...»

«...ὡς λόγια ἀλλὰ ἀρκεῖται γιὰ νὰ μεταμορφωσῶς τὸν παραγωγό. Ἡ φωνή σου δὲν εἶναι πιά γλυκεία καὶ χαριεμένη. Ἐνὰ κύμα ἀπὸ ὀρσίσιμα καὶ λόγια βγαλμένο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καὶ ἡ κοπέλα σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε νὰ κατεβαίνει τις σκέψεις πρεχόντας, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε πρελλά!...

Η Ισαβέλλα Κορέ άρχισε να γνωρίζει παραγωγούς με τα μεγάλα δένδρα, τα οποία έκατομύρια κατέ τις ταπεινές επιδιόσεις, σκληροπυρηνικό μετεχειρίριοντα έκδοσεις παρά- ένες και πομπώδεις, έορσούς, σκληρογράφος, όπερατέ, με φρασέλο- για έκφορτάτων. Άρχισε να γνωρίζη τους ψευδο-δημοσιογράφους που αναζητούν ένοχους συγκινήσεις μέσω σ' εκείνον τον κόσμο με την απάλη- γοπία.

«Έμαθα να γνωρίζω, γράφει η Κορέ, έναν κόσμο επερόκλητο και μέσα σ' αυτόν τον κόσμο αρχίζω να αντιкиρνώ τις αυθεντικές, τις πραγματικές άσχημες φιογούρες».

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΕΤΣΙ

«Στη Ρώμη, ένα καλοκαιριστικό βράδυ, γράφει η 'Ιασηλέη Κορίνα στο κεφάλαιο της, που αναφέρεται στο κινηματογραφικό πρόσωπό με την αρωματισμένη φαντασία. «Ένα από εκείνα τα θαυμάσια βράδια, που τον μίμνε κανείς ότι ο χρόνος έχει σταματήσει στα σύννεφα της αιωνιότητας».

από- μαθητές στα βιβλία της

δρισμένοι να μεριχλώσει, φεύσει, να
έξαι εστιοτόριο από εκείνα, που συγ-
κεντρώνουν τον κόσμο του κινήμα-
τος. Σ' ένα τραπέζι ακριβώς
πίσω μου ήρθε να καθήσει μία συγ-
τροφία. «Ένας από τους συνδαιτυμέ-
νες, που οι άλλοι αποκαλούν με σε-
βασμό «έορκτορας, μιλούσε για κινή-
ματοςγράφο, για σκηνοθέτη και, φυσι-
κά, για ήθοιοτορο. Σε κάπιασε στι-
γμή άκουσα να θανάφωρε το να δύ-
νω να δουλέψω την έπισημία να
στραφώ, άλλα σταμάτησα έγκαιρα.
»Έτσι άκουσα το «έορκτορας να

«Έτσι άκουσα το «δόκτορα» να μιλάει για μένα με φράσεις που δεν μπορώ να επαναλάβω. Καμινιστό γέλια συνδύαζαν την αφήγηση του. Τέτωνας τα αυτιά μου και παρακαλέσα και τους φίλους μου να κάνουν το ίδιο. «Ο «δόκτορας» διηγούνταν μια φανταστική περιπέτεια μαζί μου προσθέτοντας τέτοιες λεπτομέρειες που μ'έκαναν να παγώσω, παρ'όλο που ήσυχάζομαι στην καρδιά του καλοκαιριού! Τον άφησα να τελειώσει και τότε σηκώθηκε απότομα άπλωσα το χέρι στον φαντασιολήπτη «δόκτορα» και είπα με δυνατή φωνή ώστε να ακουστός από όλους:— «Μέ λένε 'Ιακώβη! Κοπέ. Έφ'όσον είμαστε τόσο φίλοι, νομίζω ότι μπορούμε να συστηθούμε!...»

«Λένε ότι το βιβλίο μου κάνει τὸ κόσμος τὸ κινηματογράφου να τρέμει... λέει ἡ 'Ιζαμπέλ Κορέ. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Κανένας δὲν πρόκειται νὰ φοβηθῇ, γιατί ὅλοι οἱ πρῶτοι ἀγωνιστές τοῦ βιβλίου μου καλῶς πνούνται ἀπὸ ἕνα φανταστικό θῆμα πλῆθος ἀπὸ τὸ ὁποῖο θῆμα ὁ καθένας μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ εὐκολώτατα τὸν ἐαυτὸν του.

«Βέβαια, —προσθέτει η Ίζαμπελ—
δεν ο κόσμος που κινιματογράφου-
σαν είναι, όπως αυτός που έχω πα-
ριγράψει στο βιβλίο μου, Ύψαρχος
και πολλά άτομα με προσωπική πε-
μπιστική άδεια και ψυχική ελπί-
στια. Μά εννο θέλουν να φαίνεται
και ένας ακριβώς τις πτυχές, που είναι
οι πιο άγνωστες και ταυτόχρονα
πιο άσχημες σ' αυτόν τον κόσμο
την φανταχτερή, αλλά κατά λάθος
βρόμικη γοητεία».

70

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Käppler

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

**Διδασκαλία τῆς σύγ-
χρονης Κομμωτικῆς
τέχνης ὑπὸ τοῦ κ.
ANTOYAN KAMMER**

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ - ΤΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΡΙΩΝ,
ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ, ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ
ΝΕΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ
ΠΡΩΤΥΠΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΧΑΝΔΑΚΟΣ 18

παρής απδοφάσι πώς έχασες τη
μία παρτίδα του παιγνιδιού.

—Θα κερδίσω όμως τη δεύτερη!

—Ισως, άλλ' όχι με τα συνηθισμένα μέσα. Ν' ακούς έμένα, αν θέλεις να πετύχεις.

Κι' η Τσέρερε πρόσθεσε:
—Πλάγιασε τώρα να ξεκουραστής. Θα σου κινή καλό στα νεύρα. Έγώ θα ντυθώ και θα βγω έξω. Έχω κάποιο ραντεβού.

Πραγματικά, ετοιμάστηκε, φόρεσε ένα κομψότατο μαύρο παλτό χαρμινιμένο με γκράις γούνα, χαίρεται χαμογελώντας τη φίλη της κι' έφυγε.

Η Μιλανέζα της είχε χαμογελάσει κι' αυτή. Μέσα στην καρδιά της όμως ένιωθε θύνο και κακία.

«Όλες είναι τυχερότερες από μένα!» σκεπτόταν, ενώ παρακολουθούσε με τα μάτια τη φίλη της που έφευγε.

ΣΤ'.

—Έκανε κρύο, κι' η Τσέρερε περπατούσε γρήγορα στο δρόμο. Τα τακούνια της χτυπούσαν ρυθμικά στο πεζοδρόμιο.

—Ήθελε να την προκαπορώσει!... μουρμούριζε. Δεν ξέρω πώς κρατήθηκε και δεν της έσπασα τά μούτρα!...

Πού πήγαινε; Δεν είχε ώριμο νόημα. Ήθελε απλώς να σκοτώσει τον καιρό της, όπως να φτάσει ή ώρα του ραντεβού της.

Τράβηξε προς το «Μπαλμπό». Αλλά δε μπήκε στο θέατρο. Έμεινε στο σαλονάκι του φουαγιέ, όπου την τριγύριζαν άμέσως οι θαυμαστές.

Ήταν περιζήτητη για το πνεύμα της και τη ζωτικότητα της. μα αυτό δεν την εμπόδιζε να γίνεται σοδαρή όταν ήθελε.

Και—πράγμα παράξενο— ενώ σύχναζε σ' όλα τα κέντρα διασκεδάσεως και ζούσε φαινομενικά σαν τις γυναίκες του έλαφροκόσμου, κανείς άντρας δε μπορούσε να καυχώη πώς είχε περάσει το κατώφλι της κάμαράς της. Κανείς δεν ήξερε να εξηγήσει γιατί, ενώ απαντούσε στις τολμηρότερες φράσεις, κι' έπινε τη σαμπάνια σαν νερό, κρατούσε όμως σ' απόσταση όλους τους θαυμαστές της, δε δεχότανε δώρα και γελούσε με κάθε τολμηρή πρόταση που της κάνανε.

Ήταν τίμια; Κανείς δε θα το πίστευε...

—Έμεινε τώρα στο φουαγιέ του

«Μπαλμπό» ως το τέλος της παραστάσεως. Έπειτα βγήκε, διέσχισε την πλατεία και πλησίασε ένα κύριο καλοντυμένο, που φαινόταν πώς την περιμένο.

—Αργήσα; τον ρώτησε χαμογελώντας.

—Μα όχι, καθόλου. Τώρα μόλις ήρθα κι' εγώ. Πάμε...

Προχώρησαν για λίγο μαζί και στάθηκαν μπροστά σε μία κλειστή πόρτα. Ο κύριος την άνοιξε, άφισε να περάσει πρώτα η νταμά του, μπήκε κι' αυτός και ξανά κλείσε. Ανεβήκαν στο τρίτο πάτωμα και χτύπησαν την πόρτα ενός διαμερίσματος.

Τους άνοιξε άμέσως ένας γεροντάκος με συμπαθητική και καλοκάγαθη φαισιονομία.

Μπήκαν σ' ένα σαλονάκι. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν ένα μεγάλο κουτί τσιγάρα και διάφορα παιχνίδια. Στο τζάκι έκαιγε μία δυνατή φωτιά.

—Αν δε με χρειάζαστε πιά, κύριε, είτε ο γέρος, πάω να πλυνώ.

—Ναί, πήγαινε, Νικόλα. Καληνύχτα.

Κι' ο γέρος έφυγε, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Το πρόσωπο της Τσέρερε φωτίστηκε από ένα χαρούμενο χαμόγελο. Αγκάλιασε τον κύριο και τον φίλησε θερμά στα χείλη.

—Πόσο επιθυμούσα να ξαναβρω μαζί σου, καλή μου φίλε! του είπε, με τη γλυκιά φωνή της. Δεν έδωπα την ώρα να συναντηθούμε, γιατί έχω τόσα πράγματα να σου πω!

—Κι' εγώ το ίδιο, καλή μου! απάντησε ο κύριος, κυτάζοντάς την τρυφερά.

Ήταν μέχρι 50 χρονών, κομψός, γερός ακόμη, με δέρμα ήλιοψημένο, μαλλιά γκρίζα στους κροτάφους, σκουρογάλανα μάτια με γλυκό και διαπεραστικό βλέμμα.

Η Τσέρερε στεκόταν όρθια μπροστά του. Και φαινόταν αληθινά γοητευτική, με το γκρι-πέλο φόρεμά της, που έδειχνε την τέλεια σιλουέτα της.

—Όσο πιάς, γίνεσαι πιό δμορφή, της είπε ο κύριος στοργικά. Αν δε σου ελγα απόλυτη εμπιστοσύνη, θα φοβόμουν...

—Δεν έχεις να φοβηθής τίποτα. Μάνλιο, τον δέχθηκε η νέα γυναίκα κυτάζοντάς τον στα μάτια. Ξέρεις πώς κανείς άλλος δε μπορεί να πάρει τη θέση σου στην καρδιά μου. Όπως ξέρεις ακόμη πώς η ζωή μου έχει ένα σκοπό

σοβαρότερο απ' ό,τι φαντάζονται όλοι.

—Ναί, ναί, το ξέρω! απάντησε ζωηρά ο Μάνλιο τρατώντας την προς μία πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

Δεν πιστεύω, να έρλειψς που μιλάω έτσι για μία νεκρή...

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

Δεν πιστεύω, να έρλειψς που μιλάω έτσι για μία νεκρή...

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

Δεν πιστεύω, να έρλειψς που μιλάω έτσι για μία νεκρή...

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

Δεν πιστεύω, να έρλειψς που μιλάω έτσι για μία νεκρή...

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

Δεν πιστεύω, να έρλειψς που μιλάω έτσι για μία νεκρή...

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

—Πόσο πα' πει να τον αγαπάτε! φώναξε η Τσέρερε.

—Ναί, πάρα πολύ... Ο Φάουστο μου θυμίζει τη μητέρα του, την άγια εκείνη γυναίκα, που τη λάτρευα και που με είχε κάνει ευτυχισμένο τόσα χρόνια.

—Οχι, Μάνλιο. Μάλιστα, αυτό μου δείχνει την καλωσύνη της καρδιάς σου. Η στοργή που μας ενώνει, είναι ένα έντελός διαφορετικό αίσθημα... Αγαπάω όποιους αγαπάς, όπως και σ' αντιμετώπιζεις με κατανόηση την τρυφερότητά μου για τον αδελφό μου, που γιάν την ανηψία τόσο η Τύχη, και γελος σωστός... και που άπώε ακούργας!

Κι' η Τσέρερε διηγήθηκε την έγκληματική απόπειρα της Μιλανέζας και τη σωτηρία της Νορί.

—Δε μπορείς να φαντασθής; Μάνλιο, πρόσθεσε, τι ένιωσα ακούγοντας τη διήγηση αυτή της Νορί... Θάβελαι να την πνίξω στο τζάκι. Νάσαι βέβαιη δε πώς η μοναδική μου επιθυμία είναι να σε βοηθήσω να πετύχεις το σκοπό σου αυτό. που έχει και για μένα μεγάλη σημασία.

Την έβαλε να καθήση, κάθισε κι' αυτός κοντά της και πρόσθεσε:

—Άκουσε τώρα! Απ' τη Δευτέρα θα είναι στη διάθεση σου εκείνο το κατάστημα που είχες βάλει στο μάτι.

Η Τσέρερε έδωσε μία κραυγή χαράς.

—Αλήθεια; Το κατώρθωσες;... Μα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η ιδιοκτήτρια ήθελε πολύ να το πουλήσει, για να πάει να εγκατασταθώ στο Παρίσι... Νά και το συμβόλαιο της μεταβιβάσεως, σ' όνομά σου.

Ο Μάνλιο έδωσε απ' την εσωτερική τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και τόδωσε στη νέα γυναίκα.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω;... είπε εκείνη, συγκινημένη.

Ο Μάνλιο χαμογέλασε.

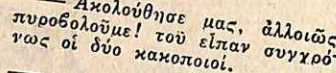
Δε χρειάζονται ευχαριστίες μεταξύ μας απάντησε. Φαβόμουν μονάχα μήπως δεν κατάφερα να σου δώσω απάντηση στο χαρτί, γιατί καθυστέρησα στο σπίτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο, με το γυίο μου.

Η φωνή του είχε πάρει ένα παθητικό τόνο, καθώς πόφερε τις τρεις τελευταίες λέξεις.

</

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ἔγω τὸν τρόπον νῦν σὲ κάγω νῦν

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΤΑΙΩΝΕΙ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

Εύεται στην "Ισπανία".

Π. ΓΙΑΝΣΕΝ

Νέα μέθοδος διώξεως τῶν
κακοποιῶν

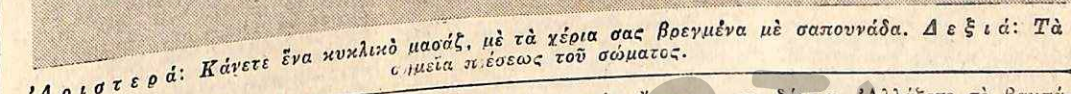
«Εξήλθοντες να αποδοθύν
παιμα στο υπαγνό». **ΕΣΚΑ**» έφαρ-
μόζεται σήμερα

αποκλείεται πιά ανύμιστα στις
στος βούσχετες και δέν υπάρχει
διό και κούωση, ούτε και να

Τί πρέπει να ξέρη καθένας για την περίπτωση δυστυχίας

Κάνετε πρώτα ένα τοπικό μα-

Κάνετε πρώτα ένα τοπικό μα-

καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς ἑστὸς λοιπὸν νο
μὴν καὶ πολὺ ἡ θεομωφία, ποῦ
θα τοὺς βάλετε.

Μόνον έτσι θα καταλάβετε...

«Εξάντληση να διαβάσω, συγκρίνοντας με προσέχη τα δύο κείμενα, μα και πάλι άρχισα να καταλάβαινα. Σπρώχνω κι' επιμένω, ή μετάφραση του Γκάλλο φαίνεται σ'α να μην πρόβει στο παραμικρό το πρωτότυπο. Όπου, έφτασα σ' ένα σημείο, που μου γέννησε τις πρώτες υποθέσεις.

«Έγραφε το πρωτότυπο: «Τα τριαντάξή παραθύρα του πύργου ήταν φωτισμένα. Στη μεγάλη αίθουσα του πρώτου πατώματος τέσσερις κρυστάλλινοι πολυέλαιοι σκόρπιζαν ένα έκθαμβωτικό φώς. Και ή μετάφραση: «Τα δώδεκα παράθυρα του πύργου ήταν φωτισμένα. Στη μεγάλη αίθουσα του πρώτου πατώματος δύο κρυστάλλινοι πολυέλαιοι σκόρπιζαν ένα έκθαμβωτικό φώς.

«Τρείς παραγράφους πιο κάτω, ή αίτια, που είχε κινήσει την όργη του έκδοτη, γινόταν ακόμη ασφύστηρη. «Ο κόμης —έγραφε το αγγλικό κείμενο— χαμογέλασε περιφρονητικά κι' έβγαλε από το πορτοφόλι του τις χίλιες πεντακάσιες λίρες που του ζητήσανε». Και ή Γκάλλο: «Ο κόμης χαμογέλασε ειρωνικά κι' έβγαλε από το πορτοφόλι του τις εκατόν πενήντα λίρες που του ζητήσανε».

«Στην επόμενη σελίδα, ή τρομερή υποψία μου μεταμορφώθηκε σε θεοκαϊότητα. «Η κόμισσα Έλεονώρα —έγραφε ή αγγλική έκδοση— καθόταν σ'ε μια γωνιά του σαλονιού, ντυμένη με χάρι. Φορούσε ένα διάδημα με διαμάντια, που είχε κληρονομήσει από την γιαγιά της, ενώ στον κατώλεκο λαιμό της αστραφτε ένα μαργαριταρένιο κολλίε. Τα δάχτυλά της δέ λύνιζαν από τα πολλά δαχτυλλίδια με ζαφείρια και με μπριλλιάνια και στολίζε τον καρπό του άριστερου της χεριού ένα υπέροχο μπρασέλε με ασφράγιδο». Στη μετάφραση του Γκάλλο, ή περιγραφή αυτή είχε αποδοθεί ως εξής: «Η κόμισσα Έλεονώρα καθόταν σ'ε μια γωνιά του σαλονιού ντυμένη με χάρι».

«Καταλάβατε, τώρα, φαντάζομαι, τί είχε γίνει: Ο φίλος μας ή Γκάλλο είχε κλέψει όλα τα κομμάτια της κόμηςσας Έλεονώρας κι' είχε εσφρίσει τις χίλιες πεντακάσιες λίρες, που έβγαλε από το πορτοφόλι του ή κόμης, αφιόνοντας μονάχα τις εκατόν πενήντα!

«Παραξολισμένος από την έκπληξη, εξακολούθησα το διάβασμα διαπιστώνοντας πως ή ίδια μέθοδος είχε εφαρμοσθεί σ'ε όλο το βιβλίο. «Η πέννα του μεταφραστή έκλεβε συστηματικά τους ήρωες του συγγραφέα, αφαιρώντας τους άλλοτε χρήματα, άλλοτε κομμάτια, άλλοτε επιπλά και σκεύη αξίας από τα σπιτικά τους. Περσικά χαλιά, ασπινικά, χρηματοκιβώτια, που υπήρχαν στο αγγλικό κείμενο, είχαν υπεαιρεθεί αλόγιστα από τον μεταφραστή.

«Εσκιμώα το κεφάλι κι' ώμολογηση στον έκδοτη πως είχε δικίο, εξηγώντας του συνάμα πως ή φίλος μου ή Γκάλλο ήταν ένας αδιόρθωτος κλεπτομανής, που έκλεβε, όπως διαπιστώνονταν τώρα, και γράφοντας! Του ζήτησα μόνο να μου δανείση το κείμενο και ή μετάφραση —και, γυρίζοντας στο σπίτι μου, συνέχισα ως την τελευταία σελίδα την έρευνα κι' έκανα έναν ακριβή κατάλογο με τα αντίκείμενα, που είχε κλέψει ή Γκάλλο. Έργαστηκα χωρίς διακοπή από το μεσημέρι ως άργα τη νύχτα. Τέλος, έπειτα από έλεγχο και επαλήθευση των λογαριασμών, που είχα κάνει, βεβαιώθηκε πως ή Γκάλλο είχε κλέψει συνολικά, μεταφράζοντας τον Άγγλο συγγραφέα, 1579 λίρες, 177 δαχτυλλίδια, 121 χρυσά ρολόγια, και 309 ζευγάρια σκουλαρίκια.

«Όταν ή Γκάλλο μου τηλεφώνησε, την άλλη μέρα, έκλπρονώντας με να με μεσολαβήσω στον έκδοτη για να του πληρώσει έστω και τ'α μισά, του αποκρίθηκα πως είναι άθεράπευτα άρρωστος κλεπτομανής, χωρίς την παραμικρή ελπίδα σωτηρίας από το πάθος του, και πως εγώ παραπονούσα πιά κάθε ελπίδα και κάθε προσπάθεια για να τον βοηθήσω. Ο Γκάλλο δέν είπε τίποτα, αλλά μ'ε φάνηκε σ'α ν' άκουσα, στην άλλη άκρη του σύρματος, κάτι σαν σιγανό κλάμα δούνατο και παραπονεμένο παιδιού.

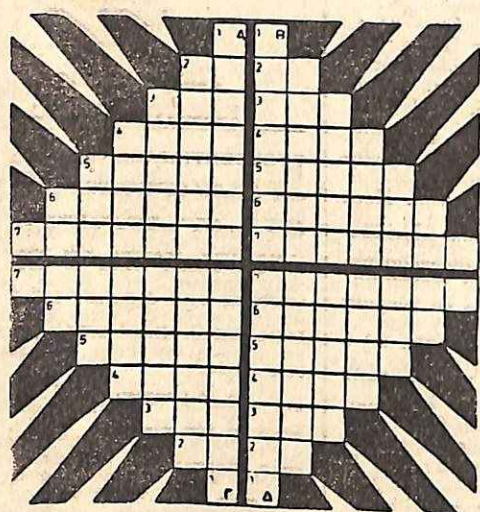
«Από τότε, δέν τον ξανάβδα, ούτε κι' έμεινα πίσω γι' α'τόνα.

Ν. ΚΟΣΤΟΜΑΝΙ

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Εκκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο πάντοτε σύμφωνο, συμπληρώστε και τις τέσσερις πυραμίδες με λέξεις των οποίων σ'ας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες. Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήστε δια τα γράμματα

της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, σ'ον ένα καινούργιο.

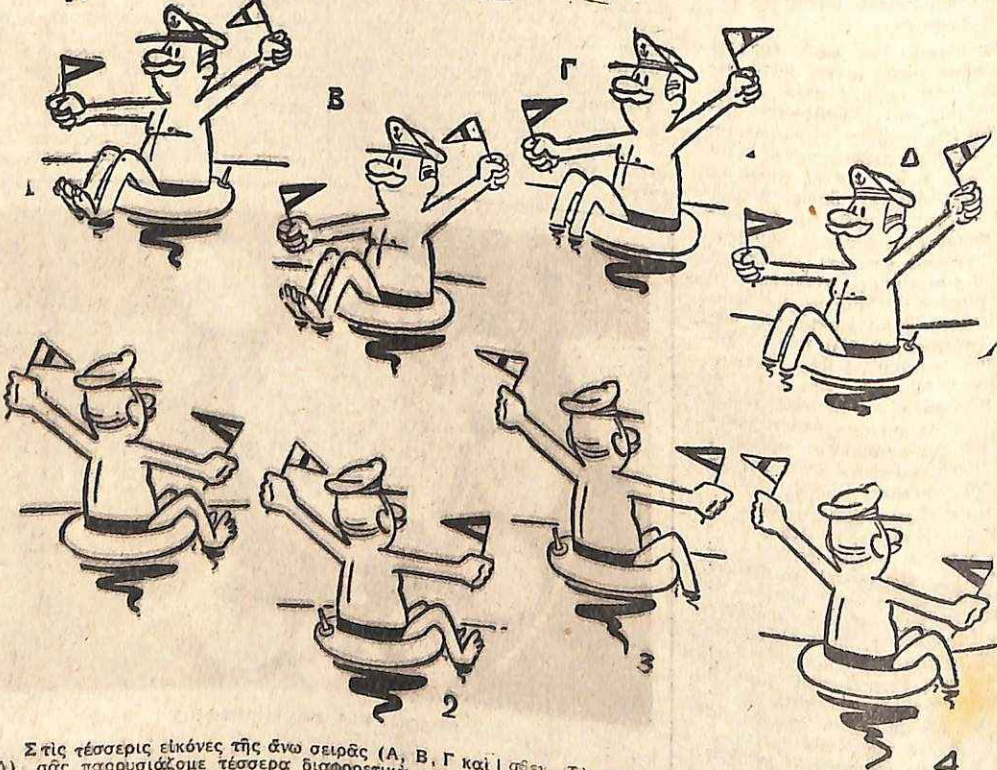
ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Το χρησιμοποιούμε δείχνοντας.
- 3) Τελικός σύνδεσμος.
- 4) Χώρα της Άσίας.
- 5) Άνθη.
- 6) Ίερο βιβλίο ξένης θρησκείας.
- 7) Μέρος του σκελετού μας.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Αριθμητικό.
- 3) Είδος.
- 4) Καλύπτουν μέγα μέρος του πλανήτη μας.
- 5) Επιθυμητή από κάθε χαρτοπαίκτη.
- 6) Αποθήκη νερού.

Η καλή και ή ανάποδη

Στις τέσσερις εικόνες της άνω σειράς (Α, Β, Γ και Δ), σ'ας παρουσιάζουμε τέσσερα διαφορετικά στιγμιότυπα του καπετάν Μιχάλη, στην πλαζ της Αγίας Μαρίας. Την ίδια ακριβώς στιγμή, που παίρναμε καθένα από τα στιγμιότυπα αυτά ένας δεύτερος και λιγότερος σκιστάριζε τον καπετάν Μιχάλη εκ των επι-

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥ

7) Άδελφός του έρωτος.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Υπαρξίς.
- 3) Άνθος.
- 4) Ακρωτήριο της Πελονηήσου.
- 5) Βάζει τέρμα σ'ε μια έκταση.
- 6) Παράγεται από εργοστάσιο.
- 7) Φτηνή τροφή, για φτωχούς.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Υποθετικό.
- 3) Κατάφασις.
- 4) Βιάλοκο δουνό.
- 5) Έλαστική ποσότης υγρού.
- 6) Ιακώβινος... Άγγλος τεχνοκρινικός του περασμένου αιώνα.
- 7) Στάρ του Ινδικού κινηματογράφου.

Συλλαβόγριφος

Κράζει πρώτα ένα κοράκι, πίσω πάει ή άφεντιά σου. Κι' έτσι, πίνω στην υγεία σου

Φτερωτή νέντα

Οι κάτωθι ζητούμενες λέξεις έχουν όλες 7 γράμματα και μία νέντα κοινή, που βρίσκεται στην αρχή της πρώτης λέξης, αποτελεί το δεύτερο και τρίτο γράμμα της δεύτερας, τ'ε τρίτο και το τέταρτο της τρίτης κ.ο.κ. ώστε ν' αποτελεί τα δύο τελευταία γράμματα της τελευταίας.

- 1) Τριγώνος... στρίψις.
- 2) Σ'ε ένα πάλεμο τούς κάνουν μεγάλη κατανάλωση.
- 3) Διευκολύνουν τις μεταφορές φρούτων.
- 4) Σ'ε ένα γάμο παίζει σπουδαίο ρόλο.
- 5) Πόλις της Άγγλιας, αλλά και πόλις του Καναδά, πρωτεύουσα της Νέας Σκωτίας.
- 6) Τα χτυπήματα αυτά φαίνονται σ'αν ν'α προέρχονται από πολύ βαθιά.

Στοιχειόγριφος

Ένας προφήτης, το άρχικό του άλλωζ και τον τόνο. Και ποιήμα επίκο, τον κάνω μ'ε αυτά μόνο.

Λεξιγριφος

Σύμφωνο άπλωξ ενώνεις μ'ε ένα κέτοικο Εύρωπαιο κι' έκεί στην Εύρώπη πάλι, ποταμό κάνεις σπουδαίο.

Η Άγκαθα Κρίστι, ή ήσυχη Άγγλίδα λαίδη δέ μπορεί να υποφέρει τη βέα του αιώματος, αλλά έχει γίνει εξαιρετική γράφοντα μυθιστορημάτα, που εξιστορούν δηλητηριάσεις, πυρρεθολισμούς και μυστηριώδη εγκλήματα.

ΚΟΝΤΟΣ, φαλακρός, ακίνητος σ'αν ένα άγαλμα, ή επίστατης της οικίας Μάλλοβαν με κυττάζει με ένα βλέμμα άφηρημένο.

— Όχι μίστερ, ή κυρία Μάλλοβαν δέν είναι στο σπίτι. Όχι μίστερ δέν θα γυρίση για το γεύμα. Μάλιστα, μίστερ, είναι έξω από το Λονδίνο, όχι μίστερ δέν έχει πάει στο Ντέβον, βρίσκειται στη Σουρία με τον καθηγητή Μάλλοβαν.

Ρωτώ το ανθρώπινο εκείνο άγαλμα αν βρίσκειται τουλάχιστον στο σπίτι ή γραμματέας της κυρίας.

— Όχι μίστερ, ή γραμματέας δέν είναι εδώ. Λυπούμαι μίστερ. Θέλετε να άφίσετε το όνομα σας; — Είτε το άφισω, είτε δέν το άφισω, δέν αλλάζει τίποτε γιατί, χωρίς άλλο, το όνομα μου δέν θα ήν τίποτα στην κυρία Μάλλοβαν, ενώ το όνομα και ιδίως το πρώτο

Η Άγκαθα Κρίστι — ή ηλικιωμένη κυρία με το βραδυό φόρεμα — κατά τον έορτασμό της εκατοστής γενέτης παραστάσεως του θεατρικού έργου της «Ποντικοπαγίδα». Δίπλα της ή παραγωγός της κωμωδίας και αντίκτου μιά ήθοισις.

ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΜΠΝΕΕΤΑΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

έπιθετο της κυρίας Μάλλοβαν λέει πολλά πράγματα, όχι μόνον σ'ε μένα, αλλά και σ'ε αρκετά εκατομμύρια αναγνωστών σ'ε όλο τον κόσμο. Το τάξιό μου ήταν άνωφλο λοιπόν; Σκεπτόμαι ακόμη ότι για να καταλάβη κανείς την Άγκαθα Κρίστι, τ'έως σύζυγο του συνταγματάρχου Αρτσιμπάλ Κρίστι, και ν'ον σύζυγο του διασήμου αρχαιολόγου Μάξ Μάλλοβαν, δέν φάνηκε να είναι ένας πιστός αναγνώστης του Έρκουλ Πόιροτ. Χρειάζεται να γνωρίση και τον κόσμο στον οποίο γεννιούνται τα βιβλία της «Βασίλισσας του εγκλήματος».

Η Άγκαθα Κρίστι κατοικεί ε'ον α'στην την μοντέρνα βίλλα του Τέσλου μία από τις πιο περίφημες συνοικίες του Λονδίνου. Ο βίος δ'ον βέλη να γράψη ένα βιβλίο ε'ον ε'ον ε'ον τις βαλίτσες της, βάζει από το γκαράζ την «Ρολς Ρόις» της, συνιστά στον έπιπλο να προσέχη τα λουλούδια και να αλλάξη το νερό και την τροφή στα παπαγάλάκια. Τηλεφωνεί στα στρατιά των εγγονών της ρωγιάς, όταν θα γυρίση και άποσυνεται στο έησον εξοχικό σπίτι της στο Ντέβον.

Ο επίστατης δέν ρωτά ποτέ την κυρία του ποτέ θα γυρίση. Το σ'ε πολύ καλά. Η Άγκαθα Κρίστι γράφει μεθοδικά δύο βιβλία το μήνα και χρειάζεται ένα μήνα άργαρία για να συμπληρώση τα χειρόγραφα κάθε βιβλίου της.

Η Άγκαθα Κρίστι, που στην πραγματικότητα ονομάζεται Μαρού Κλαρίσα Μάλλοβαν, διητήρησε ένα του πρώτου ψευδώνυμο το έπιθετο της χωρίς το 1928. Στην πραγματικότητα δέν είναι ή μόνη Άγγλις κυρία που ασχολείται ν'α γράψη μυθιστορήματα για μυστηριώδεις. Στην Άγγλια υπάρχουν άλλες τέσσερις, ή Ντόροθυ Σέιερ, ή Μάργκαρετ Άλλινγκαν, ή Άννι Τζουορθ, και ή Πατρίσια Γουένις. Όλες αυτές είναι γνωστές στη Μεγάλη Βρετανία. Καμία όμως δέν κατέγραψε ν'α φθάση τον τίτλο των εξήντα εκατομμυρίων αντιτύπων που φθάνουν τα βι-

βλία της και καμμία δέν κατέρωσσε να κερδίση εκείνα τα διακόσια εκατομμύρια το χρόνο που τα συγγραφικά δικαιώματα άποφέρουν στην κυρία Κρίστι άρχισε να γράφη κατά το δίστημα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Ήταν παντρεμένη από λίγο καιρό δέ έναν αξιωματικό του στρατού και για άξιοματικό του περισσότερο κοντά δέ βρίσκεται περισσότερο άγγλικό Έρωτο, κατετάγη στον Μαρού Κλαρίδα Σταυρό. Όμως ή Μαρού Κλαρίδα Κρίστι δέ μπορούσε και έτσι ή τη βέα του αίματος και έτσι ή διευθυνσι του στρατιωτικού νοσοκομείου την μετέθεσε στο φαρμακείο της ανέθεσαν στο τμήμα των δηλητηρίων.

Πώς μου ήρθε ή ιδέα να γράψω αστυνομικά μυθιστορήματα; ε'ον κάποιον φορά ή Άγκαθα Κρίστι, Είνα μια Ιστορία πολύ κοινή. Στο φαρμακείο του στρατιωτικού νοσοκομείου έπληττα φοβερή άνάμεσα καθώς βρισκόμουν συνεχώς επικινδυνά σ'ε μπουκαλάκια γεμάτα έπικινδυνά να δηλητηρία, άρχισα σκεδόν για άσπεία να γράφω μια Ιστορία. Ε-στην δημιούργησα το πρώτο μου έγ-

κλημα. Ένα διηγημάτι χωρίς άξια, που δημοσιεύτηκε σ'ε ένα λαϊκό περιοδικό και μου πληρώθηκε 25 στερλίνες.

Το πρώτο άληθινό βιβλίο της ή Άγκαθα Κρίστι το εξέδωσε το 1920 και είχε τον τίτλο «Η μυθιστορία της υποθέσεως Στάιλς». Από εκείνη την ήμερα δέν σταμάτησε πιά και μπορεί κανείς να βεβαιώση ότι από τον καιρό της Λουκρητίας Βοργίας καμμία γυναίκα δέν κέρδιζε τόσα χρήματα από τα εγκλήματά.

Κάποια φορά ρώτησαν την Άγκαθα Κρίστι, πως αυτή, πιστότατη Άγγλίδα υπήκοος είχε διαλέξει για ήρωα των αστυνομικών βιβλίων της ντετέκτιβ που δέν είναι Άγγλος. Και ή ηλικιωμένη κυρία απήντησε χαλαρώνοντας:

— Ο Έρκουλ Πόιροτ έχει μουσεία σαν Ιάπωνες ξενόδοχος, είναι φαλακρός σαν Γερμανός πολιτάρχης, είναι κοντός σαν Ιαπωνό της παπέρης, αλλά έχει το τάνος κιθαρίστας, άλλά έχει το χούμορ και την διακριτικότητα ε'ον Άγγλου. Άλλωστε ή Πόιροτ «εργάζεται» σκεδόν πάντοτε στην Άγγλια και ανακαλύπτει Άγγλους.

λογίας άμέτρητα πτώματα, δέεται σήμερα ένα παράσημο της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Συχαρητήρια.

Τελευταία το Β.Β.Κ της προσέφερε ένα μεγάλο ποσό για τη ραδιοφωνική παραγωγή μερικόν από τα πιο διάσημα βιβλία της. Η Άγκαθα Κρίστι έκτος από τα 65 αστυνομικά μυθιστορήματα έχει γράψη 8 δραματικά και μερικές κωμωδίες, πάντα με υπόθεση το έγκλημα, φυσικά. Και σ'αν καλή γιαγιά, όταν γεννήθηκε το τελευταίο έγγονάκι της στο μετεβόσσε τα δικαιώματα της «Ποντικοπαγίδας» μίς από τις πιο περίφημες κωμωδίες της. Τί μεγαλύτερο δώρο δέ μπορούσε να κάνει ή γιαγιά Μαρού στο έγγονάκι της; Φάνηκε σ'ε σκεφθεί κανείς ότι ή «Ποντικοπαγίδα» παίζεται στο Λονδίνο επί δέκα χρόνια. Έτσι, το ποσό που συγκεντρώνεται στον λογαριασμό της διαπέρσης, άλλά έχει το Άγκαθα Κρίστι, μπορεί να χαροκτιστή μιάδω.

Πήγα στο Ντέβον για να ρίξω μια ματιά στο εξοχικό σπίτι της βασίλισσας του εγκλήματος. Μία πραγματική μαγεία. Ένα σπίτι πνιγμένο στο πράσινο, μακριά από κάθε θόρυβο.

Τους πολλές φορές να αναρωτήθηκα διαβάζοντας τα βιβλία της Άγκαθα Κρίστι, που σημαίνει και έμπνεται όλα εκείνα τα άριστοτα χινικά εγκλήματά της. Ε' λοιπόν, είμαι σ'ε β'αι να σ'ας άποκαλύψω το μυστικό της! Όταν άποσυνεται στο Ντέβον, πίνω να καθήση στα γραφειομαχία της άνοιξη το παραθύρο και κυττάζει το σκάκι που διασχίζει το κήπο της βίλλας, όταν όμως ή έμπνευσι δέν ένωσει να έρθη, τότε μεταχειρίζεται τα μεγάλα μέσα. Πηγαίνει στην κουζίνα και... άρχίζει να πλύνει πιάτα. Ο θόρυβος που κάνουν τα πιάτα όταν πλύνονται, μου σ'εφ'ον ιδέες καταπληκτικές», λέει ή ίδια.

ΜΠΡΟΥΝΟ ΜΠΟΡΛΑΝΤΙ

ΟΙ ΝΟΜΟΤΑΓΕΙΣ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΙ

Στην Πολιτεία του Άρκόνσας προκρίνει να καθιερωθή προσέως ένα περίεργο μετάλλιο. Το μετάλλιο αυτό θα άποναιμεται σ'ε τιμητική διάκρισις σ'ε εκείνους που πληρώνουν κανονικά τους φόρους τους.

Η Άγκαθα Κρίστι μαζί με τον έγγονό της σ'ον οποίον έχει μεταβείσει τα δικαιώματα της «Ποντικοπαγίδας».

ΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΗΤΕΡΑ

10

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ χιλιόμετρο έξω από κάποιο χωριουδάκι της Κορινθίας υπάρχει ένα έσοχικό κέντρο, με μία μισοδημημένη από το χρόνο ταμπέλα, που γράφει: ΤΑ ΕΠΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ.

Πολλά πλατάνια από τη μία μεριά και μία πηγή, που ανασφύζει από ένα βραχάκι, κρύο νερό, κι από την άλλη σκόρπιες καμιά τριανταριά νερατζιές, με τα κρεμαστά ζωηρόχρωμα νεράτζια τους, στολίζουν τριγύρω το έσοχικό αυτό κέντρο, που βρίσκεται πάνω στο δημόσιο ασφαλτοστρωμένο δρόμο.

Οι περαστικοί με τις κουρσές τους κι' οι οδηγοί των φορτηγών αυτοκινήτων σταματούν να πιουν από την πηγή κρύο νερό και να φάνε το ψητό της σούβλας ή το κορότσι του κέντρου.

Εκεί, σαν σκιά, σκελετωμένος από τα χρόνια και τις πίκρες τριγυρίζει από τραπέζι σε τραπέζι ο κύρ-Θύμιος, ένα γεροντάκι με δλασπρα μαλλιά για να πάρη παραγγελίες ή να σερβίρη τους πελάτες με το χαμόγελο και να αποχαιρετήσει με μία υπόκληση τον κύριο ή την κυρία, που του παίρνουν το κρασί και το ψητό του.

Μέσα από το σπιτάκι, με το κεφάλι τυλιγμένο μ' ένα μαύρο μαντήλι, παρακολουθεί την κίνηση κι' ετοιμάζει τις παραγγελίες ή κυρά-Δέσπω.

Εκείνη δεν χαμογελάει. Στο σουρωμένο από τις ρυτίδες της, προσώπο της, διακρίνεται ο πόνος, ή κούραση της ηλικίας, και τα παράπονα για τις μέρες που βσ-θουν.

Είναι αρκετά μεγάλη κι' η κυρά-Δέσπω, μα μικρότερη όψοσή της από τον κύρ-Θύμιο.

Εκείνος είναι εξήντα πέντε χρόνων κι' η κυρά-Δέσπω σαράντα.

Ο κύρ-Θύμιος και η πονεμένη αυτή γυναίκα είναι αδελφία.

Κι' οι δυο ανύπαντροι, δεν γνώρισαν οικογενειακή ζωή κι' άφωσιώθηκαν στη δουλειά αυτή, που κληρονόμησαν από τον πατέρα τους.

Ο κύρ-Θύμιος ήταν ο μεγαλύτερος γιος κι' η κυρά-Δέσπω η μικρότερη από τα έφτα αδελφία, που ανέλαβαν το έσοχικό εκείνο κέντρο όταν πέθανε ο πατέρας τους. Δεν τους άφισε άλλη περιουσία, γιατί ήταν σπάταλος ο γέρος, εκτός από ένα αμέλι που έβγαζε γύρω στις χίλιες μπότσες κρασί.

Έτσι τα έφτα αδελφία, έξη άντρες και ένα κορίτσι μονάχα, η Δέσπω, αποφάσισαν να κρατήσουν αυτό το κέντρο, να το μεγαλώσουν και να ζήσουν και να παντρευτούν τη μικρότερη αδελφή και να πάρουν το γαμπρό τους για συνέταιρο στην επιχείρησή.

Αυτά ήταν τα σχέδια για το μέλλον και δάθηκαν μ' όλη τη νεανική τους δραστηριότητα να τα πραγματοποιήσουν.

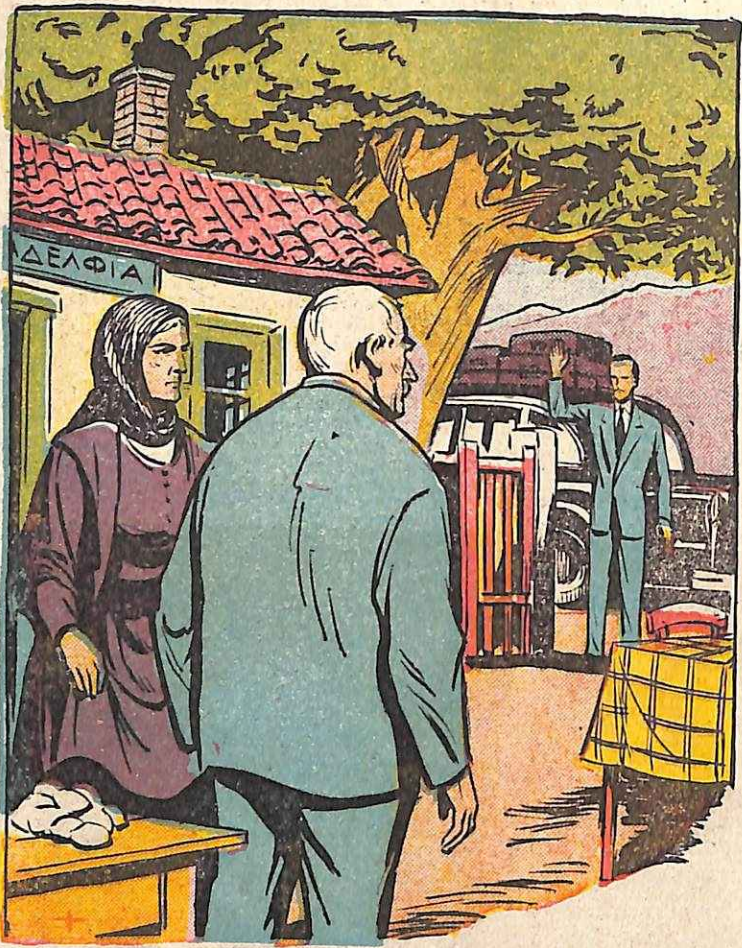
Ήρθε ο πρώτος πόλεμος. Σαν πρωτότοκος, ο Θύμιος δεν ήταν στρατεύσιμος. Πήγε όμως έθελοντής και γύρισε νικητής από το βουλγαρικό πόλεμο.

Το μαγαζί δούλευε για καλά κι' οι οικονομίες τους γίνθηκαν δλοκλήρη περιουσία. Η αδελφή τους δμωώς ήταν μικρή ακόμη κι' έτσι κμμένα από τ' αδελφία δεν τολμούσε να σκεφθή για παντρεία. Κι' η Δέσπω, μεγάλωνε, όμορφαине και τους βοηθούσε στο μαγαζί.

Τα έφτα αδελφία πρσώδευαν απίστευτα.

Κι' όταν η Δέσπω έφτασε στα δεκαοχτώ, γύρεψαν έναν καλό γομπρό. Παρουσιάστηκε ένας νέος δλοπρό. Παρόμοιος της, ο Γιάννης. Ήταν όμορφοπαίδο, όρφανός, είχε τελειώσει το γυμνάσιο και φαινόταν παιδί με μέλλον.

Δεν του άρεσε όμως αυτή η δουλειά, του έσοχικού κέντρου και ζήτησε να του φτιάσουν πρώτα ένα μαγαζί στην Αθήνα και ύστερα να κάνει το γάμο.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Τα έξη αδελφία αγαπούσαν την αδελφή τους και για να μη μπουν εμπόδιο στην τύχη της, δέχθηκαν κι' έβαλαν μπρός τη δουλειά. Έτσι αρραβώνισαν τη Δέσπω και άνοιξαν στο γαμπρό τους ένα κατστήμα ύψασμάτων σε μία καλή συνοικία των Αθηνών.

Η Δέσπω άποσύρθηκε τότε από το έσοχικό κέντρο και έτοιμαζε τα προικιά της.

Από το κοντινό χωριό, όλες οι φίλες της ήρθαν να τη συγχαρούν και να γιορτάσουν μαζί της το ευχάριστο γεγονός.

Όλο χαρά ήταν τώρα τ' αδελφία, που έστελναν την αδελφή τους στην Αθήνα, μακριά από τη δική τους παλιόδουλειά, την τόσο κουραστική.

Οι μέρες κι' οι μήνες δωστόσο περνούσαν κι' ο Γιάννης, ο αρραβωνιαστικός, δλο και ανέβαλλε το γάμο. Προφασίζονταν πως έπρεπε πρώτα να πιάση καλά η δουλειά του και να έτοιμαση και το κατάνηλο σπίτι.

Μα και το σπίτι προθυμοποιήθηκαν τότε να φτιάσουν τα αδελφία. Κι' η Δέσπω πηγαίνονταν στην Αθήνα, πότε με τον ένα αδελφό και πότε με τον άλλο, για να διαλέξη τα έπιπλα της και να στολίση το διαμέρισμα που είχαν αγοράσει σε μία πολυκατοικία.

Ο Γιάννης όμως δλο και ανέβαλλε το γάμο, ώπου μία μέρα η Δέσπω πηγαίνοντας στην Αθήνα με το Θύμιο για να όρσουν πιά την ημέρα του γάμου, δρθηκαν το μαγαζί του Γιάννη κλειστό και το διαμέρισμα άδειο από τα έπιπλα!

Κεραυνός νάπεφτε πάνω τους δέν θάνοιχαν τέτοια κατάπληξη. Κι' όταν ρώτησαν τους γειτόνους, έμαθαν τρομερά πράγματα.

Ο Γιάννης είχε μπλέξει με κάποιους φίλους, και χαρτόπαίξε δωτάχσαν και του πήραν όλο το εμπόρευμα και τα έπιπλα του σπιτιού.

Η συμφορά ήταν μεγάλη, γιατί κι' ο ίδιος ο Γιάννης είχε έσφα-νιστή.

Απελπισμένοι, η Δέσπω κι' ο Θύμιος, ξαναγύρισαν στο έσοχικό κέντρο τους, μα τα δάκρυα δεν σταματούσαν στιγμή να τρέχουν από τα μάτια της κοπέλλας.

Στο μεταξύ, ήρθε ο δεύτερος πόλεμος, ή Κατοχή, ή δυστυχία στον κόσμο.

Από τα έφτα αδελφία έμειναν μόνο ο Θύμιος και η Δέσπω. Οι άλλοι χάθηκαν στον πόλεμο κι' από τους Γερμανούς.

Το μαγαζί, όμως, δούλευε, εκεί, άρατζιές.

Μα τα χρόνια περνούσαν, ο Θύμιος γερνούσε κι' η Δέσπω έκανε την όμορφή της.

Η κούραση, ο πόνος, ή στενοχώρια μααζώνονταν τα δλο αδελφία και μόνο ο άναστεναγμός τους συντρόφευε τις κουβέντες τους.

Η τύχη, από τη μία, τους είχε χτυπήσει τόσο σκληρά κι' από την άλλη μεγάλωνε δλο και πίο πολύ τη δουλειά τους και την περιουσία τους.

Γεροντοπαλλήκαρο εκείνος και γεροντοκόρη εκείνη, δέν έκαναν πιά δνείρα και πολλές φορές παρακαλούσαν το Θεό να τους απαλλάξη από την πικρή ζωή τους.

Έν' απόγευμα, πούχε ήσυχάσει λίγο το μαγαζί, από τη δουλειά

— Δε με γνωρίζατε; τους ρώτησε ο ξένος.

και τα δυο αδελφία καθισμένα σ' ένα τραπέζακι μιλούσαν για τα σφαχτά, που θ' αγοράζαν την άλλη μέρα, είδαν να σταματά ένα μεγάλο αυτοκίνητο φορτωμένο με δαλίτσες, μπρός στο κέντρο τους.

Ο Θύμιος σηκώθηκε γρήγορα να περιποιηθή τον περαστικό πελάτη, κι' η Δέσπω μάζεψε στην ποδιά της τις πατάτες, που καθάριζε εκεί απ' έξω.

Ο ξένος που κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο στάθηκε διστακτικός και κύτταζε τα δυο αδελφία.

Κι' άξαφνα φώναξε:

— Δέσπω! Θύμιο!

Σαστισμένα τον κύτταζαν τα δυο αδελφία και προσπαθούσαν να γνωρίσουν τον άγνωστο. Κάτι τους θυμίζε, μα δέν μπορούσαν να ξεκαθαρίσουν τις αναμνήσεις τους.

— Δέν με γνωρίζατε; τους ρώτησε ο ξένος.

Και λοχωρώντας έπιασε τη Δέσπω από το χέρι και την καθίσε σε μία καρέκλα, πλάι στο Θύμιο.

— Τόσο πολύ άλλαξα; Είμαι ο Γιάννης, είπε πάλι. Έχετε δίκιο... Μ' έφαγε ο καύμος και ή στενοχώρια, γιατί δέν κράτησα το λόγο μου. Δέσπω, συχώρεσε με κι' έσύ Θύμιο... Ερχομαι να σας ζητήσω συγγνώμη για το κακό που σας έκανα.

— Υπόφερα όμως κι' εγώ πολυ. Δούλεψα σκληρά εκεί στην Αφρική που ήμου. Μα τα κατάφερα κι' έγινε πλούσιος αρκετά... Κι' όλα τα λεφτά μου, κι' όλη την υπόλοιπη ζωή μου, έρχομαι να τα καταθέσω, τώρα, στα πόδια σου, Δέσπω. Δέν είμαι κακός. Συχώρεσε με...

Κι' οι τρεις τώρα έκλαιγαν σαν μικρά παιδιά. Βαστούσαν ο ένας το χέρι του άλλου, σαν να γύρεαν το κουράγιο που τους έλειπε για να ξαναφτιάσουν τη ζωή τους.

— Δέν πρόκειται να ξαναφυγώ, εξακολούθησε ο Γιάννης. Έδω θα δμείνω για να δουλέψω μαζί σας. Τα αδελφία θα με συχωρέσουν, όταν παντρευτώ τη Δέσπω! Δέν είναι ποτέ αργά, όταν υπάρχει ή καλή καρδιά. Δέν είν' έτσι, Θύμιο!

— Ναί, απάντησε εκείνος μ' ένα χαμόγελο, ποτισμένο με δάκρυα. Σε συγχωρούμε, Γιάννη, αφού θέλεις να μείνεις μαζί μας.

Ο Γιάννης δουλώνει τώρα στο έσοχικό κέντρο. Ο Θύμιος δέχεται με το χαμόγελο τους πελάτες, κι' η Δέσπω, που κάθεται στο ταμείο, έχει ξαναβρεί από την καινούργια ζωή της.

MIPANTA

Η ΚΟΜΜΩΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Οι Άγγλοι στρατιώτες του συντάγματος που μένει στο Ίζερλοχ (Δυτ. Γερμανίας) δέν εμπιστεύονται την περιποίηση των μαλλιών στα άβρα χέρια της 18ετιδς Μόνικας Σόγκ, που είχε την καλή έμπνευση ν' ανοίξη ένα κουρείο απέναντι στο στρατόνα τους, με την έπιγραφή: «Η κομμώτρια του συντάγματος». Το έυρισμά της μοιάζει με χάδι κι' έχει έπινοήσει ένα ιδιότερο κουρέμα των μαλλιών. Η συρρη στο κουρείο της είναι τόσο μεγάλη, που κάνει χρεσές δουλειές. Είναι περιττό, δέβαινα, να προσθέσουμε ότι ζέρει να υποδέχεται τους πελάτες της με το πίο γοητευτικό χαμόγελο του κόσμου. Αλλά ο διοικητής του συντάγματος άρχισε ν' ανησυχή. Καί, τελευταία, άπηγόρευσε στους στρατιώτες του να κουρεύονται περισσότερο από δυο φορές την εβδομάδα. Τους μένει όμως το έυρισμά... Κανείς τους πιά δέν χρησιμοποιεί το άπαλο έυρισμα από τα χέρια της Μόνικας.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

ΜΗ φαντασθήτε, ότι είναι πρόωφο να μιλήσουμε για τα επανωφόρια σας, διότι είναι πρόωμο να τα έχετε έτοιμα στη γκαρνταρόμπα σας για ν' αντιμετώπισετε τις νέες καιρικές συνθήκες.

Η γραμμή, που θα χαρακτηρίση το έφετεινό επανωφόρι, θα είναι καθ' όλας τας ένδειξεις ή εθνογραφία, συνδυασμένη με την άνεση.

Μία γραμμή δηλαδή πολύ άνετη, που θα άρχιη από τους ώμους και θα συνεχίζεται ως κάτω, χωρίς το επανωφόρι να χάνη τίποτα από την εθνογραφία του. Χαρακτηριστικό είναι επίσης ή διατήρηση των οριζών όμων, είτε είναι κμνονό τα μανίκια, είτε είναι εφαρμωστά.

Συγχρόνως, θα δούμε πολύ σταυρωτά κομμάτια, με δυο σειρές κομψιά, δυο ζεύγη πιά ψηλά από τη μέση, δυο ζεύγη πίο χαμηλά απ' αυτήν. Τα μανίκια θα είναι κι αυτά άνετα από πάνω ως κάτω. Οι γούννοι γιακάδες θα κμνον άμέσως την εμφάνισή τους με τα πρώτα κρούα. Άλλοτε μικροί και άλλοτε μεγάλοι, προσδίδοντας στα επανωφόρια μιά πλούσια νότα.

Οι τσέπες θα είναι ως επί το πλείστον έσωτερικές, αλλά δέν αποκλείονται και οι κοφτες σε κάθετη γραμμή ή σε δλοκόνη.

Για τα καθημερινά επανωφόρια θα προτιμούνται οι έξωτερικές, γιατί δίδουν μιά σπορτίβ εμφάνιση στο επανωφόρι.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΕΣ

Πλησιάζει ή εποχή, που θ' άρχίσουν οι συγκεντρώσεις σε κλειστούς χώρους. Άς ρίξουμε λοιπόν ένα βλέμμα στη λουατή τουαλέττα, όπως θα την εμφάνιση ή φετεινή μόδα.

Το άνάλαφρο του ύψασματος θα συνεχίση να παίξη ένα σημαντικό ρόλο στις βραδύνες τουαλέττες. Μουσελίνες και δαντέλλες θα χρησιμοποιηθούν πολύ κι' εκείνο που θα χαρακτηρίση τις τουαλέττες, θα είναι ή άφθονία στο ύλικο.

Ένα μοντέλο, που είδαμε παρουσιάζε μιά τουαλέττα από μουσελίνα με φουφύ, από όμοιόχρωμο σατέν. Το κορσάζ ήταν δλο με έλαφρες σούρες και το κάτω μέρος άποτελείτο από δυο φουφύτες, ή μιά από σατέν εθνογραφική, ή άλλη από μουσελίνα με άφθονες σούρες δλοτοίγωνα. Μιά φαρδεία ζώνη από βελούδο, συντελούσε στο να σχηματίση το κορσάζ έλαφρό μπουφάν, ενώ ή ζώνη κατέληγε σ' ένα φιόγκο με κορμωστά άκρα μπροστά. Αυτή ή κομψή τουαλέττα είχε για συμπλήρωμα μιά κάπα επίσης από μουσελίνα, τοποθετημένη διπλή. Το πίσω μέρος σχηματίσε τσίγωνα με τη γωνία, φθάνοντας άνωτά χαμηλά, σχεδόν κάτω από τη μέση. Η κάθε πλευρά του τσίγωνου συμπληρωνόταν μ' ένα φαρδύ βολάν σουρωτό.

Το σύνολο παρουσιάζε μιά αθέρεια εμφάνιση, πλούσια και συγχρόνως άνάλαφρη.

ΔΑΝΤΕΛΛΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΕΣ

Με την ίδια έπιτυχία έρχεται και ή δαντέλλα να παίξη το ρόλο της στην κομψή γυναικεία εμφάνιση. Η έβαζε γραμμή είναι αυτή που συμπληρώνει ή μόδα για το πολύτιμο αυτό ύλικο.

Τη δαντέλλα θα τη δούμε και έφετος σε όλα τα χρώματα της μόδας, χωρίς βέβαια ν' αποκλείεται ούτε το μαύρο, ούτε το άσπρο, που παραμένουν πάντοτε τα κλασικά χρώματα. Η

Ντέ - πιές με ντεκούπ και δετό γιακά.

Δαντελένια τουαλέτα με
βολάν.

βάσις της τουαλέτας θα είναι πάντοτε ένα μεταξωτό ύφασμα, σε χρώμα τελείως όμοιο προς το χρώμα της δαντελέας. 'Η φούστα του εσωτερικού αυτού μεταξωτού, θα είναι κομμένη αν φόρε, ώστε να συντελή και αυτή στην έδαξή γραμμή. Με μιά τέτοια κόψη ως βάση, δώμε ένα κομινό δαντελένιο μοντέλο. 'Η φούστα θα αποτελέται από τρία αλληπάλληλα συνρωτά βολάν πιασμένα το καθένα στη μεταξωτή φούστα.

Το κορσάκι, με δοιόντιο άνοιγμα, που περνά κάτω από τις μασχάλες, θα συγκρατήται στους ώμους με δύο μπρετέλλες. Δύο πέννες, κάτω από το στήθος, θα το φορμάρουν στο σώμα, σχηματίζοντας μέση και το κορσάκι συνεχίσει, και κάτω απ' αυτήν, σχηματίζοντας μιά έδαξή μπάσκα σαν ένα τέταστο βολάν πάνω από τα τρία βολάν της φούστας. Πρόκειται για μιά τουαλέτα με εξαιρετική κομψότητα ιδιαίτερος ταιριαστή στις λεπτές σιλουέττες.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα απογευματινά φορέματα έχουν εφέτος πολύ συχνά την κόψη πρενσές. 'Η μόδα όμως επιφέρει όρισμένες μετατροπές στην τυπική της εμφάνιση. 'Η συνήθως έδαξή γραμμή της φούστας, είτε θα περιοριζή τελείως το φάρδος της, συνεχιζόμενη ευθύγραμμη, είτε θα άποκτά απότομα φάρδος τελείως χαμηλά.

1

2

3

4

1. 'Επαγωγόρι ριχτό ευθύγραμμο με γούνινο γιακά. 2. Τά φαρόνα μανίκια της μάδας. 3. 'Η γραμμή πρενσές με κατάληξι κορυφότητες. 4. 'Η γούνα ως στόλισμα της βέστας.

Βραδυή τουαλέτα μουσουλινένια με όμοια κάπα.

Το χαρακτηριστικό όμως μονοκόμματο του φορέματος και η μέση, που θα σχηματίζεται, χωρίς την παρεμβολή ζώνης, θα διατηρούν στο φόρεμα την κλασική εμφάνιση της γνωστής γραμμής.

Σε μιά παρόμοια ευθύγραμμη τουαλέτα, ή μόδα έρχεται να προσθέση ένα σκέρτσος, που είναι σαν υπενθύμιση της μόδας της κάπας. Τα μανίκια δηλαδή του φορέματος, είναι κομμένα αν φόρε, κοντά ως επάνω από τους ώμους, σχηματίζοντας ένα τονισμένο φάρδος κόνες, προς τα κάτω. Τα λαινάς παραμένουν πάντοτε ή μεγάλη μόδα για τ' απογευματινά φορέματα, στη μιά ή την άλλη ποιότητα, και πάντοτε στο μονόχρωμο, στη μιά ή την άλλη απόχρωσι της μόδας.

Η ΠΡΕΝΣΕΣ ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΕΤΕΣ

Είπαμε παραπάνω, ότι ή μόδα ποικίλει άκομμη τη γραμμή πρενσές, προσδίδοντας φάρδος στη φούστα προς τα κάτω.

Σε μιά απογευματινή τουαλέτα από λαινάς, βλέπουμε το μοντέρνο αυτό σκέρτσος με τη μορφή της πρένσας. Πρόκειται για ένα πολύ κομινό φόρεμα, που ποικίλλει τη μονοκόμιατη γραμμή του με δύο κορυφότητες, που, τόσο μπροστά, όσο και πίσω, άρχίζουν από τους ώμους.

'Ανάλογο φορμάρισμα στις κορυφότητες, που

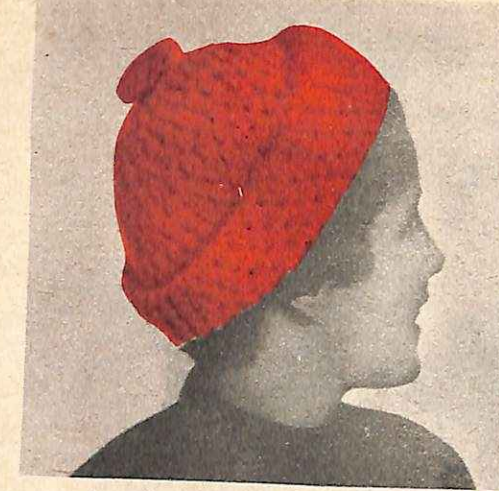
είναι γαζωμένες εξωτερικά, τις κάνει να σχηματίζουν τόσο το στήθος, όσο και τη μέση. Το γάζωμα συνεχίζεται άσχετα χαμηλά στη φούστα κι' έπειτα οι πιέτες άφίνονται ελεύθερες, ώστε να επιτυγχάνεται ή χαμηλά έδαξή γραμμή. 'Ενα επί πλέον σκέρτσος συνίσταται στο να είναι το βάθος της κορυφότητας από πάνω ως κάτω από σχετικό προς το φόρεμα ύφασμα, σε βαθύτερο τόνο. Το φόρεμα έχει μικρό στενό-γυλό άνοιγμα στο λαιμό και κοντά μανίκια.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές, είτε προσλαμβάνουν την τυπική γραμμή των ταγιέρ, είτε εμφανίζονται σε ελεύθερες εκδηλώσεις, παραμένουν πάντοτε τα ενοούμενα της μόδας και φυσικά και... της γυναικάς. Είναι το σύνολο, που φορέται με τη μεγαλύτερη ευκολία, την κάθε ώρα της ημέρας και προσδίδει πάντοτε άνεσι και κομψότητα.

'Η γραμμή της φούστας, άλλοτε εμφανίζεται ευθύγραμμη και άλλοτε πάλι, χωρίς υπερβολή, τείνει στην άνεσι του έδαξή. Χαρακτηριστική είναι ή μόδα της κλειστής βέστας ως τη αϊτα του λαμού. Πολύ συχνά, θα δώμε το λαμό να σχηματίζει ένα τελείωμα, μ' ένα μικρό σήκωμα προς τα επάνω και, φαροδίνοντας, σχηματίζει, δένοντας, ένα είδος κάς-κόλ.

'Ενα σύνθετος γαργίρισμα στις βέστες θα είναι οι ντε-πιές. Σ' ένα μοντέλο ντε-πιές, με

Πολύ της μόδας για τα επανωφόρια θα είναι και τα φαρδιά ρεδέρ από γούνα στα μανίκια, λίγο δε πιο στενά στις βέστες.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕΣ

Τα καντριγιέ και τα σκωτσέζικα λαινάς είναι έφ' όσον τα χαρακτηριστικότερα υφάσματα. Θα τα δούμε σε όλες τις ποικιλίες εμφανίσεων, είτε πρόκειται για φόρεμα, ή για ντε-πιές, ή και για επανωφόρια. Ανάμεσα στους χτυπητούς συνδυασμούς χρωμάτων, πολύ της μόδας θα είναι και ο συνδυασμός διαφόρων τόνων του ίδιου χρώματος, ιδίως όσον αφορά τους τόνους του γκρι ή του μπλέ, μέχρι του καφέ.

Μ' ένα ντε-πιές από καντριγιέ λαινάς, θα έσθε πάντοτε καλοδυμένη για πρωινή έξοδο, ή για μία εκδρομή με αυτοκίνητο, ή και ένα πιο μακρινό ταξίδι.

Σ' ένα τέτοιο ντε-πιές ή φούστα γίνεται σ' ένα μέτριο φάρδος και η βέστα ριχτή και άνετη, χωρίς όμως υπερβολή. Το μάκρος της θα είναι περιορισμένο και λίγο κοντύτερη μπροστά.

ΠΛΕΚΤΑ ΣΚΟΥΦΑΚΙΑ

Ανάμεσα στα διάφορα πλεκτά, με τα οποία θα εφοδιάσετε την γκαρνταρόμπα των παιδιών σας, μην παραλείψετε να περιλάβετε και ένα δυο πλεκτά σκουφάκια.

Θα είναι ή μεγάλη εφειτηνή μόδα για τα παιδιά.

Τα σκουφάκια έχουν διάφορα σχήματα, αλλά όλα θα έχουν ένα γυριστό τελείωμα, προς τα επάνω με την καλота ύψηλή κι' ένα πονπών στην κορυφή. Το σχήμα όμως της καλότητας είναι πάντοτε κοινό, λίγο ή περισσότερο μυτερό. Φοριούνται αυτά τα σκουφάκια χωστά στο κεφάλι και λίγο στραβά, ώστε το τελείωμα του κώνου να γένη λίγο προς τα πλάγια, καταλήγοντας ενίοτε και σε μία φούντα.

Τα σκουφάκια γίνονται και μονόχρωμα και δίχρωμα, αλλά και πολύχρωμα.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Πολύ της μόδας θα είναι έφ' όσον για τα κορίτσια τα σύνολα, που αποτελούνται από φορεμάκια χωρίς μανίκια και φοριούνται με διάφορες μπλούζες. Έχουν δε για συμπλήρωμα μία στατίνα σε φόρεμα μ' ένα εφαρμοστό μπλουστάκι, ελαφρώς μακροτάλλο και τη φούντα του, που να σχηματίζει πέντες κυματώδες. Η βέστα θα είναι άνετη και ριχτή, με μία διπλή ραφή στους ώμους. Η ραφή αυτή συνεχίζεται και στα μανίκια. Το κομψότητα, ευθύγραμμο, θα σχηματίζει μυτερό άνοιγμα, με κλασικό γαλά και δύο εξωτερικές τσέπες με καπάκια, τοποθετημένες στη μέση του μήκους της βέστας.

ΤΑ ΜΠΟΛΕΡΟ

Η βέστα-μπολερό, ως συμπλήρωμα μιας φούστας, θα είναι μία πολύ συνηθισμένη εμφάνιση για τις κοπέλλισσες. Σ' αυτή την περίπτωση, η φούστα γίνεται σουρωτή και συμπληρώνεται με μία λουσάτη μπλούζα.

Η βέστα-μπολερό σχηματίζει διαγώνια γραμμή στο κομψοτά της, κομψώνοντας μ' ένα μόνο κομψοτή στη μέση, που σχηματίζουν οι διαγώνιες γραμμές, σε αντίθετη κατεύθυνση.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ε' π' α' ν' ο: Σκουφάκι με χονδρό πλέξιμο. Κ' α' τ' ο: Δίχρωμο κοινό σκουφάκι.

Ευθύγραμμη φούστα και βέστα άκατά κοντή, δύο πλάγιες ντεκούπ στη βέστα, που αρχίζουν από τους ώμους, μεταβάλλονται άκατά χαμηλά σε διαγώνια γραμμή και σχηματίζουν μύτη στη γραμμή του ευθύγραμμου κλεισίματος. Τα μανίκια διατηρούν τη χαμηλή εφαρμογή των ώμων και το μάκρος τους διατηρείται τρουάκι ή ως τα επάνω μέρη του καρπού.

ΓΟΥΝΑ ΣΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η γούνα θα είναι έφ' όσον ένα από τα σχεδόν απαραίτητα εξαρτήματα της γυναικείας εμφάνισης.

Επανωφόρια, ντε-πιές, ταγιέρ, άκονη και φορέματα, θα στολίζονται με αυτήν, προσδίδοντας μία πλούσια νότα και καθαρώς γυναικεία.

1. Φόρεμα χωρίς μανίκια με κομψοπινέτες στη φούστα. 2. Επανωφόρι με κομψοπινέτες. 3. Βέστα-μπολερό ως συμπλήρωμα σουρωτής φούστας. 4. Φούστα και λουσάτη μπλουζίτσα. 5. Καντριγιέ σύνολο. 6. Φόρεμα σε γραμμή πρενέσες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Για τα φλογισμένα βλέφαρα

Τσάι Χαμομήλι (άνθη) 10 γραμ.
Θά τα εράσετε μαζί επί 10 λεπτά και κατόπιν θα ερέσετε μέσα στο εκχύλισμά τους κομπρέσες, που θα τις βάλετε στα βλέφαρά σας.

Οι μάσκες με αούγα

Αν έχετε λιπαρό δέρμα με διεσταλμένους πόρους, θα προτιμάτε το άσπράδι, που είναι το καλύτερο και ελαφρύτερο. Θα τα αφέρετε επί ένα τέταρτο της ώρας και κατόπιν θα ξεπλύνετε το πρόσωπό σας με τριανταφυλλόνη. Στα ξηρά και αφυδατωμένα δέρματα, τουναντίον, ταιριάζει περισσότερο ο κρόκος, που έχει μαλακτικές και θρεπτικές ιδιότητες. Θα ενισχύσετε αυτές τις ιδιότητες του προσώπου με μία κουτάλια αγνό ελαιόλαδο. Θα το αφήσετε μισή ώρα και κατόπιν θα ξεπλύνετε το πρόσωπό σας με μία λουή χωρίς οινόπνευμα.

Παρθενικό γάλα

Μπορείτε να το παρασκευάσετε με τα ακόλουθα συστατικά:
Βορικό νάτριο 10 γραμ.
Τριανταφυλλόνη 40 »
Βάμμα εινέζικης 5 »
Διυλισμένο νερό 100 »
Το παρθενικό αυτό γάλα δεν εφραίνει την επιδερμίδα και μπορεί να χρησιμοποιηθεί και από τις γυναίκες με ξηρό δέρμα.

Για τις κοκκινιές του προσώπου

Ενα θαμνώσιο μέσον για να τις κάμει να εξαφανισθούν είναι το ακόλουθο: θα κόψετε φέτες από αγγούρι κι' αφού τις τυλίξετε με σασ σε νωπό γάλα, θα τις βάλετε στο πρόσωπό σας. Μόνον ότι πρέπει να περιμένετε την έποχή των αγγουριών για να κάμει αυτή τη θεραπεία.

Για να δυναμώσετε τα ματωσίονα

Λανολίνη 10 γραμ.
Βαζελίνη 10 »
Αλάτι πυλικοαμίνης 0,10 »
Λευκό σπρεσιτάν 0,25 »
Μπορείτε ακόμη να χρησιμοποιήσετε άλλη βαζελίνη ή ελαιον δοκοκούου βαζελίνης (σε αναλογία 1 τοίς 100).

Εναντίον της πιτυρίασης των φρυδιών

Θα τα δουρίζετε πρωί και βράδυ, αφού τυλίξετε τη δουρίτσα σας μέσα στην ακόλουθη διάλυση:
Χλωροχόλον κλά 0,50 εκατ.
Κασσάκη γλυκερίνη 15 γραμ.
Υδρό μεντάς 125 »
Μπορείτε ακόμη να χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη διάλυση:
Υδρό κολώνιας 15 γραμ.
Ρεζορίνη 1 »
Μία άλλη καλή συνταγή είναι ή ακόλουθη:
Οινόπνευμα 30 γραμ.
Βερίκη κινίνη 0,25 »

Για τις κηλίδες του προσώπου και του λαιμού

Κομφόρα 8 γραμ.
Χυμός ενός λεμονιού 8 γραμ.
Μέλι 2 κουταλιές της σούπας.

Για τη φρεσκάδα της επιδερμίδος

Αμυγδαλέλαιο 60 γραμ.
Λευκό κηρός 6 »
Λευκό φολαίνης 4 »
Διυλισμένο νερό 50 »
Βάλασμον Μέκκας 0,12 »

Γάλα άμυγδάλων

Μπορείτε να παρασκευάσετε μόνη σας γάλα άμυγδάλων ως έξης:
Θα εράσετε, θα ξεφλουδίσετε, θα ξεράνετε και κατόπιν θα μεταβάλετε σε λεπτή σκόνη:
Αμυγδαλά γλυκά 60 γραμ.
Αμυγδαλά πικρά 15 »
Θα τα ανακατέψετε κατόπιν με:
Βορικό νάτριο 2 γραμ.
Ουδέτερα γλυκερίνη 25 »
Τριανταφυλλόνη 300 »
Θα τα αφήσετε επί 8-10 ημέρες και κατόπιν θα τα σουρώσετε μ' ένα λεπτό τοβλί. Το γάλα αυτό είναι εξαιρετικό για τα ξηρά δέρματα.

Εναντίον της ιχθυώσεως

Καλείται έτσι ή ασθένεια που κάνει το δέρμα να ξεφλουδίζει και να φαίνεται σαν να είναι σκεπασμένο με λείπια. Θα χρησιμοποιήσετε εναντίον της ιχθυώσεως το ακόλουθο παρασκεύασμα:
Σαλιλικόν δξύ 2 γραμ.
Μαγνησία 5 »
Γλυκερίνη 100 »

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Τ.Ζ. ΤΣΕ-Ι-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

ΕΝΑ ΦΕΡΕΤΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ' το μακρινό σπίτι όπου, Εται, απαλλάσσεται από κάθε υπόνοια. Το θέμα είναι ή Τζό - Ανν Τέ-φροσον, ούλυνος του νιού ινός εκκοσμομαρξικού κι' είχε έρθει μόλις τότε απ' το Χόνγκ-Κόνγκ, συνοδεύοντας το πτώμα του ούλυνος της Έρμαν, που είχε σκοτωθεί εκεί κάτω, σε αυτοκινετιστικό δυστύχημα. Γιατί όμως, μόλις έφτασε, πήγε στο γραφείο του Ράουν; Κανείς δε μπορεί να το εξηγήσει. Την ίδια όπορία διατυπώνει κι' ο κημικός Τζέβ Γουάντ που έχει το γραφείο του δίπλα στο Ράουν, στο ίδιο κτίριο, και δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για το μυστηριώδες συμβεβηθέν, γιατί υπήρξε άλλοτε συνεργάτης του φίλου του Έρμαν Χέντερσον. Λέει μάλιστα στο Ράουν ότι ο Έρμαν ήταν τύπος δαύτος και θεοτέλλος και πως ο πατέρας του είχε αναγκαστή να τον στείλει στο Χόνγκ-Κόνγκ, με την έλπίδα ότι θα βάραι μναλό. Ο Τζέφροσον καλεί στο σπίτι του το Ράουν και του αναθέτει να ανακαλύψει το δολοφόνο της νύφης του. Θέλει, μ' αυτόν τον τρόπο, να εξιλεωθεί όπέναντί του νιού του, γιατί του είχε φερθεί ακλάρη και δεν είχε αναλάβει το γάμο του. Έρπειν στο Ρά αν ότι ή Τζό - Ανν ήταν από πρόσφυγα από την κομμουνιστική Κίνα, που είχε ζητήσει να πάει στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πρέπει να πει και να συγκεντρώσει πληροφορίες γι' αυτήν, για να υποδείξει ή ανακαλύψει το δολοφόνο της.

Ενώ ο ιδιωτικός ντεκτιβ Νέλσον Ράουν έτοιμαζόταν να φύγει ένα απόγευμα απ' το γραφείο του, παίρνοντας ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο του Τζων Χάρντονικ, που του αναθέτει να παρακολουθήσει τη γυναίκα του, για την οποία είχε φερθείμενες υπόνοιες, κατά το τρίμηνο διάστημα που θα έλειπε, σε ταξίδι για υποθέσεις του, το τηλεφώνημα αυτό το έκανε ο Χάρντονικ, όπως έλεγε, απ' το αεροδρόμιο. Σε λίγο, στέλνει 300 δολάρια στο Ράουν για την αμοιβή του. Ο ντεκτιβ αναλαμβάνει άμεσως την υπόθεση και παραφυλάει όλη τη νύχτα, ως τα έφημεράματα, έξω απ' το μακρινό ξενοκικό σπίτι που του είχε υποδείξει ο Χάρντονικ. Υστερα όμως εξακριβώνει πως το σπίτι αυτό είναι ακατάλληλο από οποιονδήποτε λόγο, ο Χάρντονικ είχε κάποιον σοβαρό λόγο να την απομακρύνει απ' το γραφείο του, μ' αυτό το κόλπο. Και πραγματικά, όταν νυκτιά στο γραφείο, βρίσκει εκεί το πτώμα μιας δολοφονημένης Κινέζας, νέας και ομορφής. Ειδοποιεί άμεσως την αστυνομία και σε λίγο φτάνει επί τόπου ο αστυνόμενος Ρέντικ με τον ιατροδικαστή. Όλες οι ένδείξεις φαίνονται να επιδράρουν τον Ρέντικ, που δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ιοκρύ αλλοθι. Αποφασίζοντας, έρχονται μέσα στ' αυτόκιντο του ή τράντα της Κινέζας και το ρεβόλβερ του. Ευτυχώς όμως, δυο αξιωματικοί μαρτυρές καταθέτουν πως τον είχαν απ' την ώρα της δολοφονίας, έξω απ

«Κόμης Τζέφerson. Ο Έρμαν πέθανε χτες. Έπεσε θυμά αυτοκτονικό δυστυχήματος. Έλεγε συχνά πως ήθελε να τον θάψουν στην πατρίδα του. Είμαι απέναντί σου, αλλά αν μου στείλετε τα έξοδα μου, θα τον φέρομαι εκεί, για να ταφεί όπως ήθελε. Δεν έχω λεφτά για να τον θάψω εδώ. Τζέφerson».

Το γράμμα αυτό μούκανε εντύπωση για τον παθιασμένο τον. Έφρασε στη φαντασία μου τη νέα εκείνη Κινέζα, που είχε μπει ξαφνικά ανάμεσα τους, δίχως λεφτά, χωρίς καμιά διάθεση, αν δεν συγγνώμη ο πεθερός της και δεν της αποδίδανε εμπράκτως τη συμπόνη του...

— Κι' έπειτα, τί έγινε; οφείλω...

«Η Τζάνετ Ουέστ χτύπησε ελαφρώς πάνω στο στήθος του την άκρη του χρυσού στυλό της. Η ματιά της έγινε ακόμα πιο μακρινή. Κι' απάντησε:

— Ο κ. Τζέφerson δεν πίστευε στην ειλικρίνεια αυτού του γράμματος. Νόμισε, ότι η γυναίκα εκείνη επιδίωξε να του ξεκολήσει λεφτά κι' ότι δεν είχε σκοτώσει ο γιός του. Τηλεφώνησα, λοιπόν, κατά διαταγή του, στον Αμερικανικό πρόξενο του Χόνγκ-Κόνγκ και βεβαιώθηκα επισήμως πως ο Έρμαν είχε πέσει θυμά αυτοκτονικό δυστυχήματος.

«Ο κ. Τζέφerson μου είπε τότε να γράψω στη χροιά του να στείλει το σώμα του. Της συνιστούσε να μείνει αυτή στο Χόνγκ-Κόνγκ και της υποσχόταν ένα ταχυτικό επίδομα για τη συντήρησή της. Αυτή όμως δεν τον άκουσε. Όπως ξέρετε, έφερε εδώ το νεκρό. Δε φανταζότανε, βέβαια, τί την περίμενε...

— Και το σώμα, τί έγινε; Δοκίμασα ξαφνικά την εντύπωση πως η Τζάνετ δυσκολευόταν να συνηθίσει στα νεύρα της. Μελονότι κανένα εξωτερικό σημάδι δεν πρόδινε την υπερτάση της, τη διασθανόμουν κατά κάποιον τρόπο...

— Η κηδεία θα γίνει μεθαύριο, μου είπε. Πως κέρδιζε το ψωμί του ο Έρμαν, στο Χόνγκ-Κόνγκ; — Δεν ξέρουμε. Όταν έφυγε για την Κίνα, ο πατέρας του του είχε εξασφαλίσει μια θέση υποδιευθυντού σε κάποιο σπουδαίο εμπορικό οίκο. Σε έξη μήνες όμως, ο Έρμαν παραιτήθηκε. Από τότε, δεν άναψε ποτέ στον πατέρα του τί έκανε. Περιοριζόταν μονάχα να του ζητάει λεφτά κάθε χρόνο.

— Κι' εκείνος τοΐδινε; — Βεβαίως. Τοΐδινε κάθε φορά ένα ποσό. — Ήταν τόσο μεγάλο το πο-

ΣΧΟΛΗ ΙΠΤΑΜΕΝΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΑΛΑΡΙΠΟΥ 16 — ΤΗΛ. 625.177 ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Καλούνται αι ενδιαφερόμενοι να φοιτήσωτ εις την ΜΟΝΟΤΑΞΙΟΝ Σχολήν Αεροσυνόδων (εδαφους και αέρος) όπως υποβάλλωσι σχετικας αιτήσεις εις την Γραμματείαν της Σχολής. Κατά την φοιτησιν των εις την Σχολήν αι Σπουδαστριαι ειδικευονται εις τα καθήκοντα των Συνόδων Εδαφους—Αέρος—και Υποαλλήλου Πρακτορείου, τόνον της Ελληνικής ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ όσον και των Ξένων εν Αθήναις Αεροπορικών Εταιριών.

σόν αυτό, ώστε να του φτάνη για να ζήσει ένα χρόνο; — Ποτέ δεν πέρασε τα 500 δολάρια.

— Πολύ λίγα... Πρόπει ναχε και κάποιο άλλο έσοδο.

— Αυτό υποθέτω κι' εγώ. — Έτοιμα το σασόνι μου κι' έοριξα μια ματιά έξω, απ' το παράθυρο. Το μυαλό μου λειτουργούσε έντατικά...

Βλέποντας με πόση επιμέλεια έκομπε η Τζάνετ τον ένκεννοισμό της, της έκανα επιτέλους μια έρωτήσι, που μου έκαψε τα χείλια:

— Γνωρίζετε προσωπικά τον Έρμαν Τζέφerson;

Την είδα ν' άναχαρτάη έλαφρά. Κι' η μακρινή έκφρασι της ματιάς της χάθηκε, για μια στιγμή μονάχα. — Ναι, φυσικά. Απάντησε ύστερα. Βοήσχομαι στην ύπηρεσία του κ. Τζέφerson από όντω χρόνι. Ο Έρμαν έμνε εδώ, πον σόγη για την Άπο Ανατολή. Βέβαια, τον ήξερα.

— Τί είδους άνθρωπος ήταν; Ο πατέρας του τον θεωρεί άστοχο. Συγχρόνως όμως, κρίνει τώρα πως, αν έδειχνε μεγαλύτερη κατανόησι, δε θα έξεδηλώνε ο γιός του τόσο κακές κλίσεις. Συμφωνείτε και σεις μαζί του;

Τα μάτια της λάμψανε ξαφνικά. Η φυσιογνωμία της έγινε άπιστευτα τραχεία, σά ναχε πετάξει μια μάσκα.

— Ο κ. Τζέφerson έφηρεάσθηκε πολύ απ' το θάνατο του γιού του, πρόσφερε κοφτά. Κι' έχει αίσει τώρα να τον κυβερνάνε τα αισθήματά του. Ο Έρμαν ήταν σκληρός, βάνανσος, ανήθικος... Ήταν κλέφτης. Έκλεψε λεφτά απ' τον πατέρα του. Κι' από μένα έπίσης. Δυσκολευόταν κανείς να πιστέψη πως ήταν γιός του κ. Τζέφerson! Αιτός είναι ένας έξαιρετος άνθρωπος. Δεν έχει κάνει κακό ποτέ στη ζωή του.

Η Έξαιψ της μούκανε έντύπωσι. Σηκώθηκα και είπα: — Πολύ καλά. Σας ευχαριστώ για όλα... Θα ξάνω ότι μπορώ, για να ευχαριστήσω τον κ. Τζέφerson. Φτάνει να με βοηθήσει κι' η Τζην.

Η Τζάνετ έψαξε ανάμεσα σε μερικά υπογεγραμμένα τσέκ, πήρε ένα απ' αυτά και τόσπρωξε προς το μέρος μου, λέγοντάς μου: — Ο κ. Τζέφerson θέλει να σας δώση μια προκαταβολή. Θα φροντίσω για το αεροπορικό σας εισιτήριο, μόλις με πληροφορήσετε ποιά μέρα θα φύγετε. Αν χρειάζεστε περισσότερα λεφτά, σάς παροικαλώ να μου το πείτε. Έοριξα μια ματιά στο τσέκ. Ήταν για 1000 δολάρια, με την υπογραφή της.

— Μα δεν πληρώνονται τόσο άκοιά! παρατήρησα. Θα μου φτάνανε 300 δολάρια.

— Τόσα μου είπε ο κ. Τζέφerson να σας δώσω, απάντησε μ' ένα αδιάφορο τόνο, σαν να έπρόκειτο για πενταροδεκάρες. — Ας είναι! Δε λέω ποτέ όχι, όταν μου δίνουν λεφτά... Την ζήτησα και ρώτησα: — Έσεις άσχολεύσθε με τις υποθέσεις του κ. Τζέφerson; — Είμαι η γραμματέας του, απάντησε ξερά.

— Α, καλά... Λοιπόν, θα σας είδοποιήσω, άμέσως μόλις κανονίσω πότε θα φύγω. Καθώς πήγαινα προς την πόρτα, με ρώτησε ξαφνικά: — Ήταν όμορφη;

— Έμεινα ένα λεπτό σαστισμένος, μη καταλαβαίνοντας τί έννοούσε. Έπειτα της έοριξα μια γρήγορη ματιά. Καθόταν με όλοισο το κορμί της και τα μάτια της είχαν μια παράξενη, ακαθόριστη έκφρασι. — Η γυναίκα του Έρμαν; είπα. Πιστεύω, ναι. Μερικές Κινέζες είναι πολύ γοητευτικές. Έτσι ήταν κι' αυτή, ακόμα και πέθαμένη.

Κούνησε το κεφάλι της και τράβηξε προς το μέρος της το στυλό και το καόνε των επιταγών. Μοιραίνανε μ' αυτό τον τρόπο πως έπρεπε να φύγω πιά.

Ο χαμογεύς με περίμενε στ' χαίλι. «Προκλήθηκε έλαφρά και μ' άνοιξε την πόρτα. Δε θα μπορούσε κανείς να τον κατηγορήσει για φιλάρο...

Πήγα σιγά-σιγά μέχρι τ' αυτοκίνητό μου. Το τέλος της κουβέντας μας με είχε φωτίσει άοχέτα. Είχα πιασθί πως η Τζάνετ Ουέστ κι' ο Έρμαν Τζέφerson ήταν κάποτε τρυφεροί φίλοι. Η είδησι λοιπόν του γάμου του, όπως και του θανάτου του, την είχε αναστατώσει, όσο και τον πτερότα μου. Ήταν ένδιαφέρουσα αυτή η άπρόβλεπτη ανακάλυψη. Αποφάσισα να προσπαθήσω να μάθω περισσότερα πράγματα για τη Τζάνετ Ουέστ.

Πήγα στην άστυνομική διεύθυνσι. Περίμενα εκεί μισή ώρα, για να δω το Ρέντινκ. Τον βρήκα στο γραφείο του, να μασιά την άκρη ενός δονιμένου ποφούρου...

— Δεν ξέρω αν έχω διάθεσι να χάσω τον καιρό μου μαζί σας, γχορίνασε καθώς προχωρούσα προς το μέρος του. Τι με θέλετε; — Εργάζομαι τώρα για λογαριασμό του πατέρα Τζέφerson. Σκέφθηκα πως έπρεπε να το μάθετε...

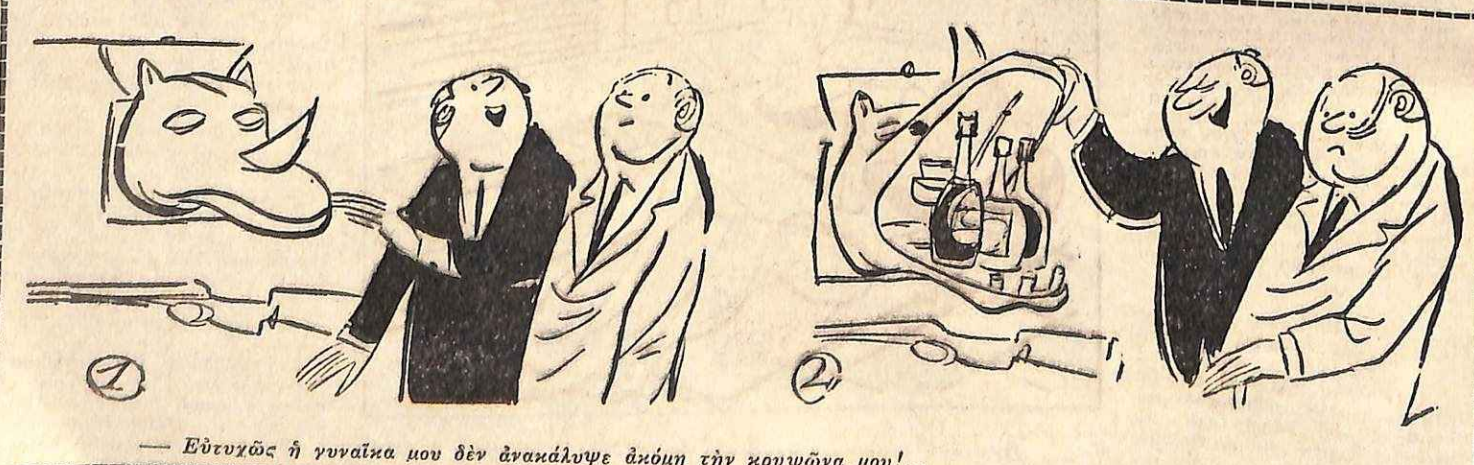
— Αν συμποτάρετε τη διζή μου ξορνα, Ράβον, θα σ' πάω στη επαγγελματική άδειά. Σας προσηλοποιώ... Πόσα σας πληρώνει ο Τζέφerson; — Κάθησα στην καρέκλα της κουζίνας.

— Άοχέτα, απάντησα. Όσο για την ξορνα σας, θάναι δύσκολο να τη συμποτάρω, εφ' όσον φεύγω για το Χόνγκ-Κόνγκ. — Ποιός τη χάρι σας; γχορίνασε ο Ρέντινκ. Στο Χόνγκ-Κόνγκ, ε; Πόσο θάθελα κι' εγώ να πάω στο Χόνγκ-Κόνγκ!... Καί τί σκοπεύετε να κάνετε, όταν φτάσετε εκεί κάτω;

— Ο γερο-Τζέφerson θέλει να πάγω πληροφορίες για τη γύφη του. Φρονεί πως δε θα μωρέσω με ποτέ να διαφωτίσωμε τη δολοφονία της, αν δεν έσκαλίσωμε το παρελθόν της. Καί ίσως νάχη δικίω...

— Ο Ρέντινκ έπαιξε λίγες στιγμές με το στυλό του. Τότερα δήλωσε: — Θάναι γαμμένα λεφτά και χρόνος... Μα δε σας νοιάζει, βέβαια, έφόσον θα πληρωθήτε.

— Σωστά! συμφώνησα. Ο γερος είναι είναι άοχέτα πλούσιος, ώστε να μπορώ να κάνη τα κέρια του, κι' εγώ πάλι έχω άοχέτο χρόνο διαθέσιμο... Ποιός ξέρει, μπορεί να φανώ τυχερός! — Μπά, δεν ποκείται να μά-

— Εδυνώως η γυναίκα μου δεν ανακάλυψε ακόμη την κρυψώνα μου!...

θετε τίποτα παραπάνω απ' όσα ξέρω ήδη. Δε χροιάσθηκε να πάη κανείς στο Χόνγκ-Κόνγκ, γι' αυτό. Έστειλα άπλως ένα τηλεγράμμα.

— Καί τί μάθατε; — Τη λέγανε Τζέφerson Βινγκ-Τσούινγκ. Έπιασε λαθραία στο Χόνγκ-Κόνγκ, έδώ και 3 χρόνια, με μια «ζόνια» απ' το Μακάο. Την τακώσανε στην αποθήκισι κι' έμεινε έξη βδομάδες στη φυλακή. Τότερα της βγάλανε καινούργια χαρτιά. Δούλεψε ως τα-έι-γκέρλ στο «Παγόδα Κλάμπ»...

— Άλλα λόγια, πουλούσε τον έσοτά της. — Παντορεύτηκε με το Τζέφerson στο αμερικανικό προξενείο, πέρυσι, στις 21 Σεπτεμβρίου. Μένανε σ' ένα κινέζικο καταγώγι, στο ξενοδοχείο «Ουράνια Αυτοκρατορία». Ο Τζέφerson δε φανότανε νάχη ώρισιμένη δουλειά. Ζούσανε με τα κέδη της γυναίκας και μ' όσα έπαιρνε ο άντρας απ' τον πατέρα του... Φέτος, στις 6 Σεπτεμβρίου, ο Τζέφerson σκοτώθηκε σε αυτοκινητικό δυστύχημα, κι' εκείνη ζήτησε μια θεώρησι απ' το αμερικανικό προξενείο, για να συνόδωη το σώμα του ως την πατρίδα του.

— Αυτή είναι όλη η ιστορία. Τι γχορίζεται τώρα να πάτε στο Χόνγκ-Κόνγκ; — Αποφ' με πληρώσανε γι' αυτό... Κι' άλλωστε, έτσι θα σας άτισω ήσυχο. Χαμογέλασε με κακία.

— Α, μη σκοτίζεσθε για μένα, είπε. — Αν μου γίνετε ένοχλητικός, ξέρω πως να σας ξεφορτώθω. Σίγουρα, προσπαθούσε να πεισθή κι' ο ίδιος για την άξια του και τη δύναμή του.

— Πας πάλι η ξορνα; τον ρώτησα. Ανακαλύψατε τίποτα; — Όχι. — Έοριξε μια ματιά άηδιασμένη στο μελανωμένο στυλόχαρτό του και πρόσθεσε: — Ξέρετε τί με παραξενεύει πολύ; Για ποιά λόγο ήθε η Κινέζα στο γραφείο σας, στις 3 τη νύχτα;

— Δικαιολογημένη η άπορία σας. Ίσως να βοώ, λοιπόν, την απάντησι στο Χόνγκ-Κόνγκ. — Άναβα ένα τσιγάρο και συνέχισα:

— Ο γερο-Τζέφerson έχει μεγάλη περιουσία. Τποθέτω πως θα τον κληρονομούσε ο γιός του. Έκτος αν τον αποκλήρωσε με τη διαθήκη του. Τώρα δε πον πέθανε ο γιός, φυσικά κληρονόμος ήταν η γυναίκα του, η Τζέφerson. Ε, λοιπόν, κάποιος μπορεί να τη σκότωσε, για να μην κληρονομήη το γέρο. Θάθελα πολύ να έσομ' σε ποιόν θα πάη τώρα η κληρονομία. Ίσως αυτή η πληροφορία να μάς οδηγήσι στον ένοχο.

— Ρέντινκ ξεροκάτιπε. — Είδατε τη γραμματέα του γερού, τη Τζάνετ Ουέστ; Δε θα μάθω πως καθόλου παράξενο, αν κληρονομούσε ο γιός απ' την άπορία...

— Πιστεύω πως ήταν θάλατε έρωτευμένη με το γιό. Δε ήταν άσχημη ιδέα να έξακριβώσατε που βοισκότανε στις 3 τη νύχτα! όταν δολοφονήθηκε η Κινέζα!

— Πως να γίνη, αυτό; είπε ο Ρέντινκ. Την ξέρω καλά... Ο γερος έχει άδυναμία μαζί της. — Αν μπορεί να βρω το ιατρικό της, ζει μεγάλη μέσα, ο Τζέφerson... — Μα τί σας κάνει να πιστεύετε πως ήταν έρωτευμένη με το γιό; — Μίλησα μαζί της. Ξέρει να ομολόγησε κάπως και προδόθηκε... Δε θέλω να πω πως αυτή σκότωσε την Κινέζα, μα ίσως να έξεση διάφορα πράγματα, που δε θέ-

λει να τα πη... Μπορεί νάχη κανένα φίλαρο πολύ λαίμαργο... — Δεν ποκείται ν' άκολουθήσω τη συμβουλή σας, μ' έκοψε ο Ρέντινκ. Έκείνο που πορεί ν' άνακαλύψη, είναι για ποιά λόγο ήθε η Κινέζα στο γραφείο σας. Κι' άμέσως θα λυθή το μυστήριο!

— Σηκώθηκα και είπα: — Μπορεί ναχτετε δικώ. Πότε θα βγάλη την άπορασι του ο κέορσος; Θάθελα να έμπερδίσω το ταχύτερο και να φύγω.

— Άδριο, στις 10. — Η συνεδρίασι θα είναι έντελώς τυπική, πρέπει όμως να παρευρεθήτε... Καί μην ξεχνάτε! — Αν βοήτε κάτι, θέλω να με καταποτίσετε άμέσως. — Ναι, σάς το υποσέθηκα.

Γύρισα στο γραφείο μου. Τη στιγμή, που ξεκλείδωνα την πόρτα μου, μου ήθε μια έμπνευσι να ποχωρήσω άκομα λίγο στο διάδρομο. Χτύπησα την πόρτα του

Τζέφerson και την άνοξα. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και καλά έπιπλωμένο. Άντίκρου στην πόρτα βοισκόταν ένα γραφείο, και πάνω σ' αυτό ένα μαγνητόφωνο, ένα τηλεόφωνο, μια φορητή γραμμομπαχή και δυο πανέρια για την άλληλογραφία. Καθισμένος πίσω απ' το γραφείο, με την πλά του στα δόντια και το στυλό στο χέρι, ο Γουάντ ήταν βυθισμένος στα χαρτιά του.

— Από μια πόρτα, που βοισκόταν προς τα δεξιά, άκουγόταν το ουμικό κροτάλισμα μιας γραμμομπαχής.

Το γραφείο είχε δυη πολύ πιο άνετη και πλούσια απ' το δικώ μου. Σίγουρα, η βιομηχανική χημεία αποδίδει πιο πολλά απ' τη δουλειά του ιδιωτικού ντεκτεκτιβ... Ο Γουάντ φάνηκε ευχαριστημένος, πον μ' έβλεπε. Με γχορέτησε έγκάρδια και μου πρόσφερε

κάθισμα. Έοριξε μια ματιά στο χρυσό ρολώι του χεριού του και μου πρότεινε: — Τι θα λέγατε για ένα ποτήρια ούισκι; Είναι 6 σκεδόν.

Φανόταν τόσο άνυπομονος να με περιποιηθή, ώστε δέχτηκα. — Έδωγα από ένα συρτάρι μια μπουτίλα και γέμισε δυο ποτήρια. Μου ζήτησε συγγνώμη, πον δεν είχε παγάκια. Του απάντησα πως δεν έπρόκειτο να πεθάνω γι' αυτό...

Βοήκα περισσότερο το ούισκι του. — Μ' ένδιαφέρουν δυα μου διηγηθήκατε για τον Έρμαν Τζέφerson, του είπα ύστερα. Μήπως μπορείτε να μου δώσετε κι' άλλες πληροφορίες; — Έτσι, πον ποχωρώ, ψαχουλεύοντας μέσα στο σκοτάδι, το παροικικό μπορεί να με βοηθήσι.

— Μα ναι, βέβαια! απάντησε πρόθυμα. Σάν τί όμως θέλετε να σάς πω; — Ο, π. ξέρετε... Γνωρίζατε καλά το Τζέφerson. Μου είπατε μερικά πράγματα για το χαρακτήρα του. Μου είπατε πως ήταν σπάταλος, λίγο μπεκοής, καυγάτης... Πως φερνότανε στις γυναίκες;

Το ήλιονμένο πρόσωπό του πήρε μια έκφρασι άνακατήσεως. — Ό, ήταν άπορουστικός με τις γυναίκες! δήλωσε. Συμφωνώ πως οι νέοι πρέπει να διασκεδάζουνε λιγάκι με τα κορίτσια! Κι' εγώ, έδώ που τα λέμε, δεν είμαι άγιος... Μα ο Έρμαν ήταν άπαίσιος. — Αν ο πατέρας του δεν είχε τόση έπαροχή στην πόλη μας, τα σκάνδαλα θα έσπαζαν το ένα μετά το άλλο.

— Είχε κανένα σοδαρώτερο δεσμό; έπεινα. — Ο Γουάντ διάσπασε λίγο κι' ύστερα απάντησε: — Δε μ' άρέσει ν' άναφέρω δυνάματα. Αλλά... Με τη Τζάνετ Ουέστ, τη γραμματέα του πατέρα του... Άκούστε! Δε θάορετε ίσως να σας μιλήσω γι' αυτό; Έχουν περάσει σκεδόν έννιά χρόνια από τότε. Τα ξέρω απ' τον ίδιο τον Έρμαν, δεν έχω όμως το δικαίωμα να τα αναλάβω.

— Όστόσο, καταλάβαινα πως φλεγόταν απ' την έπιθυμία να μιλήσει, να πη ότι ήξερε. Τον κολάκευε φοβός η ιδέα πως μπορούσα να ένδιαφερόμ' για τα λεγόμενά του.

Του απάντησα, λοιπόν, με σοβαρό τόνο: — Κάθε πληροφορία, όσο μικρή κι' αν είναι, μπορεί να με οδηγήσι στο δολοφόνο. Ρωτήστε τον έαυτο σας κι' άποφασίστε αν έχετε δικαίωμα να σπατάλετε. — Αυτό του άρεσε. Τα μάτια του λάμψανε, έγειρε προς το μέρος μου και μου είπε μ' έμπιστευτικό ύφος:

— Άποφ' είν' έτσι, θα τα μάθετε όλα... Λοιπόν, ο Έρμαν κι' η Τζάνετ είχαν ένα δεσμό, έδώ κι' έννιά χρόνια. Απ' τις σχέσεις τους γεννήθηκε ένα παιδί. Ο Έρμαν το άδοχήθηκε. Η κοπέλα πήγε τότε στον πατέρα του. Ο γερος έρωίσε, όταν τάπησε... Το μωρό πέθανε. Ο Τζέφerson άπατήσε απ' το γιό του να παντορεύη την κοπέλα, εκείνος όμως άφονήθηκε κατηννομιστικά.

— Πιστεύω πως ο γερος έρωτεύθηκε λιγάκι τη Τζάνετ. Πάντως, την πήρε για γραμματέα του. Μου το είπε ο Έρμαν, πον είχε γίνει έξω φανερόν, γιατί ο πατέρας του είχε υπάσει την κοπέλα στο σπίτι τους. Τποθέτω πως ο γερος έλπιζε, ότι ο γιός του θα μετάνοιζε με τον καιρό και θα παντρεύότανε τη Τζάνετ. Μα δεν άφγινε να καταλάβη, ότι δε θα γινόταν ποτέ αυτό. Τότε τον έστειλε στην Άπο Ανατολή και κράτησε κοντά του την Τζάνετ.

— Άποφ' πως δεν παντρεύτη-

Ασφαλώς
έδοκιμάσατε και σεις... και
Ασφαλώς
αυτήν την στιγμή, στην τσέπη σας
δα υπάρχουν οι νέες καραμέλλες
Υγείας ION
ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟ
ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

σε αυτή η κοπέλλα. Είναι τόσο όμορφη!

— Ο γέρος δε θα της το συγχωρούσε ποτέ. Τη χορεύεται... Κι ύστερα, σε ποιαν ν' αφήσει τ' ε-κατομμύρια του, τώρα που πεθα-νε ο Έρμαν;

— Δεν υπάρχει άλλος; Κανέ-νας συγγενής; ούτως, ποσπα-θώντας να κούνη το ενδιαφέρον μου.

— Όχι. Τό ξέρω καλά. Ο Έρμαν μου είχε εκμισθώσει πώς ήταν ο μοναδικός κληρονό-μος και πως δεν υπήρχε άλλος, που νάχη δικαιώματα. Στοιχημα-τίσω τώρα πως η Τζάνετ θα γίνει πλούσια, όταν πεθάνει ο γέρος.

— Είναι τυχερή, που δε μπο-ρεί πιά να διεκδικήσει την κληρο-νομία ή γυναικα του Έρμαν.

— Ο Γουίντ αναστάθηκε.

— Δεν είχα σκεφθεί αυτή την πιθανότητα, είπε. Όσοσο, μου είν' αδύνατο να φαντασθώ πως ο γέρος μπορούσε ν' αφήσει τίποτα σε μια Κινέζα!

— Ός νόμιμη σύζυγος του Έρ-μαν, είχε δικαιώματα στην κλη-ρονομία. Αν κατάρρενε στα δι-καστήρια, θα κέρδιζε την υπό-θεσι.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η δε-ξιά πόρτα και παρουσιάστηκε μι-ά νέα γυναίκα, ξεασαυρή, άγρια, φοβισμένη, με χοντρά γυαλιά μυο-πίας. Ήταν η γραμματέας του Γουίντ και τούφρενε να υπογρά-ψη διάφορα γράμματα.

Στηρώχθαι και είπα:

— Πρέπει να φύγω τώρα. Ό-σο δυνάμω.

Η γραμματέας άρρησε τα γράμ-ματα και ξαναβήκε αμέσως.

— Προχώρησε καθόλου η άστι-νομία; με ρώτησε ο Γουίντ.

Βοήξε κανένα στοιχείο;

— Όχι, άκόμα. Μπορούμε να πούμε πως ήταν στ' αλήθεια ένα τέλειο έγκλημα.

— Πάντως, αν μπορώ να σας βοηθήσω κάπως...

— Ναί, ναι, θα σας το πω. Έννοια σας!

Πέρασα στο γραφείο μου, πη-ρα αμέσως στο τηλέφωνο το Ρέτ-νικ και του επανέλαβα όλα είχα μάθει για τη Τζάνετ Ουέστ.

— Αν ήμουν στη θέση σας, πόσοθεσα, θα ζητούσα να μάθω πού βρισκόταν η μίς Ουέστ, στις 3 τη νύχτα, όταν δολοφονήθηκε η Κινέζα.

Γιά ένα λεπτό, ο Ρέτνικ δε μί-λησε. Άκουγα στο τηλέφωνο μο-νάχα την αναπνοή του.

— Θα σας δώ αύριο, στη συνε-δορία, απάντησε επιτέλους. Μην ξεχάσετε να φορέσετε καθαρό πουκάμισο. Είναι πολύ ιδιότρο-πος σε κάτι τέτοια ο «κόρονο».

Κι έβλεπε το τηλέφωνο.

Την άλλη μέρα, η Τζάνετ Ου-

Και τώρα..... Μπορώ να ξηλώ με οποιοδήποτε μέσο της γης

Εγγραφεί Πληροφορία ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57 (Παραπλεύρως Λυρικής Σκηνής) ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 625.361 - 675.403

ΕΧΟΛΗ ΚΟΜΜΟΤΩΝ ΠΑΝΑΓΟΥ Η ΚΑΛΙΤΕΡΗ ΑΠ' ΟΛΕΣ

έστ, στην κατάθεσί της, επανέλα-βε σχεδόν όσα μου είχε πη. Έ-πειτα δώσαμε κατάθεσι ο Ρέτνικ κι' εγώ. Ο «κόρονο» ανέδωσε την άποψι, για να συμπληρώ-ση η άστινομία τις έρευνές της.

Δοκίμασα την εντύπωσι πως δεν πολυενδιαφερότανε κανείς για τη δολοφονία μιας άγνωστης Κι-νέζας...

Μετά τη συνεδρίασι, πλησίασα το Ρέτνικ, που καθάριζε τα δόν-τια του μ' ένα σπρίτο.

— Μπορώ τώρα να φύγω για το ταξίδι μου; ρώτησα.

— Βεβαίως, απάντησε αδιάφο-ρα. Τίποτα δε σας υποχρεώνει να μείνετε.

Βοήξε μια ματιά στη Τζάνετ, που κουνέντιασε με το δικηγόρο του Τζέφερσον.

— Ξέρετε αν βρισκόταν στο κρεβάτι της, όταν δολοφονήθηκε η Κινέζα; με ρώτησε σιγά.

— Γιατί δε ρωτάτε την ίδια; Είναι κατάλληλη ευκαιρία, τώρα που έχει κοντά της το δικηγόρο!

Χαμογέλασε στενοχωρημένα και κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν τρελλάθηκα! απάντησε. Πηγαίνετε, λοιπόν, στο ταξίδι-ας σας και φροντίστε να διασχε-δάσετε με τις Κινέζες. Έχω ακού-σει να λένε πως τρέχει φωτιά στις φλέβες τους!

Φεύγοντας, έκαμε ένα μεγάλο γύρο, για ν' αποφύγη τη Τζάνετ Ουέστ και το δικηγόρο.

Έγώ περίμενα να φύγη ο δι-κηγόρος κι' ύστερα πλησίασα τη Τζάνετ Ουέστ, καθώς προχωρού-σε προς την πόρτα.

— Μπορώ να φύγω αύριο, της είπα, απαντώντας στην έρωτημα-

λογάριαζα πως σε 15 μέρες θα είχα γυρίσει.

Ήμουν έτοιμος να πάω να φάω ένα σάντουιτς στο αντίκρυνό μπάρο, όταν μπήκε ο Τζάκ Γουάιντ, αφού χτύπησε την πόρτα μου.

— Δεν πρόκειται να σας κα-θυστερήσω, μου είπε. Ήθελα μο-νάχα να μάθω ποιά ώρα θα γί-νη η κηδεία του Έρμαν. Σε-φθηκα πως πρέπει να πάω κι' εγώ.

— Αύριο θα τον κηδεύουνε. Δεν ξέρω όμως ποιά ώρα.

— Κοίμα!... Πρόχει, λοιπόν, να ρωτήσω τη μίς Ουέστ... Δεν πιστεύω νάχουν καμιά αντίρρησι.

— Πρόκειται να δώ άπονη τη μίς Ουέστ. Θα τη ρωτήσω, αν θέλετε.

— Ω, ναι, κάντε μου αυτή τη χάρι!... Τπάσχει κανένα άλλο νέο;

— Φεύγω αύριο για το Χόνγκ-Κόνγκ.

— Μπα! Δεν είναι μικρό πούγ-μα, τέτοιο ταξίδι!... Έχειε καμ-ιά σχέση με την υπόθεσι;

— Ασφαλώς. Ο γέρο-Τζέφερ-σον μου άνάθεσε να κάνω μιá έ-ρευνα για το παρελθόν της νύ-μφης του. Αφού με πληρώσει, δεν έχω αντίρρησι.

— Φυσικά!... Ποιός τη χάρι-σας! Πόσο θάβηλα κι' εγώ να ή-μουν στη θέση σας...

— Τό πιστεύω.

— Μά τι έλπίζετε να πετύχε-τε, εκεί που θα πάτε; Πιστεύετε να βοήθε στοιχείο;

— Ίδέα δεν έχω άκόμα. Πάν-τως, θα προσπαθήσω.

— Ώστε γνωρίζετε το γέρο-Τζέφερσον. Πώς σας φάνηκε;

— Δεν είναι δά κανένα σιά-χτρο. Καί δεν πιστεύω νάχη πολ-λή ζωή άκόμα...

— Ο καλμένος! Βέβαια, εί-να πολύ ήλιζιμομένος. Καί θα του στοιχίσε ο θάνατος του γιου του.

— Ο Γουίντ προχώρησε προς την πόρτα.

— Ας φύγω τώρα, πρόσθεσε. Άρκετά σας άπασχόλησα. Περ-μένω, άλλωστε, κάποιο πελάτη...

Σας εύχομαι καλό ταξίδι. Μπο-ρώ να σας έμπιστευτή τον Τζά-κ Γουάιντ, κατά την άπουσία σας;

— Όχι, εύχαριστώ.

— Στο καλό, λοιπόν. Κι' όταν γυρίσετε, θα πούμε μαζί ένα πο-τηράκι θα θέλω διηγηθήτε πώς τα πέρασατε και ποιά εντύπωσι-ας έκανε το Χόνγκ-Κόνγκ... Μη ξεχάσετε να ρωτήσετε για την κηδεία, έ; Ρωτήστε επίσης αν μπορώ να στείλω λουλούδια.

— Θα σας απαντήσω αύριο. Τ' άπογεμα, πήγα στην άστι-νομία, για να πάσω τη φωτογρα-φία της Τζέ. Άνν. Μου την είχε υποσχεθή ο Ρέτνικ.

Ήταν άισιτοσύνημα. Ρίχνον-

τας ένα προβολέα πάνω στα σδυ-μένα ματία της νεκρής, ο φω-τογράφος είχε καταφέρει να φά-νετα σαν ζωντανή.

Πέρασα μερικά λεπτά, εξετάζον-τάς την, μέσα στ' αυτοκίνητό μου. Σίγουρα, θα ήταν πολύ έλκυστι-κή αυτή η Τζέ. Άνν...

Ο ύπάλληλος του νεκροτομείου με είχε πληροφορήσει πως θα τη θάβανε στο νεκροτομείο του Γουί-τάντ. Αυτό σήμανε πως ο Τζέ-φερσον δεν είχε επιτρέψει να τη θάλουνε στον οικογενειακό τάφο του.

Έκλεισα το γραφείο κατά τις 6 και γύρισα στο σπίτι μου. Έ-τοίμασα τη βαλίτσα μου κι' άσχο-λήθηκα με τις μικρές άγγαγίες που έπιδόλυντα, όταν πρόκειται κανείς να λείψη δυό βδομάδες.

Πήρα ύστερα ένα γιούκι κι' άλ-λαξα πουκάμισο. Στις 8 παρά 5', κατέβηκα από τ' αυτοκίνητό μου μπροστά στο μπαρ «Άστρο».

Τό ρολόι μου έδειχνε 8 άκοι-βως, όταν μπήκε η Τζάνετ Ου-έστ. Είχε το σίγουρο εκείνο ύ-φος της καλοντυμένης κι' έλκυ-στική γυναικά, που ξέρει την αξία της.

— Όλες οι άντοικές ματιές την παρακολουθούσανε, καθώς πλη-σάσε στο τραπεζι μου.

— Άνταλλάξαμε τις συνηθισμέ-νες φράσεις. Της πρόσφερα ένα καματίνο, με βότσα κι' έγω ένα ούισον.

Μοιρώσε το εισιτήριο του αε-ροπλάνου κι' ένα πορτοφόλι.

— Σας έχω βάλει εδώ μέσα κάμποσα δολάρια του Χόνγκ-Κόνγκ, ώστε να μην έχετε ανάγ-κη να πάτε άμέσως στην Τζά-κ για ν' αλλάξετε τα λεφτά σας.

Θέλετε να τηλεφωνήσω να σας κρατήσουμε μια κάμαρα; Τό «Πενίνσον» και το «Μισαμάρ» είναι τα καλύτερα ξενοδοχεία.

— Σας εύχαριστώ, αλλά σο-υεύω να μείνω στην «Ουράνια Αυτοκρατορία».

— Όλος θέλετε.

— Θυμηθήκατε εκείνη τη φω-τογραφία;

— Η Τζάνετ άνοιξε την τσάντα της κι' έβγαλε ένα φάκελλο.

Η φωτογραφία ήταν πολύ κα-λή, βγαλμένη σε χαρτί γλασέ. Τόσε το φάκε, μ' ένα πονηρό χα-μολόγο. Ήταν μελαχρινός, με ριστά, τετραγωνία σαγόνι και λεπτά χείλη.

Δε μ' άρεσε καθόλου η φυσιο-γνωμία του... Ήταν έντελως άλ-λοισιτική απ' όπωρ την είχα φαν-τασθή.

Περίμενα ένα πρόσωπο άμνα-λου κι' επιτόλαιον γλεντζέ κι' εί-χα μπροστά μου έναν άνθρωπο ί-καλό για κάθε βαναυσότητα ή σκληρότητα.

Θυμηθήκα τι μου είχε πη γι' αυτόν η Τζάνετ. Καί τη δικαιο-σύνη τώρα, βλέποντας αυτή τη φυσιογνωμία.

— Ανασχήμα το κεφάλι μου. Ή Τζάνετ με χτύπαε, με άνέκφρα-στο ύφος και με κούα ματιά.

— Καταλαβαίνω τώρα τι θέ-λετε να πείτε, δήλωσα. Δε μου-λάτε καθόλου στον πατέρα του.

Δε μου άπάντησε. Έξακολου-ύνα να με κιντάει, ενώ φύλα-με το πορτογάτο στο πορτοφόλι.

Δίχως να ξέρω κι' εγώ τό για-τί, έβγαλα και της έδειξα τη φω-τογραφία της Τζέ. Άνν.

— Με ρωτήσατε αν ήταν ο-μορφη, της είπα. Νά την!

— Είμεινε άκίνητη για ένα λεπτό, πια. Μου φάνηκε πως είχε γλω-σσοκάρει — μά ίσως νάφτανε σ' αυτό ο φωτισμός. Τέλος, πήρε τό πορτογάτο, χωρίς να τρέμει τό χέ-ρι της.

Την παρακολουθούσα, καθώς

κιντάε το πρόσωπο της νεκρής. Έμεινε πολλή ώρα έτσι, σε μιá φαινομενική άπάθεια. Άναρρόπ-μουν σαν τί να περνούσε απ' τό μυαλό της...

— Τότερα μου επέστρεψε τη φω-τογραφία και μου είπε, με σώνει παγωμένη και άχορησι:

— Ποραγματικά, ήταν όμορφη. Πήραμε κι' οι δυό τα ποτήρια μας και ήπιαμε.

— Είπατε πως η κηδεία όρί-σθηκε για αύριο; ρώτησα έπειτα.

— Μάλιστα.

— Κάποιος φίλος του Έρμαν με παρακάλεσε να τον πληροφορ-ώσω ποιά ώρα θα γίνει, κι' αν μπορώ να παρευρεθώ. Τό γραφείο μου βρισέται δίπλα στο δικό του. Λέγεται Τζάκ Γουάιντ. Ή-μουν άλλοτε συμφοιτητής με τον Έρμαν.

— Η Τζάνετ πήρε ύφος άλύγι-στο.

— Μόνο ο % Τζέφερσον κι' εγώ θα παρευρεθώμε στην κη-δεία, δήλωσε. Κάθε άλλος θα εί-ναι άνεπιθύμητος.

— Θα του το πω. Ήθελε να στείλη και λουλούδια...

— Δε θα υπάρχουν λουλούδια.

Κύτταξε τό ρολόι της και ση-κώθηκε.

— Με περιμένει ο % Τζέφερ-σον. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Με χαιρετάει ο % Τζέφσον.

— Ήμουν μάλλον απογοητευμένος. Είχα έλπίσει πως θάκαινα καλύτε-ρη γνώριμά της, άλλ' είχα συ-ναντήση την κόνα έπαφλακτικό-οπλακόνου κι' ένα πορτοφόλι.

— Σας έχω εύχαριστώ, απάντη-σα. Ποιά ώρα φεύγει τ' αερο-πλάνο;

— Στις 11. Να βόισκεσθε στο αεροδρόμιο από τις 10½.

— Εύχαριστώ πολύ για όλες τις φροντίδες σας.

Καθώς προχωρούσε προς την πόρτα, πληροφορ σήγασα τό λο-γισμικό και την άπολύθησα ως τό δρόμο.

Η «Τζάκσον» ήταν παραιο-μένη άπέναντι άκριβώς απ' τό σπίτι μου. Ένώ εγώ είχα άναγκαστή να κάνω τρεις φορές τό γύρο δυό οικόδομικών τεταγμένων, ώπου-να βρω μιá θέση για τ' αυτοκι-νήτό μου, 200 μέτρα μακρότερα!

Αυτό άποδείκνυε την έπιρροή, που

είχε στην πόλι η Τζάνετ — ή μάλλον, ο γέρο-Τζέφερσον.

Σταμάτησε κοντά στ' άμάσι της. Ή ματιά της με κρατούσε σ' άπόσταση.

— Έλπίζω να πετύχη τό ταξί-δι σας, μου είπε, δίχως να χαμο-γέλαση. Άν νομίζετε πως σας χρειάζεται τίποτα, πρίν φύγετε, τηλεφωνήστε μου, σας παρακαλώ.

— Δε σας συμβαίνει ποτέ ν' άφίνετε έλεύθερο τον έαυτό σας; τη ρώτησα χαμογελώντας. Δεν ξεφεύγετε, λοιπόν, ποτέ απ' τό όρλο της ύποδειγματικής γραμμα-τείας;

— Μία λάμψη έκπληξως πέρασε μια στιγμή απ' τα ματία της, άλλ' έσβησε άμέσως.

— Άνοιξε την πόρτα του αυτοκι-νήτου της, ανέβηκε και κάθησε. Όλες της οι κινήσεις ήταν μελε-τημένες και άψυχες. Δεν ξεσκα-πίζονταν καθόλου τα γόνατά της.

— Έκλεισε την πόρτα και μου αψ-ναξε:

— Καληνύχτα σας, κύριε Ρά-βαν.

— Έπειτα ξεκίνησε και κάθηκε μέσα στο ρεθμα της ακλοφορίας.

— Όταν έλασα απ' τα ματία μου τό «Τζάκσον», κύτταξα τό ρο-λόι μου. Ήταν 9 παρά 25'. Θά-βηλα πολύ να φάω με τη συντρο-φία της! Τώρα ή βροδιά μου πο-μηνιόταν άδειαν και άνιαση.

— Σταθήκα στην άκρη του πεζο-δρομίου, διαστακτικός. Σκέφθηκα τις τέσσερες πέντε κοπέλλες, που θα μπορούσα να προσκαλέ-σω για να φάμε μαζί. Καμιά όμως απ' αυτές δε μπορούσε να παραβή με τίς μίς Ουέστ...

— Αποφάσισα, επιτέλους, να φάω άλλο ένα σάντουιτς και να γυρί-σω ύστερα σπίτι μου να δώ τη-λεόρασι.

— Άναρωτήθηκα τι θα σκεπτόταν απέναντι μου, αν ήξερε με ποιόν τρόπο σκόπευα να περάσω τη βροδιά μου... Σίγουρα, θά-χανε κάθε ιδέα για μένα! Τώρα θα με φανταζότανε να σείγγω στην άγριαία μου κάποια ξανθεία ή κοκκινομάλλα!

— Μπήκα σ' ένα μπαρ. Τό «τζοκ-μυό» έπαιξε έγα δαμονισμένο σουίτζ. Δυό νεώτατες κοπέλλες με σιπλού-τζην και με κολητά πουλόβερ ήταν σκαρφαλωμένες

πάνω στα σκαμνιά τους. Όταν μπήκα, γύρισαν και με κυττάζα-νε. Ή ματιά τους ήταν τραχεία και έμπεση, παρ' όλη τη μικρή ηλικία τους. Φαίνεται δε πως με βόηκαν πολύ γέρο και πολύ κοινό τυπο, γιατί άδιαφορήσαν τελείως για μένα.

Ζήτησα ένα σάντουιτς με βο-διγό και λαμπόν. Δεν κατόρθωσα να με έσοτάνη, ούτε κι' ή προσο-κική του ταξιδιού μου στο Χόνγκ-Κόνγκ.

— Μελέτησα πάλι τις φωτογρα-φίες του Έρμαν και της Τζέ. Άνν. Άποτελούσαν ένα έαυγάσι έντελως άταίριαστο.

Δε μπορούσα να καταλάβω πώς μια κοπέλλα σαν τη Τζάνετ είχε έρωτευθή ένα τέτοιον άντρα, κι' άκόμα περισσότερο πως είχε κά-νει παιδι μαζί του.

Τέλος, φύλαξα πάλι στην τσέ-πη μου τις φωτογραφίες, πληρω-σα καί βγήκα. Άκουσα, πίσω μου, τη μιá απ' τις κοπέλλες να σκά-ζι στα γέλια. Ίσως μ' εύρισκε άστείο. Μά δεν την άδικούσα γι' αυτό...

Γύρισα στο διαμέρισμά μου. Τό άποτελούσαν ένα άσχετά εύδωχο-ρο λιβινγκ-ρούμ, μια μικρή κρε-βατοκάμαρα και μιá μικροσκοπι-κή κουζίνα. Έμεινα εκεί από τότε που είχα στήσει στην Πασαντέ-να. Ήταν κεντρικό, σπηνό και άνετο. Δεν είχε άσανσέ, άλλ' αυ-τό δε με στενοχωρούσε. Εύριονα πως έκανε καλό στη σιλουέττα μου ν' ανεβαίνω, τόσες σκάλες, ως τό πέμπτο πάτωμα. Έξέ άλ-λου, μονάχα οι άληθινοί φίλοι μου άποτολιμούσαν αυτό τον άθλο — κι' έτσι γλύτωνα απ' τους άλ-λους, τους ενσχυλτικούς.

— Ήμουν λιγάκι λαχανιασμένος, όταν έφτασα στο κεφαλόσκαλο, μπροστά στην πόρτα μου. Ένα-ξα στις τσέπες μου, για να βρω τα κλειδιά μου, ενώ συγχρόνως έλεγνα με τό νού μου πως θάκαι-να καλά να λιστεύω τό κάρτι-νισμα...

Μπήκα στο λιβινγκ-ρούμ. Τό δωμάτιο ήταν πολύ σκοτεινό, για-τί είχε πιά βροδύσει. Έτσι, δεν τ' όν είδα, παρ' όμω άφού έ-κλεισα την πόρτα.

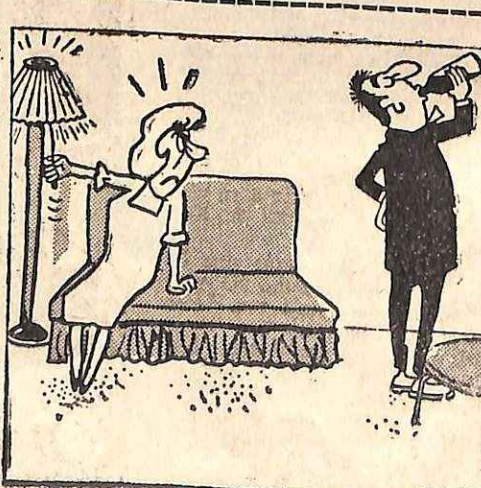
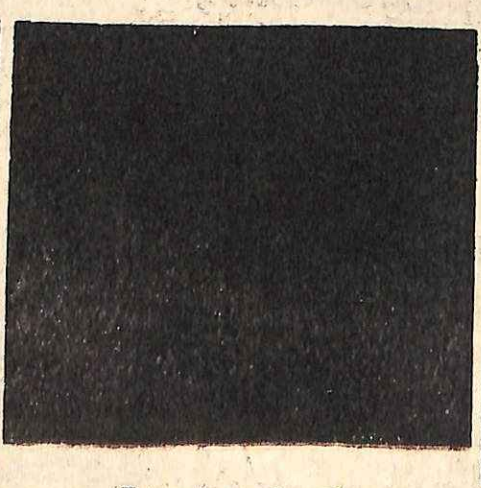
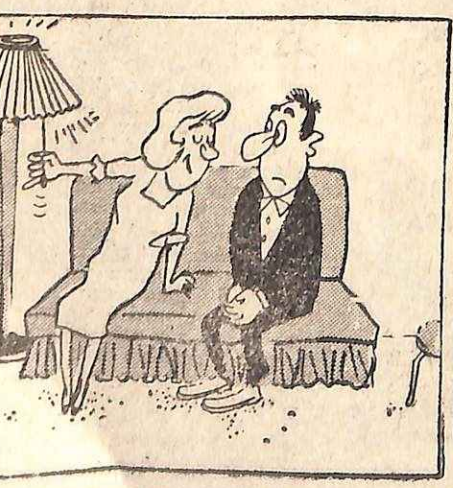
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Δραχ. 5.50 και 3.30

Καπνοβιομηχανία ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

ΣΕΚΕ

Συσκοτίσεως άποτελέσματα

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΙΓΝΟΜΑΘΙΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ήταν σ' ένα χωριό δυό, πού είχαν τὸ ἴδιο ὄνομα. Μὲ μιά διαφορά, ὅμως. Ὁ ἕνας εἶχε τέσσερα ἀλλογα. Ὁ ἄλλος μονάχα ἓνα. Οἱ συγχωριανοὶ ἔλεγαν, γιὰ τὰ τὸς ἐχθροὺς, τὸν ἕνα Χοντρομαθιό, τὸν ἄλλον Λιγνομαθιό.

Ὁ Λιγνομαθιός καὶ τὸ ἀλόγο του δούλευαν ἀλλή τὴν ἐβδομάδα στὸ χωράφι τοῦ Χοντρομαθιοῦ. Ἐκείνος, πάλι, δάνειζε κάθε Κυριακὴ τὰ τέσσερα ἀλλογα του στὸ γείτονά του.

Μιά Κυριακὴ, οἱ ἐνορίτες, ἐνὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ Λιγνομαθιοῦ, πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησίαν, τὸν ἀκούσαν νὰ φωνάζει:

— Ἄντε, ἀλλογατάκια μου! Ντέεε! Ντέεε! Τὸ εἶπαν τοῦ Χοντρομαθιοῦ. Τὸ κακοφάνηκε πολύ. Πῆγε καὶ ἔβριξε τὸν Λιγνομαθιό.

— Δὲ μπορεῖς νὰ λές «ἀλλογατάκια μου», τοῦ εἶπε, γιατί ἐσύ ἔχεις δικό σου μονάχα ἓνα ἀλόγο. Θὰ σοῦ μάθω ἐγὼ νὰ μὴν κάνης ἄλλη φορά δικά σου τὰ ξένα ἀλλογα.

Πῆρε μιά μεγάλη πέτρα, τὴν πέταξε μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου τοῦ Λιγνομαθιοῦ, καὶ τὸ ἐξέπληξε στὸν τόπο. Τὸ ἀφεντικό του ἔκλαψε. Ἐγὼρε τὸ ζωντανό του ξέκανε τὸ τομάρι του στὸν ἥλιο, τὸ ἔβαλε σ' ἓνα τσουβάλι καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πολιτεία, νὰ πᾶ νὰ τὸ πούλησι, νὰ ἔχη τὸ λᾶγιστο ἓνα διάφορο.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ἐνὺ περνοῦσε ἐξω ἀπὸ ἓνα σπίτι πεινασμένους καὶ διψασμένους, κοντοστάθηκε νὰ ριζή μιά ματιά μέσα, ἀπὸ ἓνα παράθυρο. Καὶ εἶδε τότε δύο γυναῖκες, — ἡ μιά φαίνονταν νοικοκυρά καὶ ἡ ἄλλη φιλενάδα της, — νὰ εἶναι καλοκαθισμένες γύρω σ' ἓνα τραπέζι στρωμένο μὲ τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ, καὶ νὰ τρώνε καὶ νὰ πίνουν μὲ τὴν ψυχὴ τους.

— Σὲ κάλεσα σπῆτι μου νὰ τὰ ποῦμε λιγάκι, τώρα πού λείπει ὁ ἀντρας μου, ἀκούσε τὴ σπιτονοικοκυρά νὰ λήσ τὴν φιλενάδα της. Δὲ σὲ χωρεῖς δίπλα. Μοῦ τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ σὲ δεχθῶμαι, γιατί εἶσαι, λέει, κουτορμπολό.

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκε βιναρό ποδοσφαιρικό. Ἦταν ὁ ἀφέντης, πού γυρνοῦσε ἐξωφικὰ σπῆτι του. Ἡ γυναίκα του τὸν εἶδε ἀπὸ ἓνα παράθυρο. Δὲν τὰ ἔλασε, ὅμως. Σήκωσε ἀμέσως ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅλες τὶς πινατέλες μὲ τὰ ὀρεκτικά φαγητά, καθώς καὶ τὰ μπουκάλια τοῦ κρασί, καὶ τὰ ἐκρύψε στὸ φούρνο. Ὑστερα, πῆρε τὴν φιλενάδα της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε σὲ μιά μεγάλη κασέλα, σὲ μιά γωνία.

— Κρύψου ἐδῶ μέσα, της εἶπε, νὰ μὴ σὲ δῇ ὁ ἀντρας μου. Θὰ σὲ φυγαδεύω, μόλις μοῦ ἔρθῃ βολικό.

Ὅταν ὁ ἀφέντης ξεπέλεψε, εἶδε τὸ Λιγνομαθιό νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ, μὲ ὄφρος μισοκακισμένο.

— Ἔμπας μέσα, Χριστίνε μου, τοῦ εἶπε, νὰ σοῦ δώλω νὰ φᾶς κάτι ζεστό. Φαίνεται πεινασμένος.

Ἡ κυρά ἔδειξε μεγάλη χαρὰ ξαναβλέποντας τὸν ἀντρα της. Καὶ σερβίρισε νὰ φᾶνε αὐτὸς καὶ ὁ καλεσμένος του, μιά γασάδα λαχανόσουπα. Ὁ Λιγνομαθιός στραβομουτσούνισε, μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὑπῆρχαν στὸ φούρνο ἓνα σωρὸ ἄλλα φαγητά, πὺ ὀρεκτικά. Ἀρξισε τότε νὰ πατά δυνατὰ τὸ τσουβάλι, πού τὸ εἶχε ἀφήσει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, κάνοντας νὰ τριέη τὸ τομάρι τοῦ ἀλόγου.

— Καλὰ, σ' ἀκούσα! εἶπε, σκύβοντας. Μὲ ποῖον κουβεντιάσεις; τὸν ρώτησε, παρὰ ξενεμένος, ὁ σπιτονοικοκύρης.

— Μὲ κάποιο μάγο, πού τὸν ἔχω κλεισμένο στὸ τσουβάλι, ἀποκρίθηκε ὁ Λιγνομαθιός. Μοῦ λέει πὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν περάσουμε μονάχα μὲ λαχανόσουπα, γιατί φρόντισε νὰ γεμίσι τὸ φούρνο σου μὲ λογιῶ-λογιῶ καλὰ φαγητά καὶ κρασιά.

Ὁ ἀφέντης ἔτρεξε στὸ φούρνο, καὶ τὸν ἔβριξε πράγματι γεμάτο διάφορα ὀρεκτικά φαγητά, πού δὲν τὰ μαγειρεῖ πῶτε ἡ γυναίκα του, ὅταν ἐτρωγαν μονάχα οἱ δύο τους. Κάθισαν καὶ ἔφαγαν μὲ τὴν ψυχὴ τους. Ἡ κυρά μονάχα δὲν εἶχε καὶ τόσο μεγάλη ἀρετή...

— Θὰ ἤθελα πὺ νὰ ἔβλεπα τὸ μάγο αἰτόν, πού κάνει τέτοια θαύματα, εἶπε σὲ μιά στιγμή ὁ σπιτονοικοκύρης.

— Τὸ μόνο εὐκολό! τὸν πληροφορήσε ἡ βοσκάρια τὸ Λιγνομαθιός. Θὰ τὸν διατάξω νὰ ντυθῇ γυναίκα καὶ νὰ πᾶ νὰ κρυφθῇ σ' ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴν κασέλα. Σὺρε νὰ σηκώσης τὸ σκεπασμά της. Νὰ τὸ κλεισῇ ὅμως ἀμέσως, μὴ μᾶς φύγῃ ὁ μάγος.

Ἡ κυρά κιτρίνισε. Μά, τί μπορούσε νὰ πῇ; Στὸ μεταξύ, ὁ ἀφέντης μισοκόιξε τὴν κασέλα, μισοεἶδε ἓνα γυναικεῖο σώμα νὰ σαλεύει, καὶ, χωρὶς νὰ τὸ κιντάρῃ στὸ πρόσωπο, κατέβασε ἀμέσως τὸ σκεπασμά.

— Ὁ μάγος αὐτός εἶναι παντοδύναμος! ψιθύρισε μὲ θαυμασμό ὅταν ξανακάθισε στὸ τραπέζι. Μοῦ τὸν πούλας!

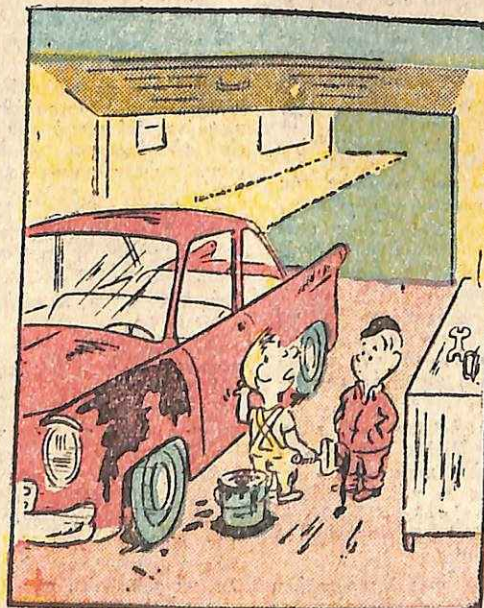
— Πού τὸ βρήκες τόσο χρυσάφι; τὸν ρώτησε, κατ'ἐπὶ φωνῇ, ὁ Χοντρομαθιός.

— Ἀστεῖοῦσαι, βέβαια! φωνάζε ὁ Λιγνομαθιός. Καὶ ἀν' σοῦ δώσω ἓνα καλὸ γειμάτο χρυσὰ φλουριά.

Ὁ Λιγνομαθιός καμώθηκε πὺς δίσταζε ἀν' ἔπρεπε νὰ πούλησι τὸ μάγο. Ἐστὼ καὶ σὲ τόσο καλὴ τιμῇ.

— Ἐστὼ! εἶπε, τέλος, σὺν νὰ ἔκανε μιά μεγάλη γενναϊοδωρία. Σοῦ πῶν δίνα ὅχι γιὰ τὰ φλουριά! Δὲν ἔχω ἀνίγκη ἀπὸ λεπτά, — μὰ ἐὰν πεῖθῃ σὲ συμπάθησα πολύ, καὶ θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἀς ἀποταλειώσουμε τώρα τὸ φαί μας, καὶ αἰσῖο τὰ ξαναλέμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ, ὁ σπιτονοικοκύρης γέμισε ἓνα καλὸ χρυσὰ φλουριά. Ἡ γυναίκα του δογκωνότανε γιὰ νὰ μὴν τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια, — πὺς ἡ γυναίκα, δηλαδή, πού μισοεἶδε στὴν κασέλα της ἦταν ἡ φιλενάδα της καὶ ὅχι ἓνας μάγος. Μά, πὺς νὰ τοῦ τὸ πῇ αὐτό; Φοβότανε μὴν

— Ἀκουσα τὸ μπαμπὰ νὰ λήσ τὴν μαμὰ, πὺς τὰ οικονομικά του δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ βάρῃ σὲ ἄλλο χρώμα τὸ αὐτοκίνητο!

τὴν διώξῃ ὁ ἀντρας της.

Κι' ἐστὶ, ὁ καλὸς μᾶς ὁ Λιγνομαθιός παρέδωσε στὸν ἀφέντη τὸ τσουβάλι μὲ τὸ τομάρι τοῦ ἀλόγου, πῆρε ἓνα καλὸ γειμάτο χρυσὰ φλουριά, καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριό του σφυρίζοντας ἓνα εὐχνο τραγουδάκι.

— Πού τὸ βρήκες τόσο χρυσάφι; τὸν ρώτησε, κατ'ἐπὶ φωνῇ, ὁ Χοντρομαθιός ὅταν τὸν εἶδε ξαφνικά μπροστὰ του φορτωμένο φλουριά.

— Πούλησα τὸ τομάρι τοῦ ἀλόγου μου, πού εἶχε τὴν καλὴ σὺν νὰ τὸ σκοτώσης, τὴν ἀποκρίθηκε ὁ Λιγνομαθιός. Σ' εὐχαριστῶ, πού μ' ἔκανε πλούσιο χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ὁ Χοντρομαθιός σκέφθηκε τότε πὺς θὰ μπορούσε νὰ γνῇ κι' αὐτὸς τέσσερις φορές πὺ πλούσιος ἀπὸ τὸ γειτόνά του, ἀφοῦ εἶχε τέσσερα ἀλλογα.

Ἐτρεξε σπῆτι του, πῆρε ἓνα μπουκάλι, καὶ τὰ σκότωσε καὶ τὰ τέσσερα. Μετὰ, τὰ ἐγδαρε, ἔφαγε τὰ τομάρια τους νὰ ξεραθοῦν στὸν ἥλιο, τὰ ἔβαλε τὸ καζάνι σ' ἓνα τσουβάλι, καὶ ξεκίνησε νὰ πᾶ νὰ τὰ πούλησι, φωνάζοντας:

— Ἐχω καλὰ δέρματα γιὰ πούλημα! Ποῖός εἶναι ἀγοραστής;

Σὲ μιά πλατεία, τὸν περιτριγύρισαν τσαγκαράδες καὶ θυροδόξες.

— Πόσο τὰ πούλας; τὸν ρώτησαν. Ἡ πλεονεξία τὸν ἔκανε νὰ ζητήσῃ γιὰ τὸ καθεὶν τὴ διπλὴ ἀμοιβὴ ἀπὸ κείνη πού πῆρε ὁ Λιγνομαθιός.

— Δυὸ κοφίνια γεμάτα χρυσὰ φλουριά τὸ καθεὶν, ἀποκρίθηκε. Τὰ δίνα ὅσα-ὅσα. Ποῖός θὰ προλάβῃ νὰ τὰ πάρῃ πρὶν τὸ μετανιώσω;

Οἱ ἄλλοι κυττάχτηκαν μετὰ τὸς κατ'ἐπὶ φωνῇ. Δὲν περιμέναν ν' ἀκούσουν τόσο ὑπερόγκη τιμῇ. Ἐνας, ὅμως, τσαγκάρης ἔσκυψε καὶ εἶπε τοῦ διπλοῦ:

— Ἡ τρελλὸς εἶναι ἡ πᾶει νὰ μᾶς πιάσῃ κορόϊδα.

Μάλλον τὸ δεύτερο συμδαίνει, ψιθύρισε ὁ ἄλλος. Τὸ χρειαζέται ἓνα καλὸ μάθημα.

Τὸ μάθημα πού ἐδῶσαν τοῦ Χοντρομαθιοῦ ἦταν νὰ γυμνοῦν ὅπανο του καὶ νὰ τὸν κάνουν μαῦρο στὸ ἐῶλο.

— Μὴ δαρῶτε, μαρὲ παιδιὰ! φώναξε κείνος. Μπορὺ νὰ σᾶς κάνω καλύτερη τιμῇ. Σᾶς ἀφῶν τὰ δέρματα γιὰ ἓνα μονάχα κοφίνι φλουριά τὸ καθεὶν. Σημῖων μὰ δὲν πεῖθαί.

— Γιὰ πολὺ κοτούς μᾶς πεῖρας, τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι. Πᾶρε κι' αὐτὴν, πᾶρε καὶ τούτην.

Ὁ Χοντρομαθιός εἶδε κι' ἔφαδε ὅσπου νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους. Μάθετε τὸ τσουβάλι του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριό του. Ἐκανε, ὅμως, δυὸ μέρες νὺ φτάσῃ στὸ κτήμα του. Δὲ μπορούσε νὰ περπατήσῃ γρήγορα.

— Ἀχ! γιατί νὰ φανῶ πλεονέκτης; ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Ἀν' ζητούσα ἓνα μονάχα κοφίνι φλουριά γιὰ κάθε δέριμα, θὰ μοῦ τὸ ἔδιναν ἀμέσως.

Ἐνὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ Λιγνομαθιοῦ, εἶδε πῶτε ἄλλογα νὰ ξεκουράζονται. Κιτρίνισε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα του. Τὴ στιγμή ἐκείνη παρουσιάστηκε καὶ ὁ γειτόνάς του, γελαστός καλοντυμένος, μὲ ὄφρος ἀφέντη.

— Σὲ βλέπω νὰ γυρνᾶς μὲ γεμάτο τὸ τσουβάλι, τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Δὲ ἔρθηκε ἀγοραστή γιὰ τὰ δέρματα;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Χοντρομαθιός. Ντράπηκε νὰ πῇ τί εἶχε πᾶει. Ἐκανε νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του. Ξαφνικά, κοντοστάθηκε κι' ἐπῆσε μὲ τὸ ἓνα ἐλευθέρο χέρι του τὴν πανεμένη μέση του. Ὁ Λιγνομαθιός πῆγε κοντὰ του, καὶ κατὰσσε ἀπὸ κατὶ μελανισμάτα πού εἶδε στὸ πρόσωπό του καὶ ἀπὸ τὰ σχισμένα ρούχα του τί εἶχε γνῇ. Μὲ τὰ πολλὰ, τὸν κατὰφερε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Λιγνομαθιός ἄρχισε τότε νὰ γελά. Χωρὶς κακία, ὅμως. Στὸ βάθος ἦταν πονηρός.

— Τὸ ἤξερα, κακομοῖρη μου, τί σὲ περίμενε, εἶπε τέλος. Καὶ γι' αὐτὸ σ' ἔστειλα νὰ ζητήσης κοφίνια γεμάτα φλουριά γιὰ δέρματα ἀλόγων, πού δὲν ἔχουν καμιά ἀξία. Γιὰ νὰ μαζέψης τὴν χρονιά σου.

— Γιατί μοῦ τόκανεσ αὐτό; παραπονέθηκε ὁ Χοντρομαθιός. Γιατί μ' ἔβαλε νὰ σκοτώσω ἀδίκᾳ τὰ τέσσερα ἀλλογα μου;

Κι' ἐπὺ, γιατί σκότωσες τὸ δικό μου χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή;

Ὁ Χοντρομαθιός ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ στὸ στήθος του, μὴ γυμνίζοντας τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀς εἶναι, συνέχισε ὁ Λιγνομαθιός. Δὲν ξεχνᾶ πὺς χάρι σ' ἐμένα ἔγινε πλούσιος. Τὸ πᾶς, εἶναι δική μου δουλειά. Δὲ θέλω νὰ θαυνοῦμαι μᾶζι μὲ.

Τὰ ἐλέπειε γὰ πέντε ἀλλογα, στὸ χωράφι μου; Σοῦ τὰ χαρίζω. Τὰ τέσσερα εἶναι τὰ δικά σου. Καὶ τὸ ἄλλο, εἶναι τὸ δικό μου. πού θὰ σοῦ βυμῇ πὺς δὲν πρέπει νὰ ἐλάττης ἀνθρώπο σ' αἰτόν τὸν κόσμο.

— Καλὰ, κι' ἐσύ θὰ μείνης χωρὶς ἀλλογα; τραύλισε ὁ Χοντρομαθιός.

— Μὴ σὲ νοιάξῃ γιὰ μένα! ἀποκρίθηκε ὁ Λιγνομαθιός. Ἐχω ὅσα μοῦ χρειαζόταναι ν' ἀγοράσω ἀλλογα, νὰ γεμίσι ὁ κάμπος!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

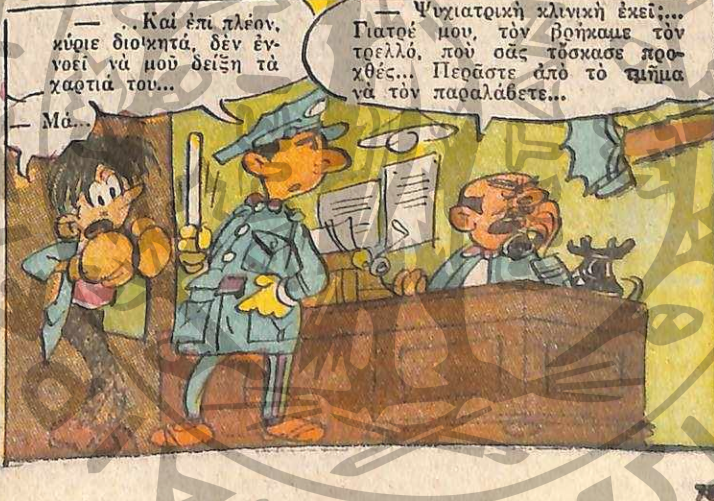
Ὁ Ριχῆς καὶ τὰ γάντια τοῦ μπόξ

— Γεῖά σου, Ριχῆ!... Τί βλέπω; Φορτωμένος ψῶ- νὰ εἶσαι σήμερα!...

— Ναι, καὶ φώνισα ὡραία πράγματα!...

— Ἀγόρασα ἓνα μεγάλο μεχανό γιὰ τὰ παιδιὰ, μὲ χίλια τεμάχια, καὶ γιὰ μένα ἓνα ζευγάρι γάντια τοῦ μπόξ.

— Σὲ βλέπω πάλι μὲ μαυρισμένα τὰ μάτια...

— Ἐργεῖς ἡ Νίνα χωρὶς νὰ μοῦ λυ- σῇ τὰ γάντια... καὶ μοῦδρε τὰ κορδ- νὰ κομπο!... Δὲ μπορὺ νὰ τὰ λύσω...

— Χίλιοι κερανοὶ!... Ἀδύνατο νὰ βγάλω αὐτὰ τὰ γάντια.

— Θὰ τὰ βγάλω στὸ σπῆτι... Ἀ... Ἀ... τί ἐπαθα, μοῦ ἄνοιξε τὸ μεχανό...

— Καὶ ἐπὶ πλέον, κυρίε διοχνητὰ, δὲν ἐν- νοεῖ νὰ μοῦ δειξῇ τὰ χαρτιά του...

— Ψυχιατρικὴ κλινικὴ ἐκεῖ... Πιασέ μου, τὸν βόηκαμ τὸν τοῖλλο, πού σᾶς τόκανεσ προ- χθές... Περάστε ἀπὸ τὸ τμήμα νὰ τὸν παραλάβετε...

ΣΠΟΥΔΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Με το παγκοσμίου έπικρατησαν ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ στην ελληνική γλώσσα από την ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Σε λίγους μήνες, με λίγα έξοδα, χωρίς μεγάλη προσπάθεια, θα μάθετε ΤΕΛΕΙΑ, ΑΝΕΤΑ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ή την ΤΕΧΝΗ της άρσεως σας, χωρίς να μετακινηθείτε από το σπίτι σας. 'Επί πλέον, ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ, που χορηγείται εις τους αποφοίτους από την Γαλλική Σχολή, εξασφαλίζει ένα ΛΑΜΠΡΟ ΜΕΛΛΟΝ. Διδάσκονται: Ραβίο — 'Ηλεκτρονική — Τηλεόρασις — 'Ηλεκτροτεχνική 'Εγκαταστάσεων — 'Ηλεκτρομηχανική Αυτοκινήτων — 'Αρχιτεκτονική ή Μηχανολογικό Σχέδιο. Διά ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΝΟΝΙ. ΣΜΟΝ γράψετε ή τηλεφωνήσατε ορίζοντας το Τμήμα που σας ενδιαφέρει εις τὸ ἐν 'Αθήναις Ἰ. ΔΡΥΜΑ τῆς ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ: Γ.Ε.Σ. 'Οδὸς ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 13 (Τ-143) ΤΗΛ. 624-727.

ΤΗΛ. 010-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΙΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΠΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΒΡΑΣΤΕ ΔΟΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ 'ΕΠΕΡΕΤΡΙΧΩΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΠΡΑΚΤΕΙΟΥΣ ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΔΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΩΝ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΚΑΡΔΙΑ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΛΑΕΣ-ΔΕΜΕΣ ΠΛΑΚΕΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΔΙΑΜΕΣΟΝ — "MENTIOYM"

ΔΙΠΛΟΜΑΤΟΥΧΟΝ ΨΥΧΟ-ΚΟΙΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Πειράματα ολισθήσεως αποστάσεως μετ' ακριβείας. Δι' ολισθήσεως θέμα ολισθημάτων δι' εὐαίρετο δόλωμα. Διά χαμένους ή θανάτους συγκρούσεις ή φιλονεικίες. Διά χαμένα αντικείμενα ή θύματα. Γενικά ζητήματα της ζωής σας ή έρωτας. 'Επιβράσεις ή αποστάσεις διὰ ψυχολογίας εν ύπνωσης. Βοηθεί νεύρους και κατά φαντασίαν ασθενείς. 'Επιστημονική έφαρμογή μεθόδου αὐτοβούλης του Γάλλου Δρος «ΕΜΙΛ-ΚΟΥΕ» χάριν δὲ διαφήμισης τὸ ὠροσκόπιόν σας με δρ. 20. Στείλατε ημερημίαν. Έτος γεννήσεως και γραμματιστήριον απαντήσεται. Γράψατε από έσωτερικόν και έξωτερικόν. Είς Κ-ΤΟΥΛΑ-Τ, Πατριών 14. 7ος δρόμος, 7 γραφείον, τηλέφ. 620.412. ΑΘΗΝΑΙ.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

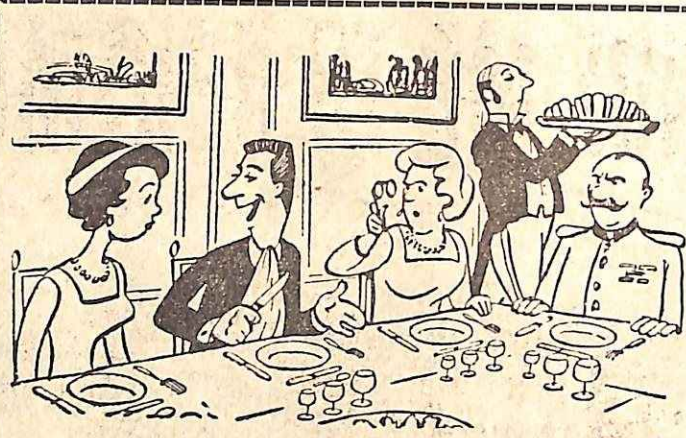

ΚΟΛΙΜΠΡΙ ΠΕΡΦΕΤΤΑ ΣΤΕΛΛΑ ΡΟΥΑΓΙΑ ΠΡΟΤΑΡΙ ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΣ

Όλοι με βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ και με αυτόματον συσκευήν των τραβηγμάτων "ΠΡΟΝΤΕΛ"

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ - ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΤΡΙΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

ΜΠΑΡΜΠΕΚΙΣ ΔΟΗΝΑΙ: Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΚΑΤΗΧΗΡΗΤΟΣ ΒΕΙ/ΝΙΚΗ: Π. Μελά 12

— Φέρνω πάντα ένα μαχαίρι μαζί μου, γιατί όλα αυτά τα άσημνα δεν κόβουν ούτε το σκύλου τ' αυτιά!...

τι ήθελεν εξακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη. Ο ΙΩΑΝΝΙΣ PANTELAKIS, M/V ARTICAS, Co. HENDERSON LUMBER LTD., P.O. BOX 700, SUMMERSIDE P.E.I. CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα στην ελληνική γλώσσα, με σκοπόν την σύναψιν μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΚΟΤΙΣ, S/T ERIDICE Co MESSR ARGO SHIPPING AGENCY, CALLE COLLON, 1570, MONTEVIDEO URUGUAY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπόν την ανταλλαγὴν κατ'επιστολήν.

Ο Ε. VAVOULIS (21 χρόνων), καὶ ο JOHN KATSOUKIS (25), M/S GALATIA, STRATIS ANDREADIS, 52 LIME STREET, E.C.3., LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες από τὸ ἑξωτερικόν, κατὰ προτίμησιν από την 'Αμερικήν, Καναδά καὶ Αυστραλίαν, ηλικίας 18—22 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΖΟΛΟΤΑΣ, S/T ATLANTIC KING, MESSRS LIVANOS SHIPPING AGENCY, 50 SCHIEDAMSEDIJK ROTTERDAM, HOLLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Ελλάδα' ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπόν την σύναψιν μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο G. ZAFIROU, (18 χρόνων), 139 KANGAROO RDT, OAK-LEIGH VIC. AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με μορφωμένες νέες, ηλικίας 15-18 χρόνων, στην ελληνική, ιταλική και γαλλική γλώσσα με σκοπό την ανταλλαγὴν σκέψεων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο D. GLAKIS, HOVEN B. SPANIKΑ KREIS DUBREN, DUBRENER STR., 14 GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με μία νέα από τὸ ἑξωτερικόν ή τὸ ἑσωτερικόν, ηλικίας 18—23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΡΙΦΟΝ ΤΡΙΦΟΝΙΔΗΣ, HAUR STRASSE 35, 6.805, EDINGEN EMILIER GEISSLER GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες απ' όλον τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν από την Σαμία, με σκοπόν την ανταλλαγὴν σκέψεων καὶ ὅτι ἄλλο ήθελε προτινέ.

Ο HANS MULLER, DUBURG-NEUDORF RICHARD WAGNER STR. No. 57, BEI ADER, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με μία νέα Έλληνίδα, μορφωμένη και εύταρουσια-

στη, κατὰ προτίμησιν από την 'Αθήνα ή τὰ Ιωάννινα, όχι μεγαλύτερη τὸν 20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπόν την γνωριμία καὶ ὅτι ἄλλον ήθελε προτινέ. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ο D. GEORGIAKOS, 303 PEELE STREET TAMWORTH, N. S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' ὅλην την 'Ελλάδα με σκοπόν τὸν γάμον. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο C. PANATIS, 36 BATH PARADE CHELTENHAM ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με πτωχές Έλληνίδες από την 'Ελλάδα, ηλικίας ἀνω τὸν 25 χρόνων, με σκοπόν την δημιουργίαν μιάς καλής και σταθερής γνωριμίας καὶ ὅτι ἄλλο ήθελεν εξακολουθήσει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ο Ν. ΤΖΟΒΑΚΑΣ, (21 χρόνων), INCO CAMP SITE THOMPSON MANITOBA CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Ελλάδα καὶ απ' όλον τὸν κόσμον, με σκοπόν ὅτι ήθελεν εξακολουθήσει.

Ο SANFILIPPO CARMELLO, VIA NAZIONALE 119, TORRE NOVA (ME), SICILIA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήση με μία Έλληνίδα σπουδαστριά με σκοπόν την σύναψιν μιάς καλής φιλίας. Τὸ ἴδιο επιθυμεί καὶ ο PORTALE VALENTINO VIA CUFFARI 4 TORRENOVA (ME) SICILIA, ITALIA.

Ο CHRISTOS VASSILIOU, MUENCHEN 54, DACHAUER ST. 668(13) 65, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες απ' όλον τὸν κόσμον, ηλικίας 18—24 χρόνων.

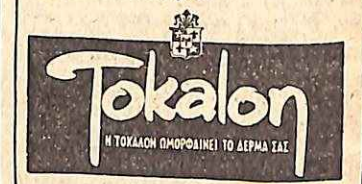
Ο KID. POLO, BLOCK E. 16 YARINGA WHITALLA, NORTH S. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Ελλάδα, με σκοπόν την ανταλλαγὴν σκέψεων, ηλικίας 20—28 χρόνων.

Ο C. PANTAZOPOULOS, SAARBRUECKEN UNIVERSITAT 66) ALTES STUDENTENHEIM ZIMMER 64., GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλον τὸν κόσμον, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. PRASSAKAKIS, KOELN WORRIGEN HOLTE STRASSE 45, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Ελλάδα καὶ τὸ ἑξωτερικόν, ηλικίας ἀνω τὸν 17 χρόνων, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα.

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ! ΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ

Με μία καλή Πούδρα, τὸ πρόσωπό σας δά είναι πάντα καθαρό και βελούδινο. Πρέπει ὅμως ή πούδρα σας νά κρατάη και γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φράξη τὸς πόρους. Ἡ νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι αεροποιημένη, δηλαδή σέ κάθε μέρος φυσαλλίδες ἀέρος κρές φυσαλλίδες ἀέρος πού τὴν κάνουν ὀπολύτως ἐλαφρά. Ἐτσι, ή ἐπιδερμὶς σας ἀνανέει κανονικά και τὸ πρόσωπο μένει ὅλην τὴν ἡμέρα μάρτ και βελούδινο. Δοκιμάστε τὴν νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ και δά ἐνδουσιασθήτε.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Πατριών και Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν 'Ομόνοϊαν) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Διατηρήστε τὰ χέρια σας πάντα νεανικό. Γλυτώστε τὰ ὀπὴ τὴν φθορὰ τῆς μπουγάδας, με τὸν ἐξῆς τρόπο: Μουσκεύετε τὰ ρούχα σὲ σκέτο νερό και τὰ στίβετε καλά. Κατόπιν ρίχνετε καυτὸ νερό μέσα σὲ μιά σκάφη ή στο πλυντήριο σας. Μὲ 1/2 φάκελλο Bella (Μπέλλα) σκόνῃ και ἀνάλογο σαποῦνι ή ἀπορρυπαντικό σχηματίζετε μιά πλούσια σαπουνάδα. Ἐκεῖ μέσα βάζετε τὰ ρούχα ἕνα-ἕνα ὀπλωτὰ και τὰ ἀφήνετε ἀπὸ τὸ βράδυ σκεπασμένα. Τὸ πρωὶ δά τὰ βρῆτε πεντακάδαρα, μὲ λευκά, και ὅλα αὐτὰ με ἐλάχιστο κόπο και χωρίς χλώριο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ Δέχεται Μέγερ 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΠΡΗΣΜΕΝΟ ΧΕΙΛΟΣ

Τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματά του

Ἡ νέα πρόφτασε νὰ σηκωθῇ και τὴν δάλε στα πόδια.

Δὲν εἶχα καλὸ σκοπὸ. — Καὶ με τίς ἄλλες θέλησες ἐπίσης ν' ἀστενέθης; — Δὲν ξέρω γιὰ ποιὲς ἄλλες μιλᾷτε...

Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν στο κρατητήριο και, παίροντας μερικὸς ἀστυνομικοὺς μαζί του, ἔτρεξε στο σπίτι του.

Ἡ ἀφηνδιασμένη αὐτὴ ἔρευνα ἔφερε εἰς φῶς ἕνα σοφὸ ἀντικείμενο, πὸν θάπευε νὰ προσέχονταν ἀπὸ τὰ θύματα τὸν Ντιμιολάου. Τὰ ντυοῦλκια ἦταν γεμάτα λάο. Τὰ ντυοῦλκια ἦσαν γεμάτα με γυναικία φορέματα, παπούτσια, καπέλλα, τσάντες, κλπ.

— Πῶς βρέθηκαν ὅλα αὐτὰ τὰ ντυοῦλκια; — Βεβαίως κατόπιν τῶν ἀστυνομικῶν πῶς δὲν εἶχε πάρε μένος σὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐνδυοῦλκια, ἀλλὰ, βέβαια τὰ ἔφερε. — Δὲ μπορούσα νὰ προσδώσω τὸν ἄντρα μου, εἶπε. Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἄντρα μου εἶπα τὰ πράγματα... Εἶχα βαρεθῇ αὐτὴ τὴ ζωή.

Ο Ντιμιολάου, βλέποντας, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἤσαν τὰ πάντα, ὁμολόγησε τὰ ἐγκλήματά του. Ἀλλ' ὅταν ἀνέβαινε στο ἱκρίωμα, εἶδε τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου Κιγιέ, πὸν στεκόταν λίγο πὸν πέρα. — Ἀ, ἀγαπητέ μου, κύριε Κιγιέ, τοῦ φώναξε ὁ Ντιμιολάου, θά μὸς κἀμῃς μιά χάρι... Ἡ χι-ρα Μπερτέ μὸς χρωστάει εἰκοσιεφτά φράγκα μείον ἕνα σολῖδο, γιὰ τὸ δούλειον σὸ ἀπέλει τῆς. Σὲ παρακαλῶ, νὰ εἰσπράξης αὐτὰ τὰ χρήματα και νὰ τὰ στείλῃς στὴ γυναῖκα μου.

Χορεύονταν γιὰ νὰ τῆσουν. Ἀλλ' ἀπὸ τρία χρόνια εἶχε ἀλλάξει. Δὲν ἤθελε πιά νὰ δουλεύει στὰ χωράφια. Ἀναζητοῦσε, λοιπὸν, νέες, πὸν ἔφαγαν νὰ βροῦν δούλειά, τῆς παρέσαν σὸ δάσος τοῦ Μόν-Μάν καὶ ἐκεῖ τὸ σκότωνε και τοὺς ἔπαινε τὰ χορμιά, πὸν εἶχαν πᾶνον τους και τὰ ρούχα τους, πὸν ταῖοι οὐλοῦσε κατόπιν στοὺς παλιὰ τῆδες. Τῆς ἔθαβε ὅτετα μέσα σὸ δάσος.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ντιμιολάου ὀδήγησε τοὺς ἀστυνομικοὺς στὰ μείση, ὅπου ὁ ἄντρας τῆς εἶχε θάψει δέκα ἀπὸ τὰ θύματά του. — Θά εἶναι καὶ ἄλλα, εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ Ντιμιολάου.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε αὐτὴ σαπιομένη. Ὁ ἄντρας μου τὰ ἔφερε... Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς ἀσπινέθηκε τότε μ' ἐρωτήσεις, ὅσπου, σὸ τέλος, τὴν ἔκα- με νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν. — Ὁ ἄντρας τῆς, εἶπε, ἦταν πρὶν καλὸς δουλεμένος και κέρδιζε ὅσα

λὰ περιορίσθηκε μόνο σ' ἐκεῖνα πὸν εἶνε φανερώσει ή γυναῖκα του.

— Τί τὰ θέλετε τὰ ἄλλα; εἶπε. Δὲν εἶναι ἀρκετὰ αὐτὰ γιὰ νὰ με στείλετε στὴ λαμπήτομο; Ἡ δίκη τὸν δύο συζύγων ἐγινε ὅτετα ἀπὸ λίγο καιρό. Τὸ δικαστήριο καταδίδασε τὸ Ντιμιολάου σὲ θάνατο και τὴ γυναῖκα του σὲ εἰκοσιεφτὴ κάθειρο.

Ο Ντιμιολάου δὲν εἶδε τὴν παραμικρὴ συγκίνησι γιὰ τὴν καταδίκη του. Ἡ ἐπέτεσις του θά γινόταν σὸ Μονλουέλ. Κατὰ τὴ μεταφορά του ἐκεῖ, ἕνα μεγάλο πλῆθος εἶχε συγκεντρωθῇ σ' ἕνα ἐνδιαιεσο χωριό, τὸ Σαλαμόν, γιὰ νὰ τὸν δῇ.

— Τί με δέλουν; εἶπε δυσσασ- στημένος ὁ Ντιμιολάου. Ἀπὸ ἔξω- ρον πῶς δὲν πρόκειται νὰ πληρ- ὴσω ἐδῶ τὸ γραμματίό μου... Γιατὶ δὲν ἔρχονται σὸ Μον- λουέλ;

— Ὅταν ἀνέβαινε σὸ ἱκρίωμα, εἶδε τὸν γραμματέα τοῦ δικαστη- ρίου Κιγιέ, πὸν στεκόταν λίγο πὸν πέρα.

— Ἀ, ἀγαπητέ μου, κύριε Κι- γιέ, τοῦ φώναξε ὁ Ντιμιολάου, θά μὸς κἀμῃς μιά χάρι... Ἡ χι-ρα Μπερτέ μὸς χρωστάει εἰκοσιεφτά φράγκα μείον ἕνα σολῖδο, γιὰ τὸ δούλειον σὸ ἀπέλει τῆς. Σὲ παρακαλῶ, νὰ εἰσπράξης αὐ- τὰ τὰ χρήματα και νὰ τὰ στεί- λῃς στὴ γυναῖκα μου.

Γονάτισε ὅτετα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Ἡ προσευχὴ του φαινόταν ἀτέλειωτη, ἔτσι πὸν ὁ δῆμος ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σκου- ντῆσῃ στὸν ὄμο.

— Φτάνει πιά, τοῦ εἶπε. Ἀρ- γεῖς πάλι...

— Βιάσεαι; ῥώτης ὁ Ντι- μολάου.

— Ὅχι, ἀλλ' ὁ κόσμος περὶ- μένει και ποτεῖ νὰ τῆλεθονε... Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, τὸ κεφάλι του ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς λαμπήτομου.

ΕΝΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΙΠΠΟΡΙΔΙΑ

Ἡ θεραπεία τῆς ἱπποριδίας γίνεται, ὡς γνωστὸν, με τὰ ἀντι- διότικα. Ἡ ἀποτελεσματικὰ εἶναι συνήθως ἱκανοποιητικὰ, ἀλλὰ, σὲ πολλές περιπτώσεις, ἡ ὀξεία ἱππο- ριδία μεταβάλλεται σὲ χρονία, πὸν ταλαινίζει ἐπὶ χρόνια τὸν ἀσθενή. Τελευταία, ὅμως, ἀνακα- λυφθηκε ἕνα φάρμακο, πὸν φαί- νεται, ὅτι δίνει τὴν θετική θε- ραπείαν. Πρόκειται γιὰ τὸ ἀποξη- ρωμένο και κομποροποιημένο δι- λητήριο ἐγὸς φιδιού, τοῦ «Κιμ-ξᾶ» (χρυσὸ φιδίον), πὸν καλεῖται ἔ-τσι, γιὰ τὸ σῶμα του και ἰδίως τὸ κεφάλι του ἔχει χροακίς ἀν- ταίνετες. Τὸ δλητήριο αὐτοῦ τοῦ φιδιού, πὸν εἶναι θανατηφόρο, ἔ- ζουθετεῖται ἀπὸ τῆς ἰδιότητος ἐνὸς εἰδὸς σκόρδου, πὸν βοῖ- σκεται στὶς Ἰνδίες.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱπποριδίαν, ἀποδείχθηκε ἐπι- σκε, ἀποτελεσματικὸν κατὰ τὸν διαφόρον παθῆσον τῆς σινωσι- συγγικής κοιλότητος, καθὼς ἐπὶ- σκε καὶ κατὰ τῆς πυλῶδους οὐλ- τιδος. Ἡ χορῆσις του, ὅμως, ἀ- πατεῖ μεγάλη προσοχή και γι' αὐτὸ δὲ δόθηκε ἀκόμη στὴν κα- τανάλει, ὅσπου ὁ ἐπιστήμονες νὰ καθορίσουν τίς δόσεις και τὸν ἀποδοτικότερο τρόπο χορηγήσε- ῖσθαι του.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΕΣ οι γυναίκες του 'Ισπαχάν όνειρευόνταν τον ωραίο πρίγκιπα Σεχάμπ-Ενιάρ, τον άγνωστο του σουλτάνου Εμάντ Ελ Ντίρ, που είχε νικήσει τους εχθρούς της πατρίδας του κι είχε γυρίσει στο παλάτι του θριαμβεύ-της.

Και, μέσα στο παλάτι αυτό, που θύμιζε τα παρμιθία της Χαλιμάς, τρεις γυναίκες κλάιγανε...

Η πρώτη λεγότανε Ζουμπεϊντέ. Οι σκλάβες της την είχαν επονομάσει «Γιασεμί», γιατί το δέμα της ήταν άσπρο και μυρωμένο σαν τα πέταλα του γιασεμιού. Ο Σεχάμπ την είχε αγατήσει όσο άνθρωπος το λουλούδι αυτό, κι ύστερα την είχε απομακρύνει από κοντά του.

Η δεύτερη λεγότανε Κατζέ. Είχε όμως επονομασθή απ' τους ευνούχους του χαρμενού «Κόκκινη Ντάλια» γιατί τα χείλη και τα νύχια της είχαν αυτό το χρώμα. Ο πρίγκιπας την είχε αγατήσει όσο άνθρωπος οι ντάλιες, κι ύστερα την είχε εγκαταλείψει.

Ο τρίτη, η Φιρούζέ, είχε επονομασθή «Μενεξές», για το μενεξέλλο χρώμα των ματιών της. Ο Σεχάμπ την είχε αγατήσει σ' όλη την εποχή των μενεξέδων και την είχε ξεχάσει έπειτα.

Όλες οι γυναίκες του 'Ισπαχάν όνειρευόντουσαν. Μία νέα κοπέλλα όμως τόλμησε... Ήταν η Νατζέ, που τραγουδούσε όλη τη μέρα μέσα σ' ένα μικρό κήπο με τριαντάφυλλες, μαζί με τις φίλες της. Τα μάγουλά της μοιάζαν στο χρώμα με τ' ανοιχτιάτα τριαντάφυλλα.

Ένα πρωί, βόηξε ανοιχτή την πόρτα του πάρκου του πρίγκιπα Σεχάμπ και μπήκε να πάρει μία στάμνα νερό για να ποτίσει τον κήπο της. Ο πρίγκιπας έβγαλε να περπατήσει τότε από εκεί με τ' αλόγο του. Την είδε και την έρω-τεύθηκε.

Η μητέρα της έβαλε τα γλά-ματα, γιατί δε μπορούσε να τον άρνηθαι την κόρη της, κι' όλο που ήξερε πως άφαιρωνε κάθε γυναίκα του σ' ένα λουλούδι και πως την αγαπούσε μονάχα όσο κρατούσε το λουλούδι αυτό...

Ο Σεχάμπ πήγε να μαζέψει τριαντάφυλλα, στον κήπο της Νατζέ. Γέμισε ένα πανέρι, κι έγω-σε το πρόσωπό του άναμεσα στ' ασημένια πέταλα. Τα χείλη του αίσθανθηκαν την άρωματική γεύ-ση τους. Και πρόφερε αυτά τα λόγια:

— Όσο τα χείλη μου θα νοι-ώθουνε τη θεία γεύση του τριαν-τάφυλλου, όλο και πιο 'άναπο, 'γλυκιά Νατζέ! 'Τότερα θα πά-ω κι εγώ κι εσύ μαζί να περπατή-σιν στο παλάτι μου, κοντά στις τρεις γυ-ναίκες, που αγάπησα στον καιρό του γαμενιού, της ντάλιες και του μενεξέ!

— Δοξάσανος νάναι ο 'Αλλάχ, άπάντουνε αυτά η κοπέλλα. Γιατί είχε έρωτευθαι κι' απ' η το Σεχάμπ και ποδοσε τα φίλά του. Την άγκαλιάσε, δίχως να σκε-πτεται τίποτ' άλλο...

Ο πρίγκιπας την αγάπησε ό-

— Σουφτισα, άρχοντά μου, ένα γλυκό μ' αυτά τα λουλούδια, κι' έτσι θα μπορείς ν' απολαμδένης τη γεύση τους...

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕ ΜΕΘΟΔΙΚΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΗ

Η άνατριχιστική έκδικησι ενός άπατημένου συζύγου

Ανάμεσα στους Ουγγρους, που εγκατέλειψαν την πατρίδα τους, έπειτα από την τελευταία αιμα-τηρή επανάστασι, ήταν κι' ο για-τρός Γκζέα ντε Καλάν, ηλικίας σήμερα 36 χρόνων. Ο Καλάν, έπειτα από διάφορες περιπλ-νήσεις, εγκαταστάθηκε στο Σάν Φραντίσκο, όπου έξεσκούσε μ' έ-πιτυχία το επάγγελμά του. Πριν από δυο περίπου μίνες, γνώρισε εκεί μία ώρωματάτη συμπατριώ-τριά του τη Χάινά Μπόρε, που γόρνεσε σ' ένα νυχτερινό κέντρο. Ένα τριήμερο ειδύλλιο άναπτί-γθηκε μεταξύ τους και, δυο έβδο-μάδες μετά τη γνωριμία τους, έ-γαμαν τους γάμους τους. 'Αλλ' η Λάινά δε μπόρεσε ν' άπαρη-θι όλοένα το παρολόν της. Κι' έξεκατέθηκε να βίβει μεριζώνε από τους πρώτους φίλους της, ώ-που μια μέρα, ο άντρας της ά-νακάλεσε την τραγική άλήθεια. Πήγε τότε σπίτι του, έβλεπε τις

πόρτες και τα παράθυρα κι' έβα-λε το ραδιόφωνο στην πιο ψηλή σκάλα. Έδωσε κατόπιν χειροπό-δαρά τη γυναίκα του κι' άφου τη γύνωισε, άρχισε μία συστηματική εργασία παρομορφώσεως του συ-ματος και του προσώπου της. Γι' αυτό το σκοπό χρησιμοποίησε το χειρουργικό νυστέρι του κι' ένα μπουκαλάκι με βιτριόλι. Η Χάινά ονομάζε στην αρχή από τους πόνους, αλλά, σ' λίγο έλασε τις αισθήσεις της. Ο Καλάν, ό-ταν τελείωσε τη μακάβρια εργα-σία του, φώναξε τους αστυνομι-κούς και, δείχνοντάς τους τη φοι-κώδης παρομορφωμένη γυναίκα του, τους είπε:

— Μή φοβόσαστε, δεν πρόκει-ται να πεθάνω... Έξω καλά τη δουλειά μου. Τό έκαμα όγι νό-νο για να την τιμωρήσω, αλλά και για να δώσω ένα μάθημα στις γυναίκες, που άπατούν τους άνδρες τους.

πως δεν είχε αγατήσει ποτέ άλ-λοτε.

Ενώ όμως απολαμβάναν οι δυο τους την ευτυχία τους ή άκουγαν τα όργανα που παίζανε έρωτικούς σκοπούς, ή καρδιά τους γέμισε ξαφνικά από θλίψη. Γιατί ο άνε-μος έφερε ως τα πόδια τους τα πέταλα, που μαδοούσαν από τις τριαντάφυλλες...

Τό φθινόπωρο έφτανε. Κι' έ-νας πρίγκιπας, σαν τον Σεχάμπ, δε μπορούσε να παραβή τον όρκο του. 'Ως τότε μονάχα θα μπορού-σε ν' αγαπά τη Νατζέ!

Αφού έβλαψε πολύ, η Νατζέ αποφάσισε επιτέλους να συμβου-λειθι τη μάγισσα Κεονέζι. Κι' έ-κλεινε της είπε:

— Δώσε έφτά σπιριά σιτάου σε έφτά άσπρα περιστέρια, προ-φέροντας συγγράφονα το όνομα του θεού Μενάμπ. 'Τότερα σκέπασε το κεφάλι σου μ' ένα μιλέ πέ-πλο και όρισε έφτά άσπρα χαλί-μα μέσα σε έφτά συντριβάνια ούς. 'Ανέβα έπειτα τα έφτά σκαλοπά-τια, που οδηγούνε στο κρεβάτι του πολυαγαπημένου σου, έπαναλαμβό-νοντας έφτά φορές τη μαγική λέ-ξι «μύρο». Τα πνεύματα του άερος θα σε βοηθήσουν τότε να βής μια καλή ιδέα.

Η Νατζέ έκανε όπως της εί-πε η μάγισσα. Και βόηξε πραγ-ματικά την έμπνευσι που ζητούσε.

Μάθε, τη νύχτα, τα τελευταία τριαντάφυλλα του κήπου. Διάτα-ξε να της φέρουν μερικά δοχεία με μέλι.

Κι' όλοκληση τη νύχτα, οι μά-γειροι του παλατιού έργάστηκαν κατά τις οδηγίες της.

Τό πρωί, ο Σεχάμπ άνοιξε τα μάτια του κι' είδε πως δεν ύπνη-χαν πια τριαντάφυλλα στον κή-πο. 'Ενοιωσε τότε τον έαυτό του άδύνατο σαν παιδί, γιατί άγαπού-σε βαθειά τη Νατζέ...

Όταν μπήκε η αγαπημένη του, κρατώντας ένα χρυσό δίσκο, την κούταξε, δίχως να της μιλήσει.

Έκλεινε όμως τον προσκύνησε και τότε είπε:

— 'Ορκίστηκες άρχοντά μου, να μ' αγαπάς όσο καιρό τα χεί-λη σου θα νιώθαι τη γεύση των τριαντάφυλλων. Σουφτισα λοι-πόν ένα γλυκό μ' αυτά τα λουλού-δια, σε μεγάλη ποσότητα, κι' έ-τσι θα μπορείς, όλοκληρο το χει-μώνα, ν' απολαμδένης τη γεύση τους...

Έπειτα θα περάσει ο χειμώ-νας, θα όρθι η άνοιξη κι' οι τρι-αντάφυλλες θα έανανθίσουν πάλι.

Έτσι, μια έρωτευμένη γυναίκα έπινόησε το ραγιά-λογισμό, που γίνεται με ζάχαρη και με τριαν-τάφυλλα.

Μ. ΛΟΥΤΑΡ

66

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΗ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Στην πολιτεία του Μάριλαντ, ένα σκυλί, ο Μπούρ-Ράτ, είχε καταδικασθή σε τετραετή φυλάκι-σι σε επανωρωτική φυλακή, για-τί είχε έπιθετη «άνατινός» έναν-τίον ενός ανθρώπου και τον είχε τραυματίσει. 'Αλλ' έκαμε μόνον τους 29 μήνες, γιατί ο κύριός του προσήγαγε καινούργια στοι-χεία και έπέτυχε άναθεώρησι της δίκης, με άποτέλεσμα την άθω-ωσι του τεταραμένου κατηγορου-μένου.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 4 - 10 'Οκτωβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Τα σχέδια που καταστρώνετε χρειάζονται συστηματική και έντατική παρακολούθησι, για να πραγματοποιη-θούν. 'Απαιτείται προσοχή, γιατί ο 'Α-ρης σας κάνει κατά την περίοδο αυτή διατακτικό και άναποφάσιστο.	★ Μία νέα περιπέτεια θα γίνη άφορ-μη να στενοχωρηθίτε, γιατί δεν ευνόει-ται καθόλου από τη 'Αφροδίτη. ★ Κά-ποια ένεργεία σας θα κάνει πολύ δυσά-ρεστη έντύπωσι στο περιβάλλον. ★ Ένα δωράκι θα σας ενθουσιάσει.	★ Για να διατηρήσει την ευεξία άπο-φύγετε κάθε είδους κατασχρήσεις. ★ Φα-νίτε ιδιαίτερα προσεκτικούς, αν οδηγί-αυτε αυτοκίνητο ή και όχημα ακόμα. ★ Η νευρική της είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί της υγείας σας. ★ Τυχρό το 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τα ταξίδια που θα γίνουν, για να εξυπηρετήσουν επαγγελματικούς σκο-πούς, θ' άποδειχθούν κατά την περίοδο αυτή άκρως άποδοτικά. ★ Χρειάζεται μεγάλη προσοχή αν συνεργάζεστε με πρόσωπο του Λέοντος.	★ Θα σας βασανίσουν αμφιβολίες, κι' όμως γενικά ή αισθηματική σας ζωή έμπροσθέντων ευνόικα από τα άστρα. ★ Μία συνάντησι, που επιδιώκετε, τελικά θα ματαιωθί, προκαλώντας μεγάλη ά-πογοήτευσι. ★ Γεννιέται νέα φίλια.	★ Η υγεία θα βελτιωθί, ιδιαίτερα αν φροντίσει ν' α-φήσει τις προφα-λάδες κατά το προηγούμενο δεκάημερο. ★ Θα πληρώσει ακριβά μια άπεισκε-ψία, που θα βάλι σε κίνδυνο την υγεία σας. ★ Τυχρό το 4.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Έρμης και 'Ηλιος έμπρεάζουν δυσμενώς τον επαγγελματικό τομέα ή δη-μοσιότητα στην εργασία άνωμαλίες, που θα δώσουν την αίσιοδοξία σας. ★ Λίγη διπλωματία θα ύποδηώσουν την πραγματοποίησι των σχεδίων σας.	★ Η 'Αφροδίτη διευκολύνει τις αι-σθηματικές συναντήσεις αλλά και δη-μοιουργί κινδύνους προστριών με πρό-σωπα του άλλου φύλου. ★ Η Σελήνη αντίθετος συμβάλλει στη σταθεροποίησι παλαιού δεσμού.	★ Άλλαγή άερος θα σας ώφελήση πολύ και θα συμβάλι σε μία χαλάρωσι των νευρών που θα έχη ευνόικό αντί-κτυπο στην όλη κατάστασι της υγείας. ★ 'Απομακρυνθήτε από πρόσωπα, που σας έκνευρίζουν. ★ Τυχρό το 1.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Πρόσωπο, που έρχεται από μακριά θα σας προσφέρει πολύτιμη βοήθεια και θα όητε έπει να διευκολύνεται ή πρα-γματοποίησι τολμηρού σχεδίου σας. Συμφέρον σας ν' άποφύγετε να προκα-λέσετε έχθρότητες και αντίπαθείς.	★ Ένα ταξίδι θα εξυπηρετήσι τα αι-σθηματικά σας σχέδια και ίθα σας κάνει να περάσετε έξαιρετικά εύχάριστες ώ-ρες κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο. ★ Δέν πρέπει για κανένα λόγο, να κατα-λείψετε την καλοσύνη των άλλων.	★ Προσέξτε το στομάχι, που είναι κατά την περίοδο αυτή το πιο εύαίσθη-το σημείο του όργανισμού. ★ Οι γυ-ναίκες πρέπει να παρακολουθύν το έα-ρος τους και οι άνω των 50 την πίεσι τους. ★ Τυχρό το 8.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 'Αυγούστου	★ Άσχοληθήτε σοβαρά με τη δουλειά σας και μη χάνετε πολύτιμο χρόνο σε άσκοπες προσπάθειες. ★ 'Αποφύγετε έ-πισης κάθε ανάμιξι σε έζενες ύποθέσεις, μόνο ζήμα θα σας προξενήσι. ★ Προ-σπαθύν να σας ελάφυν.	★ Θα συναντήσετε πρόσωπο, που θα κινήσι από την πρώτη στιγμή το ένδια-φέρον σας. ★ 'Αποδεχθήτε την πρό-σκλησι, που σας κάνουν και που θα σας έξασφαλίσουν ένα έξαιρετικά εύχάριστο έξασφαλιστικό.	★ Μία άλλαγή άερος θα ήταν κατά την περίοδο αυτή το πιο εύαίσθη-το μέρος, στο όποιο θα μεταβήτε και άπο-φύγετε τα κουραστικά σπόρ. ★ Χρώμα σας το μπλε.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 'Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ 'Ο 'Αρης α-ξάνει τη δραστηριότη-τά σας και αυτό έχει ευνόικό αντίκτυ-πο στον τομέα της εργασίας. ★ Η σκέψις πρέπει πάντα να προηγίται της λήψεως αποφάσεων. ★ Φιλικό πρόσωπο σας δίνει πολύτιμη συμβουλή.	★ Θα κάνετε τις ήμερες αυτές μία ά-προσδόκητη συνάντησι. ★ Σε ταξίδι ή έκδρομ θα κάνετε μία γνωριμία, που θα άναστασάσι τη ζωή σας και θα σας άναγκάσει να τροποποιήσετε τα σχέδιά σας για το μέλλον.	★ Τα άστρα σας ώθούν σε μία άνόη-τη σπατάλη δυνάμεων, που θα βάλι σε κίνδυνο την υγεία. Πρέπει να την άπο-φύγετε, αν θέλετε να παραταθί ή ευε-ξία. ★ Τό διαμάντι σας φέρνει πάντα μεγάλη τύχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 'Οκτωβρίου	★ Τα άστρα σας βοηθύν να προσαρ-μοστήτε εύκολα στις μεταβολές, που θα σημειωθύν τις ήμερες αυτές. ★ 'Ο 'Α-ρης έ-ξ άλλου σας έξασφαλίζει μία θο-τική έπιτυχία με ευνόικό αντίκτυπο στον οικονομικό τομέα.	★ Τα άστρα α-ξάνουν τη γοητεία σας και σας βοηθύν να σημειώσετε νέες κα-τακτήσεις. Οι όποιες όμως δε θα σας έξασφαλίσουν παρά μία πρόσκαιρη και άπαιτηλή ευτυχία. ★ Έξαιρετικά εύχά-ριστο Σάββατοκύριακο.	★ Η υγεία άπάντει α-ξήσει των προφυλάξεων, γιατί παρατηρείται μειώ-σι της αντίδράσεως του όργανισμού απός κινδύνους, που τον άπειλύν. Προ-σέξτε το φαγητό σας και φροντίστε τα τρώφιμα να είναι πάντοτε φρέσκα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 'Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ζεύς και Έρμης έμπρεάζουν εύ-νοικά την εργασία, ή όποια θ' άποδο-σι ακόμα περισσότερο, αν την άναδιορ-γανώσετε πάνω σε πιο συγχρονισμένες βάσεις. ★ Συγγενικό πρόσωπο θα πα-ρεμβόησι την πραγματοποίησι σχεδίου.	★ Ευνόικη έπίδρασι των άστρων κά-νει τη ζωή πιο εύχάριστη και ιδιαίτερα από αισθηματικής πλευράς. ★ Σε φιλι-κή συγγέντησι ή εύχλωστία σας έξα-κρίσει όρεξι έπιτυχίας. ★ Συνάντησι, που θ' άναξούρησι παλαιό δεσμό.	★ Μη χάνετε καμμία εύκαιρία, για να περπατήτε στο δυνατόν περισσότε-ρες ώρες στον καθαρόν άέρα της έ-ξοχής. Διαλέξτε μόνο ένα ήμερο πε-ριβάλλον, που θα σας έπιτρέψι να ξε-κουράσετε και το νευρικό σύστημα.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ 'Αναβάλλετε για άργότερα τη λή-ψη σοβαρών αποφάσεων, δεδομένου ότι δεν ευνόούνται από τον Έρμη. Η έπο-φή είναι άκατάλληλος για άλλους, που είναι προκαταβολικά καταδικασμένες σε άποτυχία.	★ Σε ταξίδι θα συναντήσετε πρόσω-πο, που θα κινήσι το ενδιαφέρον σας. ★ Προσέξτε πολύ τα λόγια σας, γιατί κινδυνεύετε να πληγωσάτε μ' αυτό πρό-σωπο, που άγαπάτε. ★ Περίοδος ιδιαί-τερα εύχάριστη για τους πατρεμένους.	★ Πρέπει, τα όράδια ίδια, ν' άπο-φύγετε το θερμό και άφθονο φαγητό, άλλως διάφορες ένοχλήσεις θα διατα-ράξουν τον ύπνο σας, που πρέπει κατά το διάστημα αυτό να είναι άφθονος και ήμερος. ★ Τυχρό το 8.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα σας γίνουν άπροσδόκητες και έξαιρετικά ένδιαφέροντες προτάσεις. ★ 'Ο Ποσειδών σας βοηθί να έρθει ίκα-νοποίησι λύσι στα προβλήματα που πάντως να στενοχωρήσει άπατημένο πρόσωπο και να το κάνετε να ποιήσι.	★ Θα διαπιστώσετε ότι συνειννοείστε καλύτερα και συμφωνείτε περισσότερο με πρόσωπο, που νιώσατε προσφάτως, παρά με παλαιά γνωριμία. 'Αποφύγετε να στενοχωρήσει άπατημένο πρόσωπο και να το κάνετε να ποιήσι.	★ 'Αν ή ύπερνεύσι παραταθί, θα έχη δυσμενή αντίκτυπο στην όλη κατά-στασι της υγείας σας. Και ή παραμυ-κρότερη άδιαθεσία θα ύποδοσει να πα-ροισάσι δυσάρεστες έπιπλοκές. ★ Εύ-νοική περίοδος, για τυχρά παιχνίδια.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τα άστρα σας έξασφαλίζουν μία έ-πιτυχία που άπαναφέρει την αίσιοδοξία. ★ 'Υπόθεσις την όποια θεωρώσατε ά-σημαντή, άποδεικνύεται πολύ πιο ένδια-φέροντα από άλλη, που περιόλατε με όλη σας την προσοχή.	★ Η 'Αφροδίτη έξακολουθεί να έπι-πράει ευνόικα τις αισθηματικές σχέσεις. Φροντίστε να δείξετε καλωσύνη και στοργή σε πρόσωπο, που άγαπάτε, για-τί ύπάρχει έπικίνδυνος αντίζηλος, που προσπαθεί να κερδίσι την καρδιά του.	★ 'Αλλογή άερος θα ήταν για σας το καλύτερο φάρμακο. ★ Μη προσπα-θήτε να καταπολεμήτε μία άδιαθεσία με φάρμακα, που δεν σας συνάτησε ο γιατρός σας. ★ Άκολουθήστε άδιακατα-λύρητα τη διαίτα, που σας ύπεδείξει.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ 'Ο 'Αρης μειώνει τη διάθεσι για εργασία, αλλά ο Έρμης την κάνει πιο άποδοτική και σας έξασφαλίζει άπρο-σδόκητα έσοδα. ★ 'Αποφύγετε τη συντη-ρία προσώπων, που σας ώθούν στην ά-κνηρία και την άδράνεια.	★ Ευνόούνται οι νέες γνωριμίες και σας κάνουν να λαμφονήσετε μία αισθη-ματική άπογοήτευσι. ★ Παραδεχθήτε πως οι παρατηρήσεις, που σας γίνονται από την αίσιοδοξία, ή άποδοτική ν' είναι δικαιολογημένες και άποφύγετε ν' αντίδράσετε κατά τοπο άόητο.	★ Διώξτε κάθε άφορη για στενο-χώρια και φροντίστε να μη τα βλέπετε όλη από τη δύσάρεστη πλευρά τους. ★ Δέν ύπάρχει για σας καλύτερο φάρμακο από την αίσιοδοξία. ★ Προσπαθήτε να τα βλέπετε όλα ρόδινα.

Ἀπὸ τὴν τρυφερὴ
 ἀγκαλιὰ τῆς μανούλας,
 στὰ μοσχοπλυμένα
 χιονάτα σεντονάκια τοῦ

ROL *Μέ* **07**

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

